

nébih
termőföldről
az asztalig

ÁLLAMI HORGÁSZVIZSGA FELKÉSZÜLÉST SEGÍTŐ JEGYZET

ÁTDOLGOZOTT, AKTUALIZÁLT KIADÁS

2020. JÚLIUS

TARTALOMJEGYZÉK

1. HALGAZDÁLKODÁSI ÉS HALVÉDELMI JOGSZABÁLYOK ISMERETE	5
1.1. A horgászok számára lényeges, jogszabályi alapfogalmak	5
1.2. Alapvető rendelkezések	7
1.3. A hal élőhelyének védelme	8
1.4. A halak és a halállományok védelme	9
1.5. Halfogásra jogosító okmányok	9
1.5.1. Állami horgászjegy és fogási napló, azaz Egységes Állami Horgászokmány	11
1.5.2. Turista állami horgászjegy	13
1.5.3. Fogási napló	13
1.5.4. Területi jegy	14
1.6. Horgászvizsga	15
1.7. A horgászat rendje	16
1.8. Tiltott eszközök és módok	17
1.9. Tilalmi idők és korlátozások	18
1.10. A horgászrendi szabályozások szerepe	23
2. MAGYARORSZÁGON ÉLŐ HALFAJOK MEGHATÁROZÁSA, FŐBB BIOLÓGIAI JELLEMZŐI	25
2.1. Óshonos, fogható halfajok	25
2.1.1. Ponty	25
2.1.2. Harcsa	26
2.1.3. Csuka	26
2.1.4. Balin	27
2.1.5. Fogassüllő	28
2.1.6. Kőszüllő	28
2.1.7. Sügér	29
2.1.8. Sebes pisztráng	29
2.1.9. Menyhal	30
2.1.10. Angolna	31
2.1.11. Márna	31
2.1.12. Compó	32
2.1.13. Dévérkeszeg	32

2.1.14. <i>Laposkeszeg</i>	33
2.1.15. <i>Karikakeszeg</i>	33
2.1.16. <i>Bodorka</i>	34
2.1.17. <i>Vörösszárnyú keszeg</i>	34
2.1.18. <i>Domolykó</i>	35
2.1.19. <i>Jászkeszeg</i>	35
2.1.20. <i>Bagolykeszeg</i>	36
2.1.21. <i>Paduc</i>	36
2.1.22. <i>Szilvaorrú keszeg</i>	37
2.1.23. <i>Szélhajtó küsz</i>	37
2.1.24. <i>Garda</i>	38
2.2. Horgászat szempontjából jelentősebb idegenhonos fajok	39
2.2.1. <i>Amur</i>	39
2.2.2. <i>Fekete amur</i>	39
2.2.3. <i>Szivárványos pisztráng</i>	40
2.2.4. <i>Pisztrángsügér</i>	40
2.2.5. <i>Lénai tok</i>	41
2.2.6. <i>Lapátorrú tok</i>	41
2.2.7. <i>Pontokaszpikus gébfajok</i>	42
2.3. Idegenhonos, invazív fajok	43
2.3.1. <i>Ezüstkárász</i>	44
2.3.2. <i>Busa</i>	45
2.3.3. <i>Törpeharcsafajok</i>	46
2.3.4. <i>Naphal</i>	47
2.3.5. <i>Razbóra</i>	47
2.3.6. <i>Amurgéb</i>	48
2.4. Nem fogható, illetve külön időszakos felmentéssel fogható őshonos fajok	49
2.4.1. <i>Kecsege</i>	49
2.4.2. <i>Széles kárász</i>	49
2.4.3. <i>Vágódurbincs</i>	50
2.5. Természetvédelmi oltalom alatt álló halfajok	51
2.5.1. <i>Körszájúak</i>	51
2.5.2. <i>Halak</i>	52
2.5.2.1. <i>Az őshonos tokfajok a kecsege kivételével (viza, sóregtok, vágótok, simatok)</i>	52
2.5.2.2. <i>Leánykancér, gyöngyös kancér, nyúldomolykó, Petényi-márna</i>	53
2.5.2.3. <i>Apró termetű halfajok: a lápi póc, a fürge cselle, a kurta baing, a sujtásos küsz, a szivárványos ökle, a küllők és a csíkok összes faja</i>	54
2.5.2.4. <i>Kistermetű ragadozó halak: a kölönték, a selymes és a széles durbincs, a bucók</i>	57
2.5.2.5. <i>Ritka fajok:</i>	59
<i>dunai nagyhering, gyöngyös kancér, vaskos csabak, pénzes pér, dunai galóca</i>	59
3. A HORGÁSZETIKA SZABÁLYAI	61

4. AZ EGYESÜLETI TAGSÁGBÓL EREDŐ JOGOK ÉS KÖTELEZETTSÉGEK, HORGÁSZSZERVEZETEK SZEREPE	64
4.1. A horgászegyesületek	64
4.2. Az egyesületi tagságból eredő jogok és kötelezettségek	64
4.3. A horgászszervezetek	64
5. A HALÓRZÉS, VALAMINT A HORGÁSZATTAL KAPCSOLATOS HELYSZÍNI HATÓSÁGI ÉS RENDÉSZETI INTÉZKEDÉSEK	65
5.1. A halórők feladata	65
5.2. A halór kötelezettségei a működési területén	65
5.3. A hivatásos halór által alkalmazható intézkedések	65
5.4. A társadalmi halór fogalma, jogállása	67
5.5. A társadalmi halór intézkedési jogosultságai	67
5.6. Az állami halór és az Állami Halóri Szolgálat	68
5.7. A halgazdálkodási igazgatás	68
5.8. A halgazdálkodási hatóság alkalmazható jogkövetkezmények	68
5.8.1. <i>A halvédelmi bírság</i>	69
5.8.2. <i>Eltiltás, horgászjegy visszavonása</i>	70
6. A VÍZPARTI ÉS A CSÓNAKBÓL TÖRTÉNŐ HORGÁSZAT LEGFONTOSABB SZABÁLYAIRÓL ÉS ETIKAI ELVÁRÁSAIRÓL	71
6.1. A vízparton betartandó fontosabb vízminőség-védelmi, környezetvédelmi és biztonsági szabályok	71
6.2. A csónakból történő horgászat fontosabb szabályai	72
6.2.1. <i>A vízijármű vezetőjére vonatkozó szabályok</i>	73
6.2.2. <i>A csónakkal való közlekedés szabályai</i>	73
6.2.3. <i>A csónak felszerelése és biztonsági előírásai</i>	74
6.2.4. <i>A csónak használata</i>	75
7. ALAPVETŐ HORGÁSZMÓDSZEREK	71
7.1. Úszós horgászmódszerek	71
7.1.1. <i>Spiccbotózás</i>	71
7.1.2. <i>Úszózás orsós bottal</i>	71
7.1.2.1. <i>Horgászat bolognai bottal</i>	71

7.1.2.2. Matchbotos horgászat	71
7.1.2.3. Egyéb klasszikus úszós horgászmodszerek	72
7.1.2.4. Rakós botos úszózás	72
7.2. Fenekező horgászmodszerek	72
7.2.1. Hagyományos fenekező módszerek	72
7.2.2. Bojlizás	73
7.2.3. Feederezés	73
7.2.4. Pickerezés	73
7.3. Műcsalis horgászatok	73
7.3.1. Pergetés	74
7.3.2. Műlegyezés	74
8. A ZSÁKMÁNNYAL VALÓ KÍMÉLETES BÁNÁSMÓD	75
8.1. Jogszabályi előírások	75
8.2. Etikai, horgászrendi előírások	75

1. HALGAZDÁLKODÁSI ÉS HALVÉDELMI JOGSZABÁLYOK ISMERETE

A halgazdálkodásról és a hal védelméről szóló 2013. évi CII. törvény (röviden: Hhvtv.) a Magyarország területén levő halgazdálkodási vízterületeken és azok partján, valamint a haltermelési létesítményekben folyó, a halgazdálkodással, a hal és élőhelyének védelmével összefüggő tevékenységeket, valamint az ezeket végző vagy befolyásoló személyek – különösen a halgazdálkodásra alkalmas vizek és vízilétesítmények üzemeltetői, valamint a halgazdálkodási vízterületet és partját egyéb jogcímen használók, a vízhasználók – jogait és kötelezettségeit, a halgazdálkodási igazgatással összefüggő feladat- és hatásköröket, továbbá a halak és haltermékek kereskedelmének feltételeit szabályozza.

Természetvédelmi oltalom alatt álló hal és más hasznos víziállat esetében e törvény rendelkezéseit a természet védelméről szóló törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni, azaz a védett fajok nem minden tekintetben tartoznak a Hhvtv. hatálya alá.

1.1. A horgászok számára lényeges, jogszabályi alapfogalmak

- *fogási méret*: a halak oldalán, az orrcsúcstól a farokúszó tövéig mért testhosszúság;
- *fogási napló*: a horgászat vagy halászat során kifogott halak – nyilvántartott halgazdálkodási vízterületenkénti, halfajonkénti, naponta kifogott mennyiségenkénti – kötelező bejegyzésére rendszeresített űrlap;
- *gereblyezés*: a hálnak nem a táplálkozási viselkedésére alapozottan, és a szájnyílásán kívüli más testrészébe akasztott horoggal történő zsákmányul ejtésére irányuló módszer;
- *hal*: a halak, illetve a körszájúak csoportjába tartozó állatfaj, valamint ezek egyedfejlődési alakjai;
- *hal kifogása*: a hálnak és más hasznos víziállatnak a halászat vagy a horgászat során történő megfogása és a vízbe vissza nem engedése (elvitele);
- *halállomány*: a halak és a más hasznos víziállatok összessége;
- *halászat*: a hálnak vagy más hasznos víziállatnak megengedett módon és eszközzel halgazdálkodási vízterületen történő rekreációs vagy bemutatási célú, illetve ökológiai célú, szelektív fogása, továbbá gyűjtése, ide nem értve a horgászatot;
- *halastó*: olyan – elsődlegesen haltermelési célokat szolgáló, az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben meghatározott feltételek esetén horgászatnak is helyt adó – haltermelési létesítmény, amely vízfeltöltést és lecsapolást biztosító műtárgyakkal rendelkezik, ideértve a teletető, raktár- és ivadéknevelő tavakat, valamint a táp- és lecsapoló csatornákat;
- *halfogásra alkalmas állapot*: a választott horgászmodszernak megfelelően előkészített horgász-készség vagy a választott halászmodszernak megfelelően előkészített halász-eszköz, amely az adott állapotában, módosítás nélküli használatával alkalmas a hal fogására;

- *halgazdálkodás*: a természetes vizek halállományának védelmével, megújításával és hasznosításával összefüggő tevékenységek, valamint az akvakultúra és az egyéb haltermelési tevékenységek gyűjtőfogalma;
- *halgazdálkodásra jogosult*: az adott nyilvántartott halgazdálkodási vízterület halgazdálkodási jogának hasznosítására - a Hhvtv.-ben meghatározott módon - jogosult természetes vagy jogi személy;
- *halgazdálkodási vízterület*: az a vízfolyás vagy állóvíz, amely jellegének megváltoztatása nélkül időszakosan vagy állandóan alkalmas a hal életfeltételeinek biztosítására, ide nem értve a haltermelési létesítményt;
- *halgazdálkodási vízterület partja*: védművekkal ellátott vízterület esetén a védmű mentetlen oldalának alapjától kifelé számított 100 méteres, védmű nélküli vízterületeknél az aktuális partvonalától számított 200 méteres sáv területe, továbbá a halgazdálkodási vízterület felé benyúló vagy afelett átívelő híd, átjáró, egyéb építmény, természetes képződmény;
- *holtág*: a folyóvíz azon mederrésze, amelyet a folyóvíz természetes úton, irányának megváltoztatásával elhagyott, vagy amelyet szabályozási célból leválasztottak róla;
- *horgászat*: rekreációs célból a halnak halgazdálkodási vízterületen és haltermelési létesítményben az e törvényben és a végrehajtására kiadott rendeletben megengedett módon és horgászkeszszéggel vagy a csalihalnak 1 négyzetméternél nem nagyobb emelőhálóval való fogása;
- *horgászkeszszég*: *horgászati* célú, halfogásra alkalmas eszköz, amely legalább horgászbottból, horgászszinórból áll, és legfeljebb három horoggal van felszerelve;
- *horgászszervezet*: a horgászszövetség, valamint annak bírósági nyilvántartásba vett horgászati célú halgazdálkodást folytató tagszervezete, cégbíróságon bejegyzett, horgászati célú halgazdálkodást folytató gazdálkodó szervezet tagja, továbbá a bírósági nyilvántartásba vett horgászegyesület;
- *horgászszövetség*: a Magyar Országos Horgász Szövetség mint a horgászok és a horgászszervezetek országos érdekképviselőjét és koordinációját ellátó, bírósági nyilvántartásba vett szervezet;
- *ívóhely*: az ivarérett halak csoportosan vagy párosan felkeresett szaporodási helye, ahol az ívási felület és az ívási feltételek rendelkezésre állnak a szaporodáshoz;
- *más hasznos víziállat*: a rák, a béka, a kagyló, a pióca, a csővájó féreg, az árvaszúnyog, egyéb haltáplálék-szervezet, valamint ezek egyedfejlődési alakjai;
- *nyakzó háló*: olyan állított halászeszköz, amelynek fogási elve a hal megakadásán alapul és a megfogott egyed rövid időn belül történő elpusztulásához vezet;
- *meder*: a vízfolyást vagy állóvizet magában foglaló természetes mélyedés vagy kiépített terepalakulat, amelyet meghatározott partvonalig a víz rendszeresen elborít;
- *nyilvántartott halgazdálkodási vízterület*: olyan halgazdálkodási vízterület, amelyet a halgazdálkodási hatóság nyilvántartásba vett, és amelyre halgazdálkodásra jogosult nyilvántartásba vehető vagy a halgazdálkodási hatóság a halgazdálkodási jog jogosultját már rögzítette;

- *nyilvántartott horgász*: a horgász regisztráció alapján a horgászszövetség által nyilvántartott, az állami horgászjegy kiváltására jogosult gyermek horgász, ifjúsági horgász, felnőtt horgász, valamint a turista állami horgászjegyet kiváltó horgász;
 - *gyermek horgász*: a Hhvtv. 40. § (3) bekezdésében meghatározott, horgászegyesületi tagsággal nem rendelkező személy;
 - *ifjúsági horgász*: a 10. életévét betöltött 18 év alatti, valamint az adott naptári évben 18. életévét betöltő; nappali tagozatos közép- vagy felsőfokú felsőoktatási tanulmányokat folytató személy esetében 22 év alatti, valamint az adott naptári évben 22. életévét betöltő, gyermek horgásznak nem minősülő, állami horgászvizsgálattal rendelkező, horgászegyesületi tagsággal rendelkező személy;
- *telepítés*: a hal vagy egyedének, vagy állományának hasznosítási céllal történő kihelyezése halgazdálkodási vízterületre;
- *turista állami horgászjegy*: olyan, magyar és külföldi állampolgárok számára, meghatározott díj ellenében, meghatározott időszakra, meghatározott szabályok szerinti horgászatra feljogosító állami horgászjegy, amely a törvény hatálya alá tartozó vízterületeken lehetővé teszi a horgászatot;
- *vermelőhely*: a vizek azon mederrésze, általában mélyebb mederalakulata, amelyet a halak a téli, hideg vízhőmérsékletű időszakban csoportosan vagy tömegesen felkeresnek, és ahol viszonylagos nyugalmi állapotban töltik a téli időszakot.

1.2. Alapvető rendelkezések

Magyarország halgazdálkodási vízterületeinek halállománya nemzeti kincs, természeti érték és gazdasági erőforrás, amelyet a társadalomnak védenie és természetes megújulását elősegítenie kell, hasznosítását pedig a fenntarthatóság szempontjai szerint kell tervezni és megvalósítani.

A halgazdálkodás kifejezés a halgazdálkodási vízterületeken történő horgászati és halászati célú halgazdálkodási hasznosítást, valamint a haltermelési létesítményekben megvalósuló akvakultúra-gazdálkodást foglalja magába.

Haltermelés haltermelési létesítményben és nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen folytatható.

A halgazdálkodási vízterületek halgazdálkodási hasznosítása során a horgászat és a horgászturizmus fejlesztése elsőbbséget élvez más hasznosítási módokkal szemben.

Ha a törvény másként nem rendelkezik, a Magyarország halgazdálkodási vízterületein élő halállomány az állam tulajdonát képezi. A törvény alapján az állam tulajdonát képező halak és más hasznos víziállatok a jogszerű kifogásukkal vagy elhullásukkal kerülnek a halgazdálkodásra jogosult tulajdonába.

A hal kifogására az adott halgazdálkodási vízterületen halgazdálkodásra jogosult vagy az általa feljogosított, halfogásra jogosító okmányokkal rendelkező személy (a továbbiakban:

feljogosított személy) jogosult. A halfogáshoz szükséges okmányokkal rendelkező horgász is ilyen feljogosított személy. A feljogosított személy a jogszerű kifogással és a fogási naplóban való rögzítéssel szerzi meg a hal tulajdonjogát.

A jogosulatlanul kifogott hal, valamint más hasznos víziállat a halgazdálkodásra jogosult tulajdonába kerül, ha a vízbe élve már nem helyezhető vissza.

1.3. A hal élőhelyének védelme

A halgazdálkodási vízterületen minden tevékenységet úgy kell végezni, hogy az a halállományok fennmaradását és természetes módon történő megújulását, gyarapodását lehetővé tegye, illetve ne akadályozza.

A halállományok telelő és szaporodó helyeinek védelméről halgazdálkodási vízterületenként külön kell gondoskodni.

A halgazdálkodási hatóság a vízterületet – ha annak ökológiai szerepe indokolja – halgazdálkodási kíméleti területnek jelöli ki és halfogási tilalmat rendel el.

A halállományok telelő és szaporodó helyein, különösen halgazdálkodási kíméleti területen, a halgazdálkodási hatóság a halállomány védelme érdekében az egyéb vízhasználati módok hatósági korlátozását kezdeményezheti.

Ha a halállomány vagy élőhelyének védelme indokolja, a halgazdálkodási hatóság a halgazdálkodási vízterületen vagy annak meghatározott részén a következő élőhely- és állományvédelmi intézkedéseket rendeli el:

- a hal élőhelyén kialakult természeti egyensúly megbontására alkalmas szervezet, táplálékanyag, etetőanyag vízbe helyezésének korlátozása vagy tiltása,
- a halállományban észlelt elhullás esetén a haltetem eltávolítása, megsemmisítése,
- a gépi meghajtású vízi jármű használatának korlátozása vagy tiltása,
- erős vízszint-ingadozás miatt kialakult helyzetekben a halállomány, különösen a halivadék a kijelölt nyilvántartott halgazdálkodási vízterületre való visszajuttatása.
- kíméleti területek kijelölése,
- halállományt veszélyeztető gerinces állatfajok riasztására vagy gyérítésére való kötelezés.
- őshonos halállományt veszélyeztető tájidegen, invazív halfajok elleni védekezésre, ökológiai célú szelektív halászat elvégzésére vagy elvégeztetésére történő kötelezés

A kíméleti területre érvényes tilalmak és korlátozások megismertetéséről a halgazdálkodásra jogosult köteles gondoskodni.

A halgazdálkodásra jogosult a területi jegyen vagy a területi jeggyel együtt átdadott nyomtatott tájékoztatóban gondoskodik a kíméleti terület határai részletes leírásának, valamint a kíméleti területre vonatkozó halfogási tilalom időbeli hatályának megismertetéséről.

Figyelem: A kíméleti területre vonatkozó halfogási tilalom megsértése bűncselekmény, amely vétség akár két év szabadságvesztéssel is büntethető!

1.4. A halak és a halállományok védelme

A természetvédelmi oltalom alatt álló hal, valamint más hasznos víziállat kifogása, illetve gyűjtése – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – tilos. Nyilvántartott halgazdálkodási vízterületnek nem minősülő vízterületen haltelepítés nem végezhető.

Halgazdálkodási vízterületről kifogott őshonos halak – az állománymentés és a mesterséges körülmények közötti szaporítási célból fogott halak halgazdálkodási hatóság engedélyével végzett telepítésének kivételével – másik halgazdálkodási vízterületre, illetve haltermelési létesítménybe nem telepíthetők.

Halgazdálkodási vízterületről kifogott nem őshonos halak másik halgazdálkodási vízterületre nem telepíthetők. Halgazdálkodási vízterületről kifogott nem őshonos halak haltermelési létesítménybe halhús termelési vagy takarmányozási célból – a halgazdálkodási hatóság engedélyével – helyezhetők ki.

Általános vagy fajlagos fogási tilalom alá tartozó vagy jogszabályban, illetve hatósági határozatban megjelölt mérettartományon kívüli hal vagy más hasznos víziállat fogása esetén a halat vagy más hasznos víziállatot a fogást követően haladéktalanul és kíméletesen vissza kell helyezni a vízbe. Ezt akkor is meg kell tenni, ha az egyed a megfogás során megsérült, elpusztult!

Fontos kiemelni, hogy az élelmezési célra alkalmas kifogott hal kizárólag élelmezési célra használható fel, tehát pl. állatok (kutya, macska, sertés) etetésére nem!

1.5. Halfogásra jogosító okmányok

A halgazdálkodási vízterületeken, valamint haltermelési létesítményen **a hal fogása és a halfogásra irányuló tevékenység** – horgászat esetén – a horgászegyesületi tagságot igazoló, horgászszövetség által kiadott érvényes Magyar Horgászkartya (ami elsődlegesen a papír alapú horgászigazolvány utódja), **állami horgászjeggyel és fogási napló** elnevezésű Egységes Állami Horgászokmány (röviden: EÁH vagy állami horgászokmány) vagy **turista állami horgászjeggyel és hozzá tartozó fogási napló** birtokában, a Hhvtv. és végrehajtási rendeletének, *a halgazdálkodás és a halvédelem egyes szabályainak megállapításáról szóló 133/2013. (XII. 29.) VM rendelet* (röviden: Vhr.) rendelkezéseinek betartásával folytatható.

A horgászjegytípusok nem ruházhatók át. Évente – az adott jegytípusból – egy személy részére csak egy alkalommal váltható ki, kivéve abban az esetben, ha a jegy elveszett vagy megsemmisült.

A nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen horgászati tevékenység végzéséhez a halgazdálkodásra jogosult által kiadott területi jegy is szükséges.

Érdemes tudni, hogy nemcsak a halak kifogása, hanem bármely más hasznos víziállat gyűjtése (pl. árvaszúnyoglárva, nem védett kagyló- vagy rákfajok egyedei) is kizárólag a halgazdálkodásra jogosult által kiadott halfogásra jogosító okmányok birtokában lehetséges.

Állami horgászjegy, turista állami horgászjegy nem adható annak a személynek – a halgazdálkodási hatóság bírságot kiszabó határozatában megállapított eltiltás időtartamára –, **akivel szemben halvédelmi bírságot szabtak ki.** A halgazdálkodási hatóság által megállapított **eltiltás lejártát követően** állami horgászjegy, turista állami horgászjegy csak akkor adható ki, amennyiben az igénylő a halvédelmi bírságot megfizette.

Kötelező horgász regisztráció és Magyar Horgászkártya (MHK)

2019. január 1-jétől az **állami horgászjegy váltásának** – valamint az egyszerűbb és gyorsabb adminisztráció és nyilvántartás kialakítása miatt **a horgászvizsgára történő jelentkezésnek is – előfeltétele az érvényes horgász regisztráció.**

A MOHOSZ közfeladat-ellátásának keretében kifejlesztett horgászszövetségi informatikai rendszer (HORINFO) tárolja és kezeli a horgászvizsgára, egyesületi tagságra és horgászati okmányokra vonatkozó adatokat, ami a jövőben minden tekintetben egyszerűsíti a horgászok életét, emellett nagy hatékonysággal kiszűri, illetve megakadályozza az esetleges visszaéléseket is.

A gyermekhorgászok regisztrációjához – a cselekvőképességre vonatkozó jogszabályi előírások miatt – először az egyik szülőnek, illetve hozzátartozónak szükséges regisztrálni a rendszerbe, majd az internetes felületen a „saját gyermek” menüpont kiválasztásával regisztrálható a gyermek. Ha a hozzátartozó nem horgászik, nem kötelező kártyát igényelnie.

A külföldiek érvényes arcképes személyazonosító okmány (útlevél, személyi igazolvány) képének feltöltésével regisztrálhatnak a rendszerbe.

A regisztráció része a Magyar Horgászkártya (MHK) igénylése, amellyel a kártya a korábbi papíralapú horgász igazolvány helyébe lépett. **A gyermekhorgászok és a külföldi horgászok számára az MHK igénylése nem kötelező,** de amennyiben szeretnék, természetesen van lehetőség az igénylésére. Az elkészült kártyát a gyártó cég postai úton, ajánlott levélként küldi meg a megadott postacímre (jelenleg csak magyarországi postacímre

van lehetőség igényelni). Az 5 évig érvényes kártya több szerződött partnercég kedvezményes ajánlatának igénybevételére is feljogosítja tulajdonosát.

A regisztráció során készült nyilatkozat az érvényes állami horgászjegy felmutatása mellett ideiglenesen helyettesíti a horgászkartyát annak sikeres kézbesítéséig a horgászati tevékenység során.

1.5.1. Állami horgászjegy és fogási napló, azaz Egységes Állami Horgászokmány

Az **Egységes Állami Horgászokmányt (EÁH)** – közismert nevén **az állami horgászjegyet** – a horgászszövetség, valamint a horgászszövetség által megbízott horgászszervezet, vagy annak forgalmazási pontja adhatja ki.

Az állami horgászjegyet kiadó horgászszervezet nyilvántartást vezet az általa kiadott okmányról.

Az állami horgászjegy horgászatra jogosít, amelynek alapvető országos rendjét a Vhr. rendelkezései határozzák meg.

Állami horgászjegyet **az a természetes személy válthat ki, aki** érvényes horgász regisztrációval rendelkezik, és a váltásakor **igazolni tudja**, hogy sikeres **állami horgászvizsgát tett** (a Hhvtv.-ben meghatározott mentesség esetén annak igazolása szükséges) **vagy korábban érvényes állami horgászjegyét bemutatja, továbbá adott évre érvényes horgászegyesületi tagságát igazolja.** A horgász az állami horgászvizsga letételét állami horgászvizsga bizonyítvánnyal igazolja.

Magyar állampolgársággal és állandó lakóhellyel, valamint magyar állami horgászvizsgával nem rendelkező, vagyis **külföldi természetes személy más országban kiállított horgászati okirat vagy okmány bemutatásával jogosult az állami horgászjegy kiváltására.**

Az **állami horgászjegy díj ellenében** váltható, és kiadásának napjától kezdve a következő év **január 31. napjáig érvényes.** A határidőn túl leadott, **hibásan kitöltött vagy le nem adott fogási napló** esetén is kiadható **az állami horgászjegy**, melynek díja a mindenkori (fogási napló díja nélküli) **díj kétszerese**, díjmentességben részesülő személyek esetén – a gyermek horgászok kivételével – az állami horgászjegy díjának megfelelő összeg.

3 éves kortól az adott év december 31. napjáig a 15. életévét be nem töltött személy, azaz gyermekhorgász számára – bármilyen vizsgakötelezettség vagy horgász szervezeti tagság nélkül – **az állami horgászjegy egyszerűen és díjmentesen kiváltható.**

Az állami **horgászvizsga letétele alól mentesül azon értelmi fogyatékos személy, továbbá vak vagy gyengénlátó személy**, akinek a törvényes képviselője az állapotát igazoló okmányokat az állami horgászvizsga bizottság számára benyújtja.

Az állami horgászvizsga letétele alól mentesített, halfogásra jogosító okmányokkal rendelkező értelmi fogyatékos személy kizárólag 18. életévét betöltött, állami horgászvizsgával rendelkező személy folyamatos jelenlétében horgászhat.

Mentesül az állami horgászjegy díjának megfizetése alól a horgászegyesületi tagsággal nem rendelkező gyermekhorgász mellett a 70. életévét betöltött személy, azon értelmi fogyatékos személy, akinek a törvényes képviselője az állapotát igazoló okmányokat benyújtja, az állapotát igazoló okmányokat benyújtó mozgásszervi vagy hallási fogyatékos, valamint vak vagy gyengénlátó személy.

Állami horgászjeggyel rendelkező személy legfeljebb kettő – egyenként legfeljebb három, darabonként legfeljebb háromágú, horoggal felszerelt – horgászкészséget, valamint egyidejűleg egy darab, 1 m²-nél nem nagyobb csalihal fogó emelőhálót használhat.

Nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen a halgazdálkodásra jogosult, illetve horgászatra hasznosított haltermelési létesítményen az üzemeltető a helyi horgászrendben engedélyezheti legfeljebb három – egyenként egy darab egyágú horoggal felszerelt – horgászкészség használatát.

Azokon a nyilvántartott halgazdálkodási vízterületeken, amelyek a MOHOSZ mint horgászszövetség haszonbérletében vannak – ideértve az alhaszonbérbe adott vízterületeket is –, a három horgászкészség használata csak a horgászszövetség jóváhagyása esetén adható ki, valamint ez esetben a megfogott őshonos halfajok egyedeit minden esetben vissza kell helyezni éltető elemébe (C&R, azaz „Fogd meg és ereszd vissza!” horgászat).

A gyermekhorgász és az értelmi fogyatékos személy állami horgászjegy birtokában egy darab, egy – legfeljebb háromágú – horoggal felszerelt horgászкészséget használhat.

A gyermekhorgász kizárólag nagykorú személy felügyelete mellett horgászhat.

Az állami horgászjegy a hozzátartozó fogási naplóval 2020-ban együttesen 3300 Ft-os díj ellenében váltható, és kiadásának napjától kezdve a következő év január 31. napjáig érvényes.

Az állami horgászjegy és fogási napló ellopását, megsemmisülését vagy elvesztését annak jogosultja a horgászszövetség által a forgalmazással megbízott horgászszervezet azon forgalmazási pontján, ahol számára az okmány kiadásra került, vagy – ha azon a helyen az állami horgászjegy forgalmazása időközben megszűnt, akkor a horgászszövetségnek haladéktalanul köteles bejelenteni.

A horgászszövetség a megsemmisült vagy elveszett okmányt a jogosult kérelmére a Vhr. szerinti díj megfizetése ellenében pótolja. Az új állami horgászjegy vagy horgász fogási napló az adott nyilvántartott halgazdálkodási területre kiadott éves területi jegy helyi

horgászrendben megállapított engedélyezett éves kifogási (elviteli) mennyiségei időarányosan értelmezendők.

1.5.2. Turista állami horgászjegy

A turista állami horgászjeggyel rendelkező személy egy – legfeljebb kettő, darabonként legfeljebb háromágú horoggal felszerelt – horgászкészсéget, valamint egyidejűleg egy darab, 1 m²-nél nem nagyobb csalihalfogó emelőhálót használhat.

A turista állami horgászjegy díj ellenében váltható és **a váltás időpontjától számítva a 90. nap végéig érvényes és egy naptári évben csak egyszer váltható ki.** Nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen az érvényességi időtartamán belül csak érvényes területi jeggyel jogosít horgászatra. A turista állami horgászjegy – az alapvető szabály- és fajismeret igazolását lehetővé tévő online tudáspróba teljesítése esetén – a horgászszövetségi értékesítési rendszerben, kizárólag elektronikusan vásárolható meg.

1.5.3. Fogási napló

A fogási napló az „állami horgászjegy és fogási napló” elnevezésű okmány, másnéven Egységes Állami Horgászokmány (EÁH) elválaszthatatlan részét képezi, és a horgászattal eltöltött napok számának, valamint a kifogott halak regisztrációjára szolgál.

A fogási naplót az állami horgászjegy jogosultja legкésőbb a fogási naplón feltüntetett tárgyévét követő év **február 28. napjáig köteles leadni** annak a szervezetnek, amelynél az állami horgászjegyet kiváltotta vagy a következő évi állami horgászjegyet kiváltani szándékozik. A fogási napló határidőben történő leadása a kiváltás szerinti szervezet címére tértivevény-szolgáltatással is teljesíthető.

Az állami horgászjegy jogosultja köteles úgy átadni a fogási naplóját, hogy **éves fogási adatait nyilvántartott halgazdálkodási vízterületenként és halfajonként összesíti, valamint összegzi a horgászattal eltöltött napok számát.**

A határidőben és megfelelően összesített formában leadott horgász fogási naplóról a horgászszervezet az **átvétel ellenében igazolást ad**, és nyilvántartást vezet. Igazolás kiadása **nem szükséges** abban az esetben, **ha a horgász nyilatkozik, hogy e szervezetnél kívánja új állami horgászjegyet kiváltani.**

A turista állami horgászjeggyel kiadott fogási naplót a turista állami horgászjegy érvényességének lejártát követő 30 napon belül kell megküldeni a horgászszövetségnek. A turista állami horgászjeggyel rendelkező személy e kötelezettségét a horgászszövetségi **online értékesítési rendszeren keresztül is** teljesítheti. Ha fogási

napló leadási kötelezettségét nem teljesíti, akkor a következő évben nem válthat turista állami horgászjegyet.

A horgászat megkezdésekor a horgász köteles megjelölni a fogási naplóban szereplő éves naptárban a horgászat megkezdésének napját. Vízi járműből végzett horgászat esetén a vízi jármű indulása számít a horgászat megkezdésének.

Az engedélyes a **kifogott, azaz megtartani kívánt, darabszám-korlátozás alá eső halat** a horogtól való megszabadítás után **azonnal** köteles a fogási naplóba bejegyezni. A megtartani nem kívánt, a fogást követően haladéktalanul elengedett halat a fogási naplóba nem kell bejegyezni. A **darabszám-korlátozással nem védett halfajok mennyiségét** azok összességében kifejezve **a horgászat befejezését követően, a vízpart elhagyása előtt köteles a fogási naplóba bejegyezni.** A bejegyzést naponta akár többször is el kell végezni, ha a horgász a nyilvántartott halgazdálkodási vízterületet napközben elhagyja, azaz ismét el kell végezni, ha ugyanazon a napon horgászva ismét darabszám-korlátozással nem védett halfajokat fog ki.

A kifogott hal tömegét legalább 0,5 kg pontossággal (a helyi horgászrend előírhat ennél nagyobb pontosságot is) kell beírni a napló adott halfajnak megfelelő oszlopába.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a naptárban a horgászat megkezdésekor jelölendő az adott naptári nap!

1.5.4. Területi jegy

Területi jegyet egy vagy több halgazdálkodásra jogosult adhat ki a feljogosított személy részére, mellyel horgászati lehetőséget biztosíthat. A nyilvántartott halgazdálkodási vízterületre annak halgazdálkodásra jogosultja(i) által **kiadható területi jegy kizárólag**

- **állami horgászjegyet és fogási naplóval vagy**
- **turista állami horgászjeggyel és fogási naplóval együtt jogosít horgászatra.**

A területi jegyen vagy annak (a területi jegyen megjelölt) papír alapú, illetve elektronikusan hozzáférhető mellékletében **a halgazdálkodásra jogosultnak fel kell tüntetnie** – többek között – halgazdálkodásra jogosult által a **helyi horgászrendben megállapított, jogszabályoktól eltérő bármilyen szigorításra irányuló fogási korlátozásokat**, az egyes halfajok kifogható mérettartományától, illetve fajlagos tilalmi idejétől való kedvezményi, illetve **mentesítési eltéréseket**, melyeket a halgazdálkodási hatóság állapított meg, valamint a **kíméleti terület vagy területek határainak részletes leírását és időbeli hatályát**, amelyek betartása a feljogosított személy számára kötelező. A területi jegynek a nyomon követhetőség érdekében megszakítás nélkül sorszámozottnak és (papíralapú jegy esetében) tőpéldányosnak kell lennie és tartalmaznia kell a területi jegy érvényességével érintett nyilvántartott halgazdálkodási vízterület (vagy vízterületek) rövidített víztérkódját (vagy

vízterkódjait), illetve (2021-től) a jegytípus azonosítására szolgáló horgászszövetségi jegykódot.

Egy horgász részére egy halgazdálkodási vízterületen – ide nem értve az igazoltan elveszett vagy megsemmisült jegy pótlását – **évente egy darab éves területi jegy adható ki.**

A naponta kifogható darabszám-korlátozással is védett halfajokból éves területi jeggyel **évente összesen legfeljebb 100 db** fogható ki, ugyanakkor a halgazdálkodási hasznosító pótlás esetében jogsult a kvóta időarányos csökkentésére is.

Amennyiben a horgász olyan éves összevont területi jeggyel rendelkezik, amelyben szereplő vízterületre külön éves területi jeggyel is rendelkezik, vagy rendelkezni szeretne – vagy fordított esetben –, akkor az adott vízterületre az összevont területi jegye nem lehet érvényes, melyet valamilyen kitörölhetetlen módon jelzett formában azon fel is kell tüntetnie.

A **területi jegyen lévő információkat** – különös tekintettel a helyi horgászrendre – a horgászati tevékenység megkezdése előtt mindenképpen **ajánlott áttanulmányozni**, mivel a nyilvántartott halgazdálkodási vízterületre jellemzően a jogszabályban foglaltaktól eltérő, **szigorúbb helyi horgászati szabályozás is vonatkozik.** A horgászati tevékenység megkezdése előtt szükséges ellenőrizni a területi jegy érvényességének időtartamát, a halgazdálkodásra jogosult által megállapított, jogszabályoktól eltérő bármilyen fogási korlátozást, az egyes halfajok kifogható mérettartományától, illetve fajlagos tilalmi idejétől való eltéréseket, melyeket a megyeszékhely szerinti Kormányhivatal halgazdálkodási hatósága a halgazdálkodásra jogosult részére jóváhagyott a halgazdálkodási tervben. A kíméleti terület vagy területek határainak részletes leírását és időbeli hatályát a területi jegy vagy annak melléklete tartalmazza.

Ha a horgászattal vagy hal fogásával összefüggésben közigazgatási, szabálysértési vagy büntetőeljárás indul egy horgásszal szemben, akkor az emiatt tőle a halór intézkedése során elvett területi jegyet a halgazdálkodásra jogosult, az eljárás jogerős befejezéséig visszatarthatja, és azt az eljárás eredményétől függően visszaadja vagy visszavonja.

1.6. Horgászvizsga

Állami horgászvizsgát a horgászszövetség, illetve az általa a vizsgáztatásba bevont horgászszervezet (megyei, területi horgászszövetségek) **által meghirdetett vizsganapon és helyszínen lehet tenni.** A vizsgáztatásba bevont horgászszervezet köteles kéthavonta legalább egy állami horgászvizsga megtartásáról gondoskodni. E vizsgával egyenértékűnek minősül az Európai Unió tagállamában, az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes más államban, továbbá az olyan államban tett vizsga, amelynek állampolgára az Európai Közösség és tagállamai, valamint az Európai Gazdasági Térségről

szóló megállapodásban nem részes állam között létrejött nemzetközi szerződés alapján az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes állam állampolgárával azonos jogállást élvez.

A meghirdetett **horgászvizsgára csak a horgász regisztráció sikeres elvégzését („élő” regisztrációs státusz) követően lehet jelentkezni.**

A vizsgáztatásba bevont horgászszervezet az általa meghirdetett horgászvizsgák pontos helyszínét és időpontját, a vizsgák megtartása előtt legkevesebb **15 nappal köteles honlapján vagy egyéb formában közzétenni**, illetve az időpontokról értesíteni a horgászszövetséget és a halgazdálkodási hatóságot.

A sikeres állami horgászvizsgát követően a **horgászszövetség által vizsgáztatásba bevont horgászszervezet – elektronikus támogatású horgászvizsga esetén a HORINFO rendszer automatikusan** – a halgazdálkodási hatóság honlapján közzétett tartalmú **állami horgászvizsga bizonyítványt állít ki**, amelyet a vizsgáztató ad át a vizsgázónak. A kiadott állami horgászvizsga bizonyítványok adatait a horgászszövetség a halgazdálkodási hatóság által meghatározott forma szerint az informatikai rendszerében rögzíti.

A horgászszövetség az **elvesztett vagy megsemmisült állami horgászvizsga bizonyítványt** – nyilvántartása adatai alapján – **megismételt vizsgakötelezettség nélkül, díjmentesen pótolja**. A horgászvizsga alóli mentességet az állami horgászvizsga bizottság számára hitelt érdemlően, a mentesség alapját igazoló igazolás benyújtásával kell igazolni, melynek tartalmi követelményeit a horgászszövetség határozza meg.

A 2020-ban bevezetendő elektronikus támogatású horgászvizsga esetén a horgászszövetség sikertelen vizsga, vagy érvényes bejelentkezés esetén nem teljesített vizsga okán az újabb vizsgaidőpontot csak várakozási idő után biztosítja majd.

1.7. A horgászat rendje

A halfogási tevékenységet végző személy nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen köteles magánál tartani a Magyar Horgászkartyát (annak sikeres kézbesítéséig az igazolásul szolgáló nyilatkozatot), az állami horgászjegyet a hozzátartozó fogási naplóval, vagy a turista állami horgászjegyet a hozzátartozó fogási naplóval.

Nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen folytatott horgászat esetén a horgásznak a fentiekén túl a halgazdálkodásra jogosult által kiadott, érvényes területi jeggyel is rendelkeznie kell.

A horgász a horgászati okmányokat (Magyar Horgászkartya, állami horgászjegy, turista állami horgászjegy, a területi jegy, horgász fogási napló) a halgazdálkodási hatóság, az állami halőr, a halgazdálkodásra jogosult, a hivatásos halőr, a mezőőr, a természetvédelmi

őr, a társadalmi halőr és a rendvédelmi hatóság ellenőrzésre felhatalmazott képviselőjének felhívására köteles bemutatni és átadni.

A halfogásra jogosító okmányokat a halfogásra irányuló tevékenység végzése közben a jogosult köteles magánál tartani, amelyek csak a személyazonosság igazolására szolgáló arcképes igazolvány birtokában jogosítják az okmányok birtokosát a halfogásra.

Halgazdálkodási vízterületen az érvényes állami horgászjegy birtoklása nélkül történő halfogás, az arra irányuló vagy arra alkalmas tevékenység jogosulatlan horgászatnak minősül.

Nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen a halgazdálkodásra jogosult által kiadott, érvényes és horgászatra jogosító területi jegy birtoklása nélkül történő halfogás vagy az arra irányuló tevékenység jogosulatlan horgászatnak minősül.

- A horgászat gyakorlása során be kell tartani a horgászat Vhr.-ben meghatározott általános rendje szerint az őshonos halfajokra vonatkozóan az egyes halfajok kifogását tiltó naptári időszakokra (fajlagos tilalmi idő),
- a halfajonként a kifogható mérettartományra (méretkorlátozás),
- a halfajonként naponta és évente kifogható összes mennyiségre (halászati és horgászati mennyiségi korlátozás) meghatározott rendelkezéseket.

A halgazdálkodásra jogosult a fent meghatározottaktól eltérő korlátozásokat is meghatározhat a hasznosításában lévő halgazdálkodási vízterületre vonatkozóan, amennyiben ezeket a halgazdálkodási terv részeként a halgazdálkodási hatóság jóváhagyta. E korlátozásokat a területi jegyen fel kell tüntetni.

1.8. Tiltott eszközök és módok

Tilos a hal fogásához minden olyan fogási eszköz, illetve fogási mód alkalmazása, amely a halállományt vagy annak élőhelyét károsíthatja, veszélyeztetheti.

Halgazdálkodási vízterületen az adott élőhelyen előforduló halfajok fajlagos tilalmi idejével egyező naptári időszakban tilos minden olyan halászeszköz alkalmazása, amelynél nem biztosítható a fajlagos tilalommal érintett egyedek kíméletes visszaengedése.

Halgazdálkodási vízterületen tilos olyan halfogó eszköz vagy készülék, továbbá olyan fogási mód alkalmazása, amely az aktuális vízállás esetén a vízfolyás, az állóvíz, valamint ezek időszakos kapcsolódásaiban létrejövő halátjárók mederszelvényének felénél többet hossz- vagy keresztirányban elzár.

A fent említetteken kívül halgazdálkodási vízterületen **tiltott halfogási eszköznek és módnak minősül**

- a hal fogásához olyan eszköz használata, valamint halgazdálkodási vízterületen vagy annak partján történő birtoklása, amelynek működése az elektromos áram halakra kifejtett élettani hatásán alapul,
- mérgező vagy kábító hatású anyag alkalmazása, *
- robbanóanyag alkalmazása, *
- szűrőszerszám alkalmazása, *
- bűvárszigony vagy más, halfogásra alkalmas bűváreszköz használata, *
- gereblyezés alkalmazása, *
- hurokvető halászati módszer alkalmazása; sorhoroggal, csapóhoroggal történő vagy rugó elven működő önakasztós halfogási módszer alkalmazása, *
- a nyakzó háló alkalmazása,
- a fenti tevékenységek alkalmazásának megkísérlése.

** alkalmazása haltermelési létesítmény is esetében is tiltott*

Egyenáramú elektromos halászeszköz alkalmazását a halgazdálkodásért felelős miniszter (a továbbiakban: miniszter) engedélyezheti. Az engedély kizárólag elektromos halászgépezelő képesítéssel rendelkező személynek adható meg.

A nyakzóháló nem minősül tiltott halfogási eszköznek és módnak, ha a halgazdálkodási hatóság állományfelmérés, ökológiai vagy szelektáló halászat elvégzésére az eszköz használatával engedélyt adott.

1.9. Tilalmi idők és korlátozások

A miniszternek felhatalmazása van arra, hogy külön rendeletben szabályozza az őshonos halak kifogható mérettartományát, a természetvédelmi oltalom alatt álló halak fogásának tilalmát, illetve a fogási tilalmi időket és darabszám-korlátozásokat is.

A védett és a fokozottan védett növény- és állatfajokról, a fokozottan védett barlangok köréről, valamint az Európai Közösségben természetvédelmi szempontból jelentős növény- és állatfajok közzétételéről szóló miniszteri rendeletben (13/2001. (V. 9.) KöM rendelet) szereplő halfajok, körszájúak és más hasznos víziállatok nem foghatók. E szabály megsértése esetén a horgászra a természetvédelmi jogszabályokból következő szankciók vethetők ki.

Ezért a horgásznak feltétlenül tudnia kell, hogy Magyarországon **természetvédelmi oltalom alatt állnak**

- körszájúak, azaz a hazai ingolák mindhárom faja

- a halak közül
 - őshonos tokfajok (viza, sőregtok, vágótok, simatok)
 - a leánykancér, a nyúldomolykó, a Petényi-márna, egy sor apró termetű halfaj: a lápi póc, a fúrge cselle, a kurta baing, a sujtásos kűsz, a szivárványos ökle, a küllők és a csíkok összes faja (4-4 faj),
 - több kistermetű ragadozó hal: a kölönték mindkét faja, a selymes és széles durbincs, a bucók mindkét faja,
 - és végül néhány olyan faj, mely a hazai vizekből csak egészen ritkán kerül elő: a dunai nagyhering, a gyöngyös kancér, a vaskos csabak, a pénzes pér, a dunai galóca

Vannak természetvédelmi oltalom alatt nem álló, de **nem fogható halfajok** is, ezek a következők: a **kecsege, a széles kárász és a vágódurbincs**.

(Érdemes megjegyezni, hogy az öt hazai őshonos tokfajunkból négy védett és az ötödik sem fogható, míg a három durbincsfajunknál is hasonló a helyzet, itt két faj védett, míg a harmadik sem fogható!)

Azonban mielőtt a leendő horgász megijedne, hogy miként határozhatók meg e halfajok, ebben segítséget nyújtunk a következő fejezetben.

Amennyiben a horgász szeretne egyéb víziállatot gyűjteni, akkor azt is tudnia kell, hogy **számos víziállat**, pl. több szitakötő-, kérész-, álkérész- és tegzesfaj, valamint az orvosi piócák mindkét faja és a hazai őshonos tízlábú rákok, azaz a folyami, a kecske- és a kövirák is **védelem alatt állnak**, ezért **más hasznos víziállat gyűjtésébe csak az kezdjen, ha rendelkezik a szükséges külön halgazdálkodási hasznosítói engedéllyel és biztosan felismeri a gyűjteni kívánt fajokat**.

Valamennyi horgásznak illik tudnia, hogy hazánk valamennyi kétéltű- és hüllőfaja, csak úgy mint néhány vadászható madárfaj kivételével az összes madár, valamint az emlősök döntő hányada is természetvédelmi oltalom alatt áll! Védett természeti értékeink megőrzése pedig közös felelősségünk.

A széles kárász és a kecsege fogási tilalma alól a halgazdálkodási hatóság a halgazdálkodásra jogosult kérelmére speciális esetekben időszakos felmentést adhat. (Felmentés március 1. és május 31. közötti időszakokra nem adható, kecsege esetében legalább 50 cm-es, széles kárász esetében legalább 20 cm-es példányokra adható ki, továbbá a fenti halfajokra is érvényesek a napi darabszám-korlátozással védett őshonos halfajokra vonatkozó előírások).

Érthető okokból szükség van úgynevezett tilalmi idők megállapítására is, amikor – az egyébként fogható halfajok – fogása a szaporodási időszak miatt tilos.

Halfaj	Fajlagos tilalmi időszak
csuka	02. 01 – 03. 31.
balin	03. 01 – 04. 30.
sügér	03. 01 – 04. 30.
fogassüllő	03. 01 – 04. 30.
kősüllő	03. 01 – 06. 30.
garda	04. 15 – 05. 31.
domolykó	04. 15 – 05. 31.
jászkeszeg	04. 15 – 05. 31.
szilvaorrú keszeg	04. 15 – 05. 31.
paduc	04. 15 – 05. 31.
márna	04. 15 – 05. 31.
ponty	05.02. – 05. 31.
compó	05. 02 – 06. 15.
harcsa	05. 02 – 06. 15.
sebes pisztráng	10. 01 – 03. 31.

A megállapított fajlagos tilalmi idők az első nap nulla órakor kezdődnek és az utolsó nap huszonnegyedik órájában végződnek. Ha az első nap szombatra vagy pihenőnapra esik, a tilalom az azt követő munkanapon lép érvénybe. Ha a tilalmi idő utolsó napja esik szombatra vagy pihenőnapra, a tilalom a közvetlenül megelőző munkanapon végződik. Léteznek azonban olyan egyedi, speciális esetek, amikor a kapcsolódó jogszabályokban lefektetett tilalmi időpontoktól el lehet térni, vagy éppen azok alól felmentést lehet adni. Ugyanis a **halgazdálkodási hatóság** hivatalból vagy a halgazdálkodásra jogosult kérelmére a jogszabályban meghatározott **tilalmi időt megrövidítheti, az alól, illetve a méret- vagy mennyiségi korlátozás alól a halgazdálkodási vízterületre vagy annak egy részére és meghatározott időtartamra felmentést engedélyezhet.** Természetesen ennek fordítottjára is van lehetőség, azaz további tilalmi idő, méret- és darabszám-korlátozás bevezetésére, tilalmi idő meghosszabbítására.

**Az őshonos, fogható halfajok kifogható mérettartománya, napi kifogható mennyisége
(helyi horgászrend ennél szigorúbban is szabályozhatja)**

Halfaj	Kifogható halak mérettartománya	Naponta kifogható mennyisége (db vagy kg)
csuka	legalább 40 cm	3 db
balin	legalább 40 cm	3 db
sügér	legalább 15 cm	3 kg
fogassüllő	legalább 30 cm	3 db
kőszüllő	legalább 25 cm	3 db
garda	legalább 20 cm	-
domolykó	legalább 25 cm	3 kg
jászkeszeg	legalább 20 cm	-
szilvaorrú keszeg	legalább 20 cm	-
paduc	legalább 20 cm	-
márna	legalább 40 cm	3 db
ponty	legalább 30 cm	3 db
compó	legalább 25 cm	3 db
harcsa	legalább 60 cm, fajlagos tilalmi időszakban legalább 100 cm	3 db
sebes pisztráng	legalább 22 cm	3 db
menyhal	legalább 25 cm	3 kg

Valamely fogási tilalom alá eső faj véletlenül megfogott egyedét vagy a méret- és mennyiségi korlátozások miatt nem kifogható halat – a horogtól óvatosan és gyorsan megszabadítva, vagy ha ez sérülésmentesen nem lehetséges, akkor a zsinórt a szájnyílás előtt elvágva – haladéktalanul vissza kell helyezni élőhelyére, akkor is, ha sérült, beteg vagy elpusztult.

Általános szabály, ha a horgász nem képes egyértelműen meghatározni az általa fogott hal fajtát, és így nem biztos a fajra vonatkozó szabályokban, akkor a legjobb döntés az, ha a fogott halat azonnal és kíméletesen visszaengedi életető elemébe!

A tilalmi időn és a méretkorlátozáson kívül a Vhr. szabályozza azt is, hogy a méretkorlátozással védett halfajok közül melyek esetében lehet meghatározott számú egyed kifogni. Ezt darabszám-korlátozásnak nevezzük.

Állami horgászjeggyel rendelkező személy (tehát a napi kvóta nem vízterületenként, hanem személyenként értendő korlátozás!) nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen a napi darabszám-korlátozás alá tartozó őshonos halfajokból naponta fajonként 3 darabot, összesen legfeljebb 5 darabot foghat ki. A kifogott halat a korábban kifogottal kicserélni tilos.

A Vhr. alapján napi darabszám-korlátozás alá tartozó halfajok a következők: a csuka, a balin, a fogassüllő, a kősüllő, a márna, a ponty, a compó, a harcsa és a sebes pisztráng, valamint amennyiben fogásukat külön engedélyezte a hatóság, a kecsge és a széles kárász.

Állami horgászjeggyel rendelkező személy nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen a napi darabszám-korlátozással nem érintett őshonos halfajokból naponta összesen 10 kg-ot foghat ki, kivéve a menyhal, a sügér és domolykó fajok, melyek esetében a naponta kifogható mennyiség legfeljebb 3 kg (sügér és domolykó esetében csak 2020-tól lép hatályba a rendelkezés).

A naponta kifogható darabszámmal is védett halfajokból éves területi jeggyel évente összesen legfeljebb 100 db fogható ki.

A 15. életévét be nem töltött és az értelmi fogyatékos horgász a napi darabszám-korlátozás alá tartozó halfajokból – ha a helyi horgászrend másképp nem rendelkezik – naponta összesen 1 darabot, a napi darabszám-korlátozás alá nem eső őshonos halfajokból naponta összesen 5 kg-ot foghat ki.

Fontos tudnivaló, hogy a horgászvizek döntő részén a fentiek szerinti, jogszabályi minimumnál jóval szigorúbb halelviteli szabályok érvényesek! Gondoljunk bele, hogy pl. mennyi egy kg süllő piaci ára, ráadásul a horgászjeggyel nem csak a halat, hanem a horgászat lehetőségét vásároljuk meg...

Ha a horgász vagy a rekreációs halász olyan őshonos, napi darabszám-korlátozással nem érintett halat fog, amellyel a súlyhatárt átlépi, a halat megtarthatja, de aznap további napi darabszám-korlátozással nem érintett őshonos halat nem foghat ki.

Tilos a megfogott halak kínzása! A megfogott és kifogott halakkal úgy kell bánni, hogy az azok számára okozott fizikai sérülés ne haladja meg a horgászmódszerből adódó szükséges minimumot. A megtartani nem kívánt halat – horgászverseny kivételével – azonnal vissza kell helyezni a vízbe. A kifogott halakat azok elpusztításáig maradandó sérülést nem okozó módon élve kell tartani, vagy azonnal le kell ölni. **Horogra kívülről, nem a fejrészen akadt halat megtartani tilos** (ez a rendelkezés az invazív halfajokra is vonatkozik).

A szabályosan kifogott és elvinni kívánt halat **a vízpartról elszállítani az után szabad, hogy a horgász azt gyorsan és kíméletesen leöli.** *Egykapus beléptetésű, őrzött zárt vizeknél a halgazdálkodási hasznosító megkövetelheti a kijáratig történő élve tartást, az esetleges visszahelyezés biztosítása céljából.* A 30 cm-nél kisebb testhosszúságú hal elszállítható élve is, azonban kizárólag olyan tárolóedényben, amely biztosítja a számára a szükséges oxigéntartalmú vizet és minimalizálja az állatot érő stressz hatásokat.

Az őshonos halállomány védelme érdekében idegenhonos halakat a vízbe engedni (bárhonnan származó halat vízbe eresztetni) és a kifogott inváziós idegenhonos halakat visszaengedni tilos. Idegenhonos hallal csalizni kizárólag azon a halgazdálkodási vízterületen szabad, ahol ez a nem őshonos hal kifogásra került. (E fajokról a következő fejezetben még lesz szó.)

Megjegyzendő, hogy őshonos halfajok telepítését is csak a vízterület halgazdálkodásra jogosult végezni a vonatkozó hatályos jogszabályban foglalt rendelkezések betartásával.

A vermelő halállományok védelme érdekében a halgazdálkodásra jogosult köteles megvizsgálni a szonár halfogási tevékenységhez történő használatának megtiltását-korlátozását a halgazdálkodási jogosultságában lévő nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen vagy annak egy részén a naptári évre, vagy annak részdőszakára vonatkozóan. A szonár halfogási tevékenységhez történő használatának szabályozásait, illetve megtiltását a helyi horgászrendben rögzíteni kell.

Egy horgásznak minden körülmény között példát kell mutatnia magatartásával a környezetvédelem terén is, ezért is tilos a szemetelés, vízi és vízparti növényzet csonkítása, kiirtása, a partvédelmet szolgáló építmények megbontása, károsítása.

1.10. A horgászrendi szabályozások szerepe

A nyilvántartott halgazdálkodási vízterület halgazdálkodási jogát hasznosító személyeknek, szervezeteknek lehetőségük van helyi horgászrendet megalkotni, amelyeket a mindenkori jogszabályokkal összhangban kell kialakítani. A helyi horgászrend a Hhvtv.-ben és a Vhr.-ben foglalt szabályozásoknál enyhébbet – hatósági jóváhagyás nélkül – nem állapíthat meg (pl. a ponty kifogható legkisebb méretét nem határozhatja meg 20 centiméterben).

A helyi horgászrend szerinti szigorúbb szabályai közül kiemelt jelentősége van a felső méret-, ill. súlykorlátozásnak, mellyel a halgazdálkodásra jogosult az általa hasznosított vízterület halállománya, jóval komolyabb, a piaci áraknál többszörös halgazdálkodási értékkel bíró nagytestű példányainak (pl. egy 15-20 kg-os ponty értéke már több százezer forint) védelmét segíti.

A Vhr. foglalt rendelkezés szerint a méret- vagy darabszám-korlátozással, vagy fajlagos tilalmi időszakkal védett halfajok méreten aluli vagy kifogható darabszámot meghaladó, vagy fajlagos tilalmi időben jogosulatlanul kifogott, illetve a helyi horgászrendben felső méretkorlátozással védett halfajok felső méretet elérő vagy meghaladó egyede esetében a halgazdálkodási érték példányonként a táblázat szerint számított érték ötszöröse, ponty esetében tizenötszöröse.

Azonban a környezet megóvása, a céltudatos, természetközpontú nevelés érdekében célzottan megállapíthatók olyan, az adott vízterületre érvényes szabályok, melyek betartatása a horgászszervezet feladata. A lehetséges szankciók közül kiemelhető a helyi horgászrendet megsértő személy tagságának megszüntetése, felfüggesztése vagy a területi jegynek vissza, illetve határozott időre történő bevonása.

2. MAGYARORSZÁGON ÉLŐ HALFAJOK MEGHATÁROZÁSA, FŐBB BIOLÓGIAI JELLEMZŐI

Ebben a fejezetben Magyarország halfajainak rövid ismertetésére kerül sor.

2.1. Őshonos, fogható halfajok

2.1.1. Ponty

Az egyik legismertebb és legnépszerűbb halfajunk a ponty, amelynek színe a zöldesszürkétől a narancssárgáig, formája a

tányérszerűen kerektől a mérsékelt magas hátú tőpontyon át a megnyúlt testű nyurgapontyig változhat. A sokszor színompás koi pontyok szintén nemesített pontyváltozatok.

Hazai állományának túlnyomó többségét mesterséges szaporítással előállított telepített pontyok adják. A nagyobb egyedek hossza 50-60 cm, de 1 méternél nagyobbra és akár 30 kg-osnál nagyobbra is megnőhet. A bőre alapján elkülönítjük a pikkelyes és a csupán egy-két sor pikkelyt viselő tükörpontyot. Szereti a náddal szegélyezett, jól felmelegedő, iszapos aljzatú sekélyebb tavakat és a lassan folyó vizeket.

Szája körül 2 pár bajuszszálat visel, az egyiket a felső ajakon, a másikat a szájszegletben. Legjobban az ezüstkárász hasonlít hozzá, de annak nincs bajusza, továbbá összetéveszthető a nem fogható széles kárással is, de annak sincs bajusza, és hátúszója lekerekített, domború szélű.

Az életmódjára az állandóan vándorló, folyamatos táplálékkereső életmód a legjellemzőbb. Főként iszaplakó gerinctelen állatokkal, (vízi rovarokkal, rovarlárvákkal, csigákkal, piócákkal) táplálkozik, valamint a vízi növények fiatal hajtásaival, de más növényi eredetű táplálékot is fogyaszt. Szaporodási ideje jellemzően májusra esik, de április közepétől akár június végéig is tarthat. Kisebb csoportokban ívik, ikráit a vizek növényzetben gazdag sekély részeire rakja le.

2.1.2. Harcsa

A magyarországi halfauna „óriása”, testhossza a 2,5 métert is elérheti, tömege meghaladhatja a 100 kg-ot. Megtalálható minden olyan folyóban és állóvízben, ahol előfordulnak olyan

© MOHOSZ

mély, gödrös részek, bedőlt fák, kőrakások, amelyek árnyékában biztosan rejtőzhet. A teste a többi hazai halunktól különbözik. Hosszúra nyúlt, a fején felülről, a farokrészen oldalról erősen lapított, pikkelytelen testű hal. A test törzsrésze rövid, hengeres, az izmos farokrész igen hosszú. Feje nagy és széles, szeme kicsi. Nagy, félig felső állású száján a felső ajakon, a szájszeglet közelében 2 hosszú, alul 4 rövidebb bajuszszálat találunk. Szélesre nyíló szájában felül és alul rendkívül sok apró, kissé visszahajló, tűhegyes ránőtt fog helyezkedik el (ez az ún. gerebenfogazat).

Teste teljesen pikkelytelen, oldalvonala végig jól látható. Színe a világosabb zöldesbarnától a feketéig terjedhet, rendszerint márványozott. Rövid hátúszója szokatlanul elől helyezkedik el, és mindössze 2-4 osztott sugár található benne. Farokalatti úszója viszont nagyon hosszú, a végbélnyílástól egészen a farokúszó tövéig tart. Mellúszójának első sugara vaskos, kemény, tompa végű csonttüske. Főként éjjel aktív, rendkívül falánk ragadozó. Kisebb példányai főként hallal, rákokkal, pióccákkal, puhatestűekkel táplálkoznak, a nagyobbak tápláléka elsősorban halakból áll, de kételtűeket, kisémlősöket és néha még vízimadarakat is zsákmányolnak. A harcsa ívása az egyenletesen meleg május végi, június eleji időszakra esik, amikor a víz hőmérséklete már tartósan 20 fok körüli. Az ikrákat növények vízbe nyúló gyökérzetére vagy az áradás által elöntött növényzetre rakják, amit később is őriznek.

2.1.3. Csuka

Magyarország gyakori, jól alkalmazkodó ragadozóhala, amely a hegyvidéki

© MOHOSZ

patakok kivételével szinte minden víztípusban megél. Nagyobb állományai a dús növényzetű, de nyílt vízzel is rendelkező sekély állóvizekben jellemzőek. Hosszú életű, nagyra növő hal, kivételesen 1 méternél és 15 kg-nál is nagyobb lehet.

Teste hosszúkás és erőteljes, a hát- és a hasvonal szinte párhuzamos. Feje hosszú, orra a kacsacsőrére emlékeztet. Szája nagyra nyitható, benne nagy, túhegyes fogak helyezkednek el, amelyek a horog kivételekor könnyen megsérthetik a horgász kezét, de még a szájpadláson és a kopolyúíveken is vannak fogai.

Hátúszója a teste végén található, szinte a farokalatti úszóval egyvonalban kezdődik.

Nagy szájának kemény alsó állkapcsa túl ér a felsőn, formája lapított és mélyen vágott. Felső állkapcsának hátsó széle a viszonylag nagy szem alá ér. Alsó állkapcsán hegyes, erős és kúpos fogak helyezkednek el, melyek előlről hátrafelé haladva egyre nagyobbak. Pikkelyei aprók, színük a halvány ezüst-aranyostól az olajzöld alapon arany foltos, halványan csíkozott változatokig terjedhet. Az úszókat sötétebb, szabálytalan foltok mintázzák. Tápláléka zömében hal, de szinte mindent megeszik, ami a vízben él és mozog. Nem ritkán zsákmányol saját testméreténél alig kisebb halat. Legkorábban ívó halunk, ívása már a februárban elkezdődik, és márciusban végződik, ikráit a vizek növényzetére rakja.

2.1.4. Balin

A balin valamennyi nagyobb folyó-, illetve állóvizünkben megtalálható, a pontyfélék családjába tartozik, foga nincs, mégis ragadozóhal. Testhossza a 70-80 cm-t is elérheti.

Félig felső állású szája nagy, szájszöglete a szem alá nyúlik. Alsó állkapcsának csúcsa kissé felfelé hajló, enyhén kampós. Teste megnyúlt, mérsékelten magas, oldalról lapított. Színe, hátoldalon grafitzürke, oldalán ezüstösen csillogó, hasa fehér. Pikkelyei aprók, számuk az oldalvonalon 65-75. Úszói erőteljesek, nagyok, az alsó úszók a fiataloknál rózsaszínesek, az idősebbeknél vörhenyesek. Szeme nagy, szemgyűrűje citromsárga. A hátúszója nagy első sugara hosszú és kemény.

Eleinte állati planktonnal, majd főleg vízre pottyánó rovarokkal táplálkozik, később halivadékok szerepelnek étlapján, csak kifejeletten tér át a ragadozó életmódra. Gyakran kerül szem elé, mert nem lesből támad, hanem áldozatát kitartóan űzi, melynek szemtanúi is lehetünk, ahogyan a sekély vízben hajtja a fő táplálékát adó kűszrajokat. Márciusban kezdi az ívást, az ikrákat főleg kavicsos aljzatra rakja.

2.1.5. Fogassüllő

A nem túl gyors áramlású folyószakaszokon és az oxigénnel jól ellátott állóvizekben is jól érzi magát. Legnagyobb

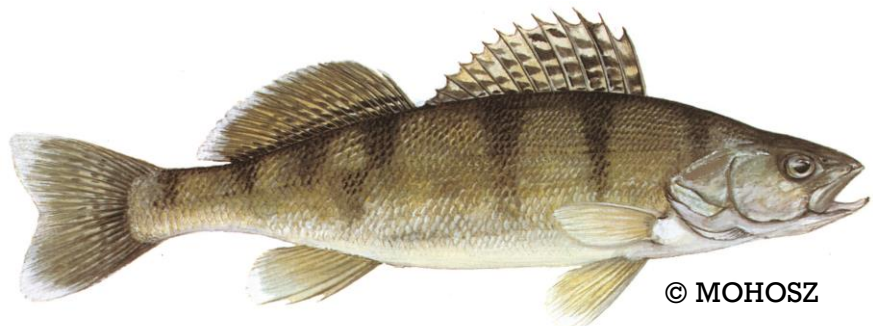

© MOHOSZ

sügérfélénk, a nagyobb példányok 50-60 cm hosszúak, de 1 méternél és akár 10 kg-nál nagyobbra is megnőhet. Teste erősen megnyúlt, oldalról enyhén lapított. Aránylag alacsony hátú hal. Nagy feje ugyancsak oldalról lapított. Csúcsba nyíló szája is nagy, szájában erős fogak ülnek, közülük a többi közül kiemelkedő, az alsó és felső állkapocs csúcsánál található, ún. ebfogak azok, valamint a szájszeglet vonala eléri a szem vonalát, idősebb példányoknál túl is nyúlik rajta. E bélyegek a fogassüllő és a kősüllő kifejlett példányait egymástól jól megkülönböztethetővé teszik. Fésűs pikkelyei aprók, színük a háton sötét zöldesszürke, az oldalakon ezüstösfehér alapúak. A hátvonalától a test közepéig 8-12 szabálytalan alakú és elrendeződésű, sötét, ún. harántsáv húzódik. Táplálékát – a fiatal példányok zooplankton étrendjét kivéve – szinte teljes egészében a halak teszik ki. Elsősorban éjszaka jár aktívan táplálék után, nappal inkább csak búvóhelye közelében zsákmányol. Március-áprilisban szaporodik. A tejesek a kemény aljzatú részeken fészeknek alkalmas felületet (növényzet, gyökerek) tisztogatják meg az üledéktől, az ikrások erre rakják ikrájukat, amelyet a megtermékenyülés után kikelésig őriznek.

2.1.6. Kősüllő

Elsősorban a folyók középső-alsó szakaszán, valamint a nagyobb állóvizek egy részében található meg. Az elmocsarasodott, sok lebegő iszapszemcsét

© MOHOSZ

tartalmazó és kisebb vizekben nem él. A nagyobb egyedek testhossza 25-30 cm, ritkán 40 cm-nél nagyobb méretet is elérhet. Megnyúlt, aránylag alacsony, oldalról lapított testű ragadozóhal. Feje hosszú, a szeme nagy, szája csúcsba nyíló. Szájában erős fogak ülnek, de a többi közül kiemelkedő ebfogai csak a 10-15 centinél kisebb, fiatal példányoknak vannak. Farokúszója jól fejlett, a széle enyhén bemetszett. Farokalatti úszója rövid. Pikkelyei aprók.

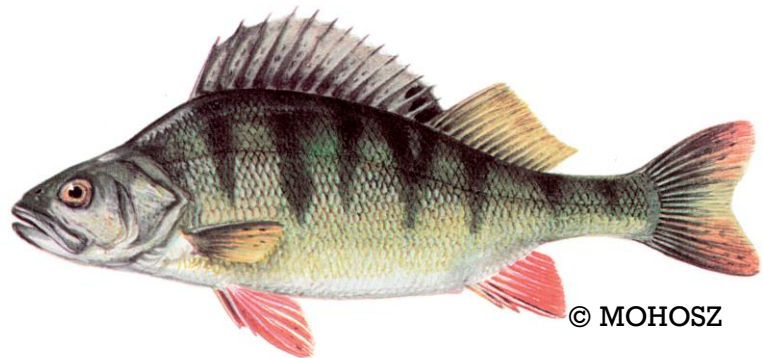
Zöldesszürke oldalát határozottabb vonalú sötét harántsávok tarkítják. Legjobban rokona, a süllő hasonlít hozzá, de annak orra és teste nyújtottabb, oldalainak harántsávozása szabálytalanabb és elmosódottabb, a szája nagyobb, és a kifejtett példányoknak ebfoga van.

Kezdetben zooplanktonnal, majd fenéklakó gerinctelenekkel táplálkozik, az idősebbek fokozatosan áttérnek a ragadozó életmódra, apró halakat fogyasztanak. Szaporodása márciustól június végéig is elhúzódhat. Íváskor a növényekkel benőtt szélvizekbe, folyóknál az elöntött hullámtérre vonul. A növényzetre tapadó megtermékenyített ikrát nem őrzik.

Megnyúlt, aránylag alacsony, de a süllőnél magasabb hátú, oldalról lapított testű ragadozóhal. Feje hosszú, csúcsba nyíló szája és a szeme nagy. Szájában erős fogak ülnek, de a többi közül kiemelkedő ebfogai csak a 10-15 centiméternél kisebb, fiatal példányoknak vannak.

2.1.7. Sügér

A kis folyók alsó szakaszának jellemző hala, de jól alkalmazkodik más környezeti feltételekhez is. Megtalálható a nagy folyók lassabb áramlású szakaszain és nagy állományai alakulhatnak ki a növényzetben gazdag, sekély állóvizekben. A mély tavak és holtmedrek a parti sávjában mozog. A nagyobb

© MOHOSZ

példányok 20-30 cm hosszúak, kivételesen valamivel nagyobbak is lehetnek. Aránylag magas testű, oldalról lapított hal. Feje és szeme nagy, orra hosszabb, mint szemének átmérője. Szája csúcsba nyíló, de hasítéka kissé fölfelé irányul, benne apró fogak vannak. Felső állkapcsa hátul a szem középvonalaig ér. Az első hátúszó végén egy nagyon jellemző fekete folt látható. Farokúszója enyhén bemetszett. Hasúszói a mellúszók alatt, de kissé hátrébb foglalnak helyet. Pikkelyei kicsik, de erősen ülnek. Oldalait zöldes-feketés harántsávok díszítik.

A kisebb példányok fenéklakó gerinctelenekkel táplálkoznak, amelyeket szinte válogatás nélkül fogyasztanak, az idősebbek emellett egyre több apró halat zsákmányolnak. Áprilisban szaporodik növényekkel benőtt vagy tiszta vizű, köves-kavicsos aljzatú sekély vizekben. Az ikrások által kibocsátott ikraszemek egymáshoz tapadva gyöngyfűzészzerű láncot alkotnak, amely a növényeken vagy a köveken megtapad.

2.1.8. Sebes pisztráng

Egy eredetileg
tengerben élő

© MOHOSZ

pisztrángfajból alakult ki, amely csak szaporodás idején kereste fel az édesvizeket. A nálunk élő sebes pisztráng teljesen áttért az édesvízi életmódra, a bővizű hegyi patakokban és folyókban uralkodó viszonyokhoz alkalmazkodott. A sebes sodrású, oxigénben dús és hideg vizeket kedveli. Alkalmos élőhelyen több kilós testtömeget is elérhet, de természetes vizeinkben ritkán akadnak 30 centinél nagyobb példányok. Teste orsószerű, oldalról kevésbé lapított. Feje nagy, orra tompa és rövid. Szája nagy és csúcsba nyíló, fogai erős ragadozófogak. Felső állkapcsa eléri a szem hátsó szélének vonalát vagy túlnyúlik azon. Hát- és farokúszója között kicsiny zsírúszót visel, farokúszójának széle kevésbé beöblösödő. Hátát, oldalát, esetleg úszóit világos udvarral körülvett fekete és rendszerint piros pettyek is díszítik. A fiatalok testoldalán az ezüstös alapszínnél kissé sötétebb, nagy foltok is láthatók. Főleg bolharákok, rovarlárvák és vízre hulló rovarok alkotják a táplálékát, de a nagyobb példányok halakat is zsákmányolnak. Szaporodása októbertől decemberig tart, az ikrát a patakok medrében készített mélyedésbe rakják, amelyet a megtermékenyítés után az ikrás kavicssal takar be.

2.1.9. Menyhal

A tőkehalfélék családjába tartozó egyetlen halfajunk. Az élénkebb sodrású hideg vizet és a

© MOHOSZ

kemény aljzatot kedveli, ezért nagyobb folyókban érzi igazán jól magát. Éjszakai életmódú, fenéklakóhal, többnyire a kövek között vagy a part üregeiben búvik meg. A nagyobb példányok hossza 40-50 cm, ritkán 60 cm körüli. Nyúlánk, a feji részén fölülről, farki részén oldalról lapított hal. Feje aránylag rövid, de széles, orra közepesen hosszú, a szeme kicsi. Szája nagy, félig alsó állású, benne apró, hegyes fogak ülnek. Szájhasítéka vízszintes, oldalról nézve a szem alá, többnyire annak hátsó vonaláig ér, alsó állkapcsáról egyetlen bajuszszál csüng. Az első hátúszó nagyon kicsi, a második viszont a lekerekített farokúszóig ér. Farokalatti úszója nagyon hosszú. Különálló farokúszója – ami alapján könnyen, első látásra elkülöníthető a harcsától – kicsi és szimmetrikusan lekerekített. Hasúszói szokatlanul elöl, a toroktáján helyezkednek el. Pikkelyei nagyon aprók, alig észrevehetőek. Oldalvonala a test elején folytonos, a farokúszó közelében szakadozott. Testének színe zöldesbarna sötétebb márványozással. A fiatalabb egyedek táplálékát elsősorban fenéklakó gerinctelen állatok alkotják, a 20 cm fölöttiek viszont áttérnek a ragadozó életmódra, egyre inkább halakat fogyasztanak.

Alakja, színezete a harcsához teszi hasonlatossá, de annak csupán egyetlen, igen rövid hátúszója van, bajusza ellenben 6, köztük 2 igen hosszú is.

Szaporodása a téli időszakban több részletben történik, jellemzően a decembertől februárig tartó időszakra tehető. Ikráit a mélyebb részekre rakja le, ahol kezdetben lebeg, majd később a kövekhez tapad.

2.1.10. Angolna

Méretét tekintve kivételes esetben egyméteresnél nagyobbra is nőhet, de a kifejlettek egyedek átlagosan a 60–80 centiméteresek.

Jellemzően a tejesek a kisebbek, és még

ezek közül is egyes példányok egészen kicsik maradnak, hosszú évek alatt is csak 25-30 cm-es méretet érnek el. Táplálkozását tekintve ragadozóhal, fenéklakó mivolta miatt elsősorban a víz mélyén előforduló kisebb állatokkal táplálkozik. Feje enyhén lapított, a száj felé elkeskenyedően kúpos, és mint minden halnál, az angolnánál is nyak nélkül kapcsolódik az állat törzséhez. A fejtől egyenletesen kiszélesedő, hengeres, kígyószerű törzs átmenet nélkül kapcsolódik a farokrészhez. Különálló páratlan úszói nincsenek, a hát-, a farok- és a farokalatti úszó egységes úszószegéllyé olvadt össze. Az egyetlen páros számú úszó a mellúszó, amely a legutolsó kopoltyúfedő lemez tövével kezdődik. Alig észrevehető pikkelyei igen aprók, bőre erősen nyálkás, síkos. Színe eleinte zöldesszürke, később barnás, végül az ivarérett, vándorlásra kész példányok ezüstös színűvé válnak. Az angolna kizárólag az Atlanti-óceán nyugati részén található Sargasso-tengerben szaporodik, a lárvák az áramlatok segítségével két év alatt érkeznek meg Európa partjaihoz, és egy újabb év múlva kezdik meg útjukat a folyókon fölfelé. A hazai angolnaállomány szinte teljes egészében az európai folyótorkolatokból származó angolnák betelepítésével jött létre. Igen hosszú életű halfaj, akár 100 évig is élhet.

© MOHOSZ

2.1.11. Márna

Sebes folyású, oxigénben gazdag, mély vizeket kedveli, tipikus folyóvízi hal.

A duzzasztott

szakaszokat kerüli. A kifejlett példányok 40-50 cm hosszúak, de 70 centiméternél hosszabbra is megnőhet. Teste izmos, nyúlánk és hengeres, oldalról enyhén lapított. Hosszú orra túlér a száján. Húsos szája alsó állású, melynek szögletében 2 pár bajuszszál található. Hátúszójának első sugara hátulsó oldalán fogazott. A farokalatti úszó nem hosszú, hátrasimítva csúcsa meg sem közelíti a farokúszó tövét. Háta zöldesbarna, zöldes-fehéres testén apró pikkelyek

© MOHOSZ

vannak. A hasa sárgásfehér, úszói vöröses színűek. Táplálkozása változatos, étrendjébe a tartozik a víz fenekén élő lárva, csiga, féreg, amelyek után állandóan turkál. Elfogyasztja a növényi eredetű táplálékot és a fiatal halivadékot is. Szívesen tartózkodik a szennyvízbefolyások utáni vizeken, hídlábak mögött, patakok, folyók egyesülése utáni szakaszokon. Húsos ajkai segítségével leharapdálja a kövek algaszőnyegét. Ívása május-június hónapban, a folyók kavicsos-sóderes mederszakaszain zajlik.

2.1.12. Compó

A gazdag vízi növényzettel rendelkező sekély állóvizek tipikus faja, folyók mentén a holtmedrekben, az áradások után kialakuló

© MOHOSZ

mellékvizekben fordul elő. Kifejlett példányainak hossza 20-30 cm, de 40 cm feletti méretet is elérhet. A pontyfélék családjába tartozik, testalkata zömök, oldalról enyhén lapított.

Olyan külső bélyegekkkel rendelkezik, amely alapján egyértelműen elkülöníthető más halfajoktól.

Feje aránylag nagy, szeme kicsi. Úszói lekerekítettek. Apró pikkelyekkel fedett testét rendkívül vastag nyálkaréteg borítja. Színében a zöldes árnyalatok dominálnak, de fekete, sárga és piros színváltozata is előfordul. Szája csúcsba nyíló, szájszegletében egy-egy bajusz található.

Főként iszabpól kitért apró állatokkal táplálkozik, de étrendjét növényi részek és magvak is színesítik. Szaporodása májustól júniusig elhúzódhat, ikráit vízínövényekre rakja.

2.1.13. Dévérkeszeg

Gyakori és legnagyobbra megnövő keszegfajunk, akár az 5 kg-os tömeget is elérheti. A nagyobb folyók lassú, síkvidéki

© MOHOSZ

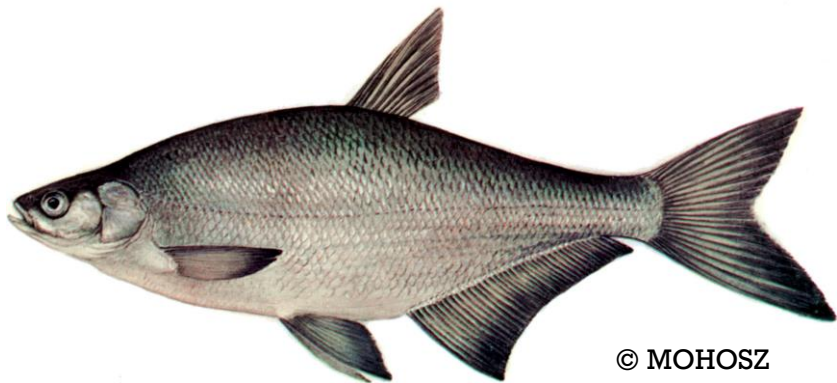
szakaszának jellemző hala, azonban a tavak egy részében is komoly állománnyal van jelen. A nagyobb vizeket kedveli, a kisebb álló- és folyóvizekből hiányzik. Oldalról lapított, magas

testű hal, a hát vonala gyengébben, a hasé erősen ívelt. A hátvonal ívében a nyakszirtnél egy jellegzetes törés figyelhető meg. A feje kicsi, orra legömbölyített, szeme közepes nagyságú. A száj félig alsó állású. Hátúszója magas, rövid, a farokalatti úszó hosszú. A hosszú farokúszó mélyen kivágott, alsó lebenye valamivel hosszabb a felsőnél. A fiatal egyedek úszói áttetszőek, szintelenek, a kifejlett példányoknál palaszürkék.

Az oldalvonal és a hátúszó közötti hosszanti pikkelysorok száma 11-13, míg a karikakeszeg oldalvonala fölött csak 8–10 pikkelysor húzódik. A pikkelyek mérete az oldalvonalától a hát íve felé haladva jelentősen csökken, a felső sorokban már csak feleakkorák, mint az oldalvonal közelében. Eleinte algákkal, majd zooplankton szervezetekkel táplálkoznak. A kifejlett egyedek szunyoglárvákat, kagylókat, csigákat és csővájóférgeket fogyasztanak. Ívása több szakaszban április végétől júniusig tart, az ikrákat növényzetre, ennek híján kövekre, kavicsos aljzatra rakja.

2.1.14. Laposkeszeg

A nagyobb folyók jellemző keszegfaja, de az állandó vízáramlás nélküli állóvizekben is előfordul. A kifejlett egyedek jellemző testhossza 20-30 centiméter, de a 45

© MOHOSZ

centimétert is elérheti. A dévérkeszegnél kevésbé magas hátú, de rendkívül lapított testű hal. Feje kicsi, orra rövid és hegyes. Kis szája félig felső állású, pikkelyei aprók. Farokalatti úszója feltűnően hosszú.

Farokúszója mélyen bemetszett, alsó lebenye kissé hosszabb a felsőnél. Elsősorban planktonnal táplálkozik, és a vízre hulló rovarok mellett sok szerves törmeléket is fogyaszt, fenéklakó állatot viszont csak keveset, ennek megfelelően főként vízközt és a felszín közelében mozog. Április és május között ívik, az ikrákat legszívesebben az elöntött szárazföldi növényzetre rakja.

2.1.15. Karikakeszeg

Kitűnő alkalmazkodóképességét mutatja, hogy a patakoktól kezdve a nagy folyókig szinte minden víztérben megtalálja életfeltételeit, de jellemzően a folyók

© MOHOSZ

középső és alsó szakaszának a hala. A dévérkeszeg mellett a másik leggyakrabban előforduló keszegfajunk. Teste oldalról lapított. Feje kicsi, orra rövid és tompán lekerekített. Kicsi szája csúcsba nyíló vagy félig alsó állású. Szemei a fejéhez képes nagyok. A mell- és a hasúszók rövidek, tövük gyakran vörhenyes. A mellúszó nem éri el a hasúszók kezdetének vonalát. A háta sötétbarna, esetleg kékes színezetű, az oldalak szürkésen ezüstös csillogásúak, a hasa ezüstös vörhenyes.

Leginkább a dévérkeszeggel téveszthető össze, de amíg a karikakeszeg oldalvonala fölött csak 8–10 pikkelysor húzódik, a dévérkeszegnél 11–13.

A pikkelyek mérete az oldalvonalától a hát íve felé haladva alig csökken. Elsősorban apró méretű állatokkal (rovarok, lárvák) táplálkozik, de előszeretettel fogyaszt különféle növényi eredetű táplálékot is. Áprilisban kezdődő ívása egészen júniusig elhúzódhat, ikráit sekély vízben növényekre rakja.

2.1.16. Bodorka

Hazánk minden vízében megtalálható. Rendkívül jól alkalmazkodó kistermetű halfaj, kifejlett példányai legtöbbször 10-18 cm-esek. Oldalról lapított testű, nem túl magas hátú hal, melynek szája csúcsba nyíló, középállású. A has- és hátúszók első sugarai a hal hossz tengelyére merőlegesen egy vonalba esnek, míg a nagyon hasonló vörösszárnyú keszeg a hátúszójának első sugara nem esik egybe a hasúszó alapvonalával.

© MOHOSZ

A hasvonal, a has- és a farokalatti úszók között hengeres, él nincs rajta. Szemgyűrűje halvány narancssárgától az élénk narancsvörösre változik, a háta zöldesszürke, a hasa fehéres, a páros úszók enyhén vörhenyesek, a páratlanok szürkésvörösek. Oldalvonalán 40-46 pikkely számlálható. Rovarlárvákat, apró csigákat, planktonrákokat, hínárhajtásokat fogyaszt. Április elején, 10-12 °C-os vízhőmérsékleten csoportosan ívik.

2.1.17. Vörösszárnyú keszeg

Gyakori halfajunk, elsősorban a csendes, nyugodt, hínárral benőtt, holtmedrek, kisebb-nagyobb tavak, keskeny csatornák a kedvelt élőhelyei.

© MOHOSZ

Növényi tápláléktól az apróbb rovarokon keresztül a lárváig mindent elfogyaszt. Oldalról lapított, viszonylag magas testű hal. Hát- és hasvonala erősen ívelt. Háta feketés-zöld, oldala a kifejlett példányoknál aranysárga. Szemgyűrűje aranysárga, esetleg narancsvörös. Úszói élénkpirosak. Pikkelyei erősek, számuk az oldalon 38-42. A bodorkával ellentétben hátúszója a hasúszó alapjánál hátrébb kezdődik, emellett a hasúszók és a farokalatti úszó közötti hasvonal éles. Szája felső állású. Áprilistól júniusig, 15-18 °C-os vízben szaporodik, az ikrákat vízínövényekre rakja.

2.1.18. Domolykó

A domolykó igazi folyóvízi hal, melyről a jellegzetes hengeres teste is árulkodik.

Testhossza elérheti az 50 cm-t is, tömege a 2 kg-ot is meghaladhatja.

Feje viszonylag nagy, a homlokrész széles, az orr tompán lekerekített. Csúcsba nyíló szája nagy, a szájszöglet eléri a szem elejének vonalát.

A farokalatti úszó szegélye domború vagy egyenes, de sohasem homorú, ami a nyúldomolykóhoz hasonlítva a legfeltűnőbb megkülönböztető bélyeg.

Háta feketés vagy barnászöld. A hasúszók és a farokalatti úszó az idősebb példányokon vörösek, a többi úszó sötétszürke. A fiatal példányoknál minden úszó szürkés színű. Táplálékát algacsoportok, növényi részek, apró rákok, férgek, csigák, vízre hulló rovarok és szerves anyagok, alkalmanként halivadék és ikra teszi ki. Május-júniusban ívik, ikráit a folyóvizek kavicsos mederszakaszaira rakja le.

2.1.19. Jászkeszeg

A folyók jellemző, mérsékelten magas hátú, oldalról lapított testű keszegféléje. A kifejlett példányok testhossza átlagosan 30-50 centiméter. Az idősebb egyedek mell-, a has- és a farokalatti úszói vörösek, hát- és

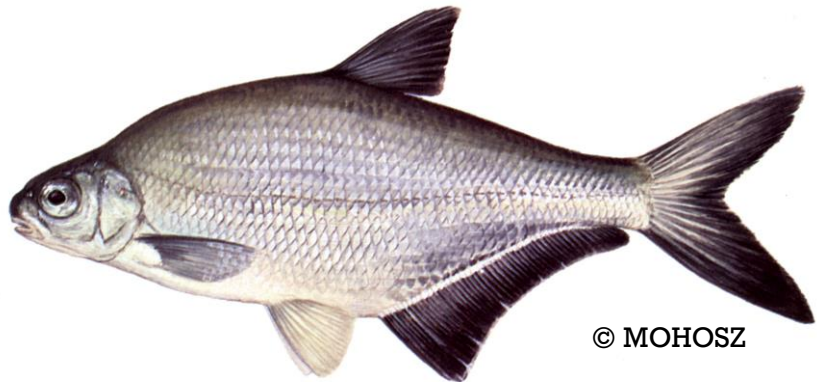

farokúszói pedig barnásak. Feje és szeme közepes nagyságú, szemgyűrűje nem színes. Szája csúcsba nyíló, szájszöglete nem éri el a szem elejének vonalát. Pikkelyei aprók, számuk az oldalvonal mentén 55-60.

Rajhal, nyáron gyakran tartózkodik a felszín közelében is, télen a mederfenékre húzódik. A fiatal példányok állati és növényi planktonnal táplálkoznak, míg a felnőttek férgeket, apró rákokat, rovarlárvákat és kisebb puhatestűeket esznek, a nagy példányok alkalmanként halivadékot is fogyasztanak. Április és június között ívik a sekély szélvizekben. Ikráját kavicsra vagy vízinövényekre rakja.

2.1.20. Bagolykeszeg

A folyók áramlásokkedvelő keszegfaja, ennek megfelelően inkább csak az erősebb sodrású szakaszokon fordul elő. A tavak és víztározók közül azokban él, amelyekben áramlások is vannak.

© MOHOSZ

Nyúlánk, de idősebb korban magas hátú, oldalról lapított testű hal. A hátúszó kezdete jóval hátrébb esik, mint a hasúszó elhelyezkedése. Feje kicsi, orra rövid és nagy ívben lekerekített, a szeme nagy „bagolyszem”. Kicsi, félig alsó állású szája van. Hosszú farokalatti úszója miatt hasonlít hozzá a laposkeszeg, de annak az orra hegyes, a szája felső állású. Alakra és szájállásra nézve hasonlít hozzá a dévérkeszeg, de annak farokalatti úszója rövidebb. Jól fejlett példányai is csak maximum 30 cm hosszút érnek el.

Mélyen bemetszett farokúszóján az alsó lebeny kissé hosszabb a felsőnél. Pikkelyei közepes nagyságúak, úszói sárgásszürkék. Elsősorban fenéklakó gerinctelen állatokat, valamint szerves törmelékét és növényi eredetű táplálékot fogyaszt. Szaporodása májustól júniusig tart a folyók sodrottabb szakaszain, illetve a tavak áramlásos részein. A lerakott ikra a homokos-kavicsos aljzathoz tapad.

2.1.21. Paduc

Kifejezetten folyóvízi hal, a gyorsan áramló, oxigénben dús vizet kedveli. Folyóink egyik tipikus keszegfaja. Nagyobb példányai 25-35 cm-esek, kivételesen 40 centi fölöttiek is lehetnek. Teste megnyúlt, oldalról

© MOHOSZ

lapított, áramvonalas, a folyó sodrásához teljes mértékben idomult. Feje aránylag kicsi, hosszú orra a száj elé nyúlik. Alsó állású szája alulról nézve csupán enyhén ívelt, majdnem egyenes vonalú. Alsó ajka a rajta képződő szarubevonattól kemény és éles. A farokúszó mélyen bemetszett, mellúszói viszonylag nagyok. Farokalatti úszójában általában 10-12 elágazó sugár van (tehát jóval kevesebb, mint a szilvaorrú keszegnél). Teste a háti részen feketészöld, az oldalain ezüstösen csillogó, amit a szürkés-vöröses farokúszó és a vöröses színű úszók díszítenek. Színei ivási időben különösen élénkké válnak. Táplálékát elsősorban a mederfelszínen kialakuló élőbevonat alkotja, amely főleg fonalas algákból áll. Sekélyebb részeken oldalra fordulva, vésőszerűen éles, szarubevonatos ajkával szedegeti a kövekre élőbevonatot. Április-májusban ívik a folyók erősebb áramlású szakaszain, ikráit kavicsos aljzatra rakja.

2.1.22. Szilvaorrú keszeg

Eredetileg félsós tengeröblökben élő, onnan az ivási időszakban a folyókba felvándorló keszegfaj volt, de idővel állandóan édesvízben maradó populációi is

© MOHOSZ

kialakultak – a hazai állományok is ilyenek. Áramláskedvelő faj, így előfordulása nagyobb folyóvizeinkben – a Dunában, a Tiszában, a Drávában – tipikus. A kifejlett egyedek általában 20-30 cm-esek, de a nagyobb példányok a 40 cm feletti méretet is elérhetik. Nyúlánk, oldalról lapított, mérsékelten magas hátú hal. Közepes nagyságú fejéhez mérten hosszú, a szem átmérőjénél nagyobb orra a felső állkapocs elé nyúlik.

Nevét az orra színéről kapta, mely kékes színezetű és kissé gömbölyded. Szája alsó állású, alulról nézve U alakú, ajkai lekerekítettek, nem éles szélűek. Farokalatti úszójában 18-22 elágazó sugár számlálható. Táplálékát rovarlárvák, férgek, egyéb puhatestűek teszik ki, melyeket főleg a vízfenékről gyűjti, mivel többnyire az aljzat közelében tartózkodik. Május-júniusban ívik, az ikrákat a folyók sekély, kavicsos medrében rakja le.

2.1.23. Szélhajtó küsz

Jellemzően a szabad vízfelületű állóvizekben, és a nem túl nagy sodrású folyóvizekben találkozhatunk vele. A küsz az

© MOHOSZ

egyik leggyakoribb apró természetű halunk, fontos szerepet játszik a ragadozóhalak táplálkozásában. A balin mellett kedvelt tápláléka a süllőnek, kősüllőnek és a sügérnek is. Közismert neve a sneci.

Megnyúlt, oldalról erősen lapított testű hal. Szája kicsi és felső állású, hasitéka ferdén fölfelé irányul. Orra hegyesedő, szeme nagy. Testhossza általában 10-15, maximum 20 cm, pikkelyei ezüstösek, könnyen leválók. Legjobban a balinivadék hasonlít hozzá, de annak a szája a szeme alá ér.

Csapatosan járva a felszín közelében keresi táplálékát, amelyet pl. vízre hulló rovarok, növényi részek és szerves törmelék alkot. Szaporodása elhúzódhat, áprilistól akár júliusig is eltart. Ikráit a homokos és sóderes mederfenékre, illetve vízínövényekre rakja.

2.1.24. Garda

Egykor vándorló halfaj volt hal, amely a tengerbe torkolló folyók édesvizében szaporodik. A

© MOHOSZ

tengertől távolra kerülő populációk azonban felhagytak a vándorlással, alkalmazkodtak az édesvízi életmódhoz. A hazai állomány főként nagy folyóinkban, illetve nagyobb tavainkban, - közismerten a Balatonban - él. Testhossza 25-35 centiméter, maximum 60 centiméter. Teste megnyúlt, oldalról erősen lapított. Hasvonala domborúan ívelt, háta viszont majdnem egyenes. Feje aránylag kicsi, orra rövid és hegyes, a szeme nagy. Szája felső állású, szájrésze meredeken felfelé irányul. Pikkelyei nagyon aprók, számuk a hullámos oldalvonalon 90-115 darab közé tehető. Mellúszói feltűnően nagyok, túlérnek a hasúszók tövére. Rajhal, amely napközben a fenék közelében tartózkodik, éjszaka a felszínre emelkedik. Tápláléka planktonrákok, rovarlárvák, rovarok és apró halak. Május-júliusban ívik a vizek mérsékelt áramlású mélyebb részein. Egyetlen őshonos halfajunk, amelyik lebegő ikrával szaporodik.

2.2. Horgászat szempontjából jelentősebb idegenhonos fajok

2.2.1. Amur

Eredetileg csak Kelet-Ázsiában, az Amurban és az attól délre eső nagy folyókban élt, de sok helyre betelepítették. Eredeti hazájában

© MOHOSZ

tipikus folyóvízi hal, nálunk főként állóvizekben, csatornáknál telepedett meg, de nagy folyóink nem túl gyors áramlású szakaszain is előfordul. Hazai állománya telepített példányokból alakult ki. Nagy növésű hal, méteres hosszúságot és akár 30 kg feletti tömeget is elérhet. Teste megnyúlt, oldalról csak enyhén összenyomott, majdnem hengeres. Hát- és hasvonala kevésbé ívelt, közel párhuzamos. Feje kicsi, homloka széles, orra hát-hasi irányban lapított, a két ornyílás között húzódo barázda miatt egy kissé homorú. Szája félig alsó állású, ajkai vaskosak. Hátúszója, kicsivel előrébb kezdődik, mint a hasúszója. Pikkelyei nagyok, erősen ülnek. A fiatal amur kezdetben planktonnal, majd apró gerinctelen állatokkal táplálkozik, később áttér a növények leveleinek és puhább hajtásainak fogyasztására. A növényi részeket erős és vaskos ajkaival tépdési le. Intenzív táplálkozása a meleg nyári időszakra jellemző, ilyenkor saját testtömegének megfelelő mennyiségű táplálékot vesz magához naponta. Emiatt erősen környezet-átalakító faj, a hínárnövényeket, a nádat és a gyékényt képes jelentős mértékben eltüntetni, és mivel emésztésének határfoka gyenge, a vízbe visszajutó ürülék az algák számára könnyen hozzáférhető növényi tápanyagot biztosít, melynek kedvezőtlen hatása, hogy az eredetileg áttetsző vizű hínáros-nádas tavakat algás vizekké alakítja. Ívása természetes vizeinkben is előfordulhat, de sikeres szaporodását eddig nem tapasztalták. Eredeti élőhelyén a folyók 20 fokosnál melegebb áramló vízben csoportosan ívik, ikráit a vízben lebegnek.

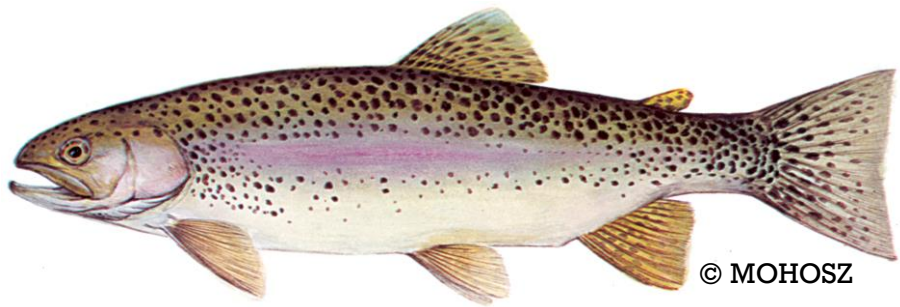
2.2.2. Fekete amur

A fekete amur lassú folyású, mély, iszapos vagy homokos medrű folyókban és tavakban él, ugyancsak Kelet-Ázsiából származik, illetve ritkábban az Amur vidékén is őshonos. Hazánkba először 1963-ban, más halfajok ivadékaik közé keveredve került. Sajátossága, hogy kagylókkal és csigákkal táplálkozik.

Teste erősen nyújtott, a fejes domolykóra emlékeztető, orra tömpe, az ornyílások között kivágott. Szája gyengén alsó állású, bajuszszálak nélkül. Szemei kicsik. Hasoldala lekerekített. Pikkelyei nagyok, 39-42 a teljes oldalvonal mentén. Hátúszója 9, farok alatti úszója 10 sugarú; minden úszósugara puha, hajlékony, nem csontosodott el. Garatfogai egy-két sorosak, 4-5 vagy 1,4-4,1, erős őrlőfogakká fejlődtek. Háta sötét, csaknem fekete; oldalai csak kevéssel világosabbak; hasa piszkosfehér, gyenge ezüstös csillogással. Valamennyi úszója sötétszürke. Meghaladhatja a 30 kilogrammos testtömeget is.

2.2.3. Szivárványos pisztráng

Eredeti élőhelye a Bering-tenger ázsiai és amerikai partvidéke, Magyarországra 1885-ben került, azóta számos

© MOHOSZ

vizünkbe betelepítették. Fennmaradása csak az ismétlődő telepítéseknek köszönhető, stabil, önfenntartó állománya nem alakult ki. A sebes pisztránghoz hasonlóan a hegyi és heglábi kisvízfolyásokat kedveli, de kisebb az oxigénigénye, ezért jobban tűri a víz felmelegedését. Tágabb tűrőképessége folytán olyan helyeken is megél – pl. alföldi holtágokban –, ahol a sebes pisztráng nem maradna meg. Több kilogrammos testtömeget is elérhet, de vizeinkben a 30-35 centi fölöttiek már ritkák. Orsó alakú, oldalról lapított hal, az idősebbek magasabb hátúak. Feje aránylag kicsi, ehhez mérten a szeme nagy. Orra rövid és lekerekített, szája nagy és csúcsba nyíló, benne kisebb fogak sorakoznak. Felső állkapcsának vége a szem alá ér, de nem nyúlik a szem hátsó vonala mögé (ennek alapján jól elkülöníthető az őshonos sebes pisztrángtól). Hátúszójában és farokalatti úszója egyaránt rövid. Farokúszója jól fejlett, a hátsó vége enyhén homorú, és előtte a hátoldalon egy kis zsírúszó található. Pikkelyei aprók, oldalai ezüstösek, középen egy halványlila sávval, ami ívás idején a szivárvány színeiben játszik. A fiatalok oldalán nagyobb szürke foltok sorakoznak, amelyek idővel eltűnnek. Fején, testén és úszóin többnyire igen sok fekete pötty látható. Tápláléka gerinctelen állatokból és kisebb halakból áll. Zsákmányát vízközt, az aljzaton és a víz felszínén is keresi. Szaporodása a patakok felső szakaszán február-márciusban történik a sebes pisztránghoz hasonló módon.

2.2.4. Pisztrángsügér

Észak-Amerika keleti felén Kanadától Mexikóig őshonos, de Amerikán kívül sok helyre betelepítették. Magyarországra 1909-ben hozták be, de az elterjesztésére tett kísérletek nem

© MOHOSZ

jártak igazi sikerrel, stabil állománya kevés helyen alakult ki. Főként a sekély és mély vízzel is rendelkező kemény medrű tavak és a nem túl gyors, de kemény aljzatú folyószakaszok biztosítanak számára megfelelő élőhelyet. A nagyobb példányok 30-40, olykor 50 cm

körüliek. Megnyúlt, közepesen magas, oldalról lapított testű hal. Feje nagy és vastag, az orra mérsékelten hosszú, de jóval fölülmúlja aránylag kicsi szemének átmérőjét. Nagy szája felső állású, hasitéka ferdén fölfelé irányul. Hátúszójának első része sokkal alacsonyabb, mint a hátulsó. Farokúszója jól fejlett, széle kissé beöblösödő. Hasúszói a mellúszók alatt foglalnak helyet, azokkal szinte egy vonalban kezdődnek. Pikkelyei kicsik, de erősen ülnek. Színezete barnászöld, a fiatalokon hosszanti fekete mintázattal, amely az idősebbeken elhalványul, majd eltűnik. Kezdetben planktonnal, később rovarlárvákkal és egyéb gerinctelen állatokkal táplálkoznak, majd egyre több halat is fogyasztanak. Szaporodása májusra tehető, íváskor a tejesek a kavicsos-homokos aljzaton tányérszerű gödröt mélyítenek, ebbe kerülnek az ikrák. A megtermékenyített ikra a hímek védelme alatt fejlődik, de érzékenysége miatt a kelési arány gyenge.

2.2.5. Lénai tok

A lénai tok vagy másnéven a szibériai tok, ahogy neve is mutatja Szibériából származik. Gazdasági jelentősége miatt, első állománya 1982-ben került hazánkba tógazdasági tenyésztés céljából. Azóta több intenzív hasznosítású horgásztóba is bekerült különlegessége miatt. Ez a tokfaj hasonlít legjobban a hazai őshonos tokfajainkra. Őshazájában elérheti a 100 kg-ot és a 3 méteres testhosszt is. Teste hengeres alakú, feje kúpos, orra megnyúlt. Testszíne a hátán barnásfekete vagy barnászürke, halványabb árnyalatban hasonló az oldala is, a hasa fehéres színezetű. Alsó állású szája közepes méretű. Alsó ajka közepesen megszakított, felső ajka – szintén a középtájon – az alsó ajka felé enyhén becsúcsosodik. Hosszú és sima bajuszszálai közelebb erednek az orrcúcsához, mint a szájnnyíláshoz. Hátra simítva a felső ajkat eléri, ami a legjelentősebb megkülönböztető jegye a többi tokfajhoz képest.

2.2.6. Lapátorrú tok

Eredeti élőhelye az Egyesült Államokbeli Mississippi. Nagyobb termetű hal, hazánkban tömege meghaladhatja a 25 kg-ot is és akár 55 évig élhet. Színe halvány szürkés-kék vagy olajzöld.

Romániában és Bulgáriában évtizedek óta tenyésztik. Kiszabadulva a Duna Vaskapu-szoros alatti szakaszán, majd a 2000-es évek második felében már a Duna Vaskapu fölötti szakaszán is megjelent. Néhány magyar intenzív hasznosítású horgásztóba is betelepítették. Az elmúlt években több alkalommal számoltak be hazai fogásáról a Dunán is.

Apró rákokat, rovarlárvákat, parányi növénykéket és más planktonszervezeteket eszik. Kitért szájjal, többnyire 1,5 m-nél mélyebben, a fenék fölött úszik a vízben, és eközben jobbra-balra ingatja a fejét. A száján át beáramló víz a kopoltyúnyílásain jön ki, miközben a vízben élő apró szervezetek fennakadnak a kopoltyúívek sűrű fogacskáin és azok kiszűrlik őket; a fennakadt tömeget időnként lenyeli. Jól takarmányozott halastavakban évente akár 4–5 kg-ot gyarapodhat.

2.2.7. Pontokaszpikus gébfajok

A horgászok gyakran találkoznak e fajokkal, bár igen ritkán horgásznak rájuk célzottan. E fajok mindegyike a gébfélék családjába tartozik és eredetileg a Fekete-tenger partjai mentén, a Kaszpi-tenger parti vizeiben, valamint a betorkolló folyók alsó szakaszán éltek. Innen elterjedve, maguktól jutottak el a hazai vizekbe is, amit a hajózással az ember legfeljebb gyorsított, emiatt nem tarthatók inváziósnak e fajok. Gradációjuk révén néhol annyira gyakorivá váltak, hogy emiatt akkor is sokszor nagy tömegben kerülnek horogra, ha a horgász célzottan más halfajra pályázik.

Az ide tartozó fajok:

- folyami géb
- csupasztorkú géb
- Kessler-géb
- feketeszájú géb
- tarka géb
- kaukázusi törpegéb.

Ezek mindegyikére jellemző, hogy testük megnyúlt, elől hengeres, hátsó részén oldalról lapított, a magassága hátrafelé fokozatosan csökken. A fej viszonylag nagy, sokszor széles és vaskos, a szemek magasan ülnek. A száj csúcsba nyíló vagy félig felső állású, gyakran húsos ajkakkal. Kettős hátúszójuk van, amiből az első rövid, a hátsó igen hosszú.

Folyami géb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

Csupasztorkú géb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

Kessler géb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

Feketeszájú géb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

Tarka géb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

A farokalatti úszó is hosszú, a farokúszó jól fejlett, hátsó széle domború. A hasúszók összenőtték, belőlük tapadókorong alakult ki. Testüket igen apró pikkelyek borítják.

Kaukázusi törpegéb © A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

Színük rendszerint barnás-szürkés finom, szabálytalan sötét foltokkal tarkítva. Szaporodás idején a hímek gyakran fekete nászruhát viselnek. Kis testű halfajok, maximum 15 centiméteresre nőnek. Kizárólag az aljzaton mozognak. Elsősorban apró gerinctelen állatokkal táplálkoznak, de a nagy egyedsűrűség miatt szinte minden ehetőt megtámadnak, magvakkal vagy akár élő kishallal, halszelettel is horogra csalhatók. Ívásuk jellemzően áprilistól júniusig tart, a hímek fészekőrzők.

2.3. Idegenhonos, invazív fajok

Természetes körülmények között a fajok a számukra alkalmas és elérhető élőhelyeket meghódítják. Ahol az adott fajok ily módon előfordulnak, azt a fajok természetes előfordulási területének nevezzük. A fajoknak mindössze kis része terjedt el a Föld valamennyi kontinensén vagy valamennyi tengerében a számára alkalmas élőhelyeken. Ezek az ún. kozmopolita fajok. A legtöbb faj esetében azonban valamilyen természetes földrajzi képződmény, pl. egy hegylánc vagy egy tenger jelent olyan akadályt (barriert), amelyen a faj „magától” nem képes átkelni, és újabb területeket meghódítani. Ennek köszönhető, hogy a világ különböző pontjain hasonló élőhelyeket más-más fajok népesítenek be. A biológiai sokféleség kialakulásának és fennmaradásának egyik oka a földrajzi barrierék létezése.

Sok faj esetében az ember az elmúlt kétezer évben tevékenysége során akarva-akaratlanul megszüntette ezeket az akadályokat. Szándékosan, amikor a barrieréket átlépve telepítette új területekre az egyes fajokat halászati, horgászati, vadászati vagy egyéb célokból. Ugyancsak szándékos tevékenység volt, amikor az ember egyes fajok terjedését segítő azok ragadozóit vagy konkurensait szorította vissza, vagy éppen pusztította ki teljesen. Számos esetben azonban az ember tudta nélkül is hozzájárult ezen akadályok leküzdéséhez, például a hajók ballasztvizével, vagy a nem kellően ellenőrzött élelmiszerszállítmányokkal sok faj jutott el újabb területekre.

Miért baj, hogy az ember ily módon behurcol, betelepít fajokat? Minden egyes élőhelyre jellemző, hogy az eredetileg ott élő fajok összessége teljesen kihasználja a környezeti feltételek által nyújtott lehetőségeket. Az ökológiában azt a „helyet”, illetve szerepet, amelyet a faj betölt, „niche”-nek (fülkének) nevezzük. Egy természetes élőhelyen nincs üres niche, minden fülke foglalt. Ezért ha egy, az ember által behurcolt faj valahol megtelepedett, azaz

egy niche-t betöltött, azt mindenképp egy vagy több faj rovására tette. Azokat az élőlényeket, melyek megtelepedésüket követően nagyon sikeresek, azaz – a betelepítésüket, behurcolásukat követően már mindenfajta emberi segítség nélkül – gyorsan, nagy számban elszaporodnak, és ezáltal sok, eredetileg ott élő szervezet fennmaradására veszélyt jelentenek, invazív fajoknak nevezzük.

Nagyon fontos, hogy tanuljunk e halfajok hazai megtelepedéséből, elterjedéséből és káros ökológiai szerepéből! A hasonló esetek megelőzése érdekében az a legbölcsebb, ha nem kísérletezünk hazánkban nem honos fajok betelepítésével, beleértve a megunt akvárium halak kiengedését is!

Noha országos szinten bizonyosan nem a horgászat az, ami hatékonyan megoldhatja az inváziós fajok visszaszorítását, a horgászok tevékenységükkel segíthetik az invazív halfajok további elszaporodásának, illetve újabb vizekbe történő bejutásának megakadályozását, melyet a szabályokon keresztül a végrehajtási rendelet is előír.

2.3.1. Ezüstkárász

Eredeti hazája Délkelet-Ázsia, de ma már Európa túlnyomó részén megtalálható. Hazánkban az 1954. évi importját követően terjedt el, és ma már legtöbb vizünkben előfordul. Jól alkalmazkodik, a hegyi patakok kivételével szinte minden víztípusban megtalálható.

Napjainkban vitatott kérdés, hogy idegen eredetű-e.

A szakemberek szerint elképzelhető, hogy már a XIX. század előtt is jelen volt vizeinkben, csak kis számban. Tömeges elszaporodását elősegítette

tudatos telepítése a

vizeinkbe, de ezenkívül talán más tényezőkkel is összefüggésbe hozható, amelyek időben egybeesnek a betelepítésekkel.

Igazi élőhelyét a dús növényzetű sekély állóvizek jelentik, ahol nagy állományai alakulhatnak ki.

Oldalról lapított, magas hátú, de zömök, vaskos testű hal. Barna vizekben a háta sötét, oldala sárgás. Tiszta, áttetsző vizekben világosabb, oldalai ezüstösen csillogóak, hasa fehéres.

Átlagos mérete 20-30 cm, a feje viszonylag kicsi, orra tompa, szája kicsi és csúcsba nyíló, bajusza nincs.

© MOHOSZ

Legjobban a széles kárász hasonlít hozzá, de annak a hátúszója lekerekített, és a fiatalok faroknyelén fekete gyűrű vagy sötét folt látható. Hasonlít hozzá a ponty is, de annak felső állkapcsán és a szájszögletében 1-1 pár pici bajusz található.

Pikkelyeinek színe általában ezüstös, de a tőzeges vizekben élő példányoké aransárga is lehet.

Vegyes táplálkozású hal, ezért is képes a különböző vizekben megélni. Főként apróbb gerinctelen állatokat fogyaszt, de élőbevonatot, növényi anyagokat és szerves törmeléket is fogyaszt. Az ikrákat több részletben, május-júniusban rakják le a sekélyebb vizek növényzetére. Régebben kizárólag ikrás egyedekből álló állománya élt nálunk, amely más pontyfélék tejes egyedével ívott össze. Az utódok azonban kizárólag az anyák örökítőanyagát hordozták, ezért nem hibridek, hanem mind ikrás ezüstkárászok lettek. Három évtizede azonban megjelentek köztük a hímek is, és most már más fajokhoz hasonlóan is szaporodik. Ikráit a sekélyebb vizek növényzetére szórja.

2.3.2. Busa

A busáknak eredetileg két fajtát - fehér és a pettyes busa - 1963-ban telepítették be 1963-ban hazánkba.

Fehér busa © MOHOSZ

Halgazdaságban

továbbra is a növényi

planktont hasznosító fehér busát tenyésztik, a természetes vizekbe telepített, illetve kikerült halak összeivásából azonban olyan hibrid halak jöttek létre, amik a fehér és a pettyes busára jellemző jegyeket is hordozzák, és szűrőkészülékükkel mind a növényi, mind az állati planktont hasznosítják. Emiatt a halgazdaságokon kívül – beleértve a horgászatot is – nincs értelme a két eredeti fajt külön kezelni.

Őshazájában

jellemzően folyóvízi

hal, de jó

alkalmazkodóképess

égét mutatja, hogy

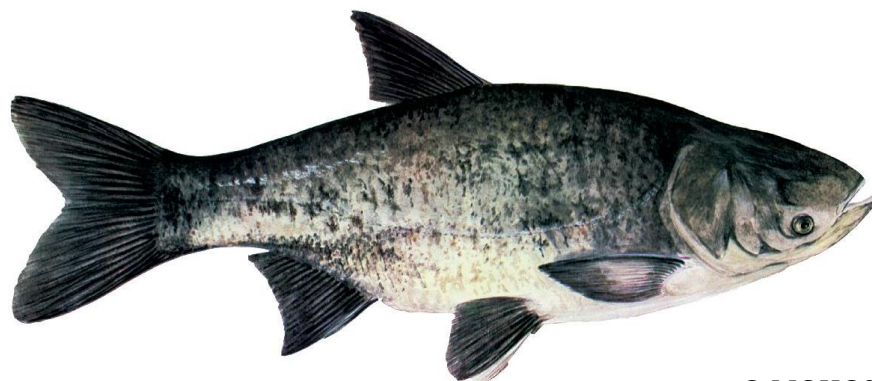
megél a folyókban,

tavakban,

holtágakban,

víztározókban és a

nagyobb

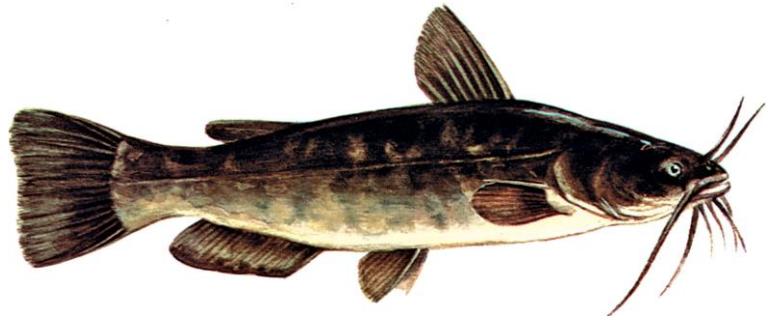

Pettyes busa © MOHOSZ

csatornában is, Hatalmasra képes megnőni, a nagyobb példányainak hossza 1 méternél is nagyobb lehet. Nyújtott testű, de meglehetősen magas, oldalról lapított halak. A fej nagy, a homlok széles, a kicsi szemek a fej alsó részén helyezkednek el. A hátúszó a hasúszóknál hátrébb kezdődik. Pikkelyeik aprók, a halak színe ezüstös vagy márványozott. Táplálékukat főként plankton és szerves törmelék alkotja, amit a kopolyúívek belső oldalán kialakult készülék segítségével szűrnék ki a vízből. Ívásuk 20 fokos vízhőmérséklet fölött a folyók, ill. áramló vizek nyílt vizében megy végbe. A kibocsátott ikraszemek a vízben lebegve fejlődnek.

2.3.3. Törpeharcsafajok

Észak-Amerikából származik a „barna” törpeharcsa és a fekete törpeharcsa faj is, de manapság leginkább csak az utóbbi, még kisebbre növő fajával találkozhatunk. Elsősorban a növényekben gazdag állóvizet,

Törpeharcsa © MOHOSZ

holtmedreket kedveli, amelyekben időnként mértéktelenül képes elszaporodni. Vaskos testű, a fején felülről, a farokrészen oldalról lapított hal. Felső és alsó állkapcsán egyaránt 4-4 bajuszszál foglal helyet. Hasonlóan a törpeharcsához a hátúszója elején egy igen hegyes, kemény csonttüske van, és ehhez hasonló csonttüske található a mellúszók elején is. Bőre teljesen pikkelytelen, oldalvonala végighúzódik a testén. Színe az aranyló olajzöldtől a feketéig változó, de nem foltos, farokúszójában a hártya sokkal sötétebb, mint az úszósugarak. Nagyon hasonlít hozzá legközelebbi rokona a (barna) törpeharcsa, de annak az oldala felhős, és a farokúszója előtt rendszerint nincs világosabb színű harántsváv.

Főleg fenéklakó gerinctelen állatokat fogyaszt, de növényi eredetű táplálék is szerepel az étrendjében. Ikráit – hasonlóan a harcsához – fészekgödörbe rakja. Néhány hétig az ikrát és a

Fekete törpeharcsa © A fénykép Dr.

Harka Ákos felvétele

kikelt ivadékot együtt őrzik a szülők. Az önállóvá vált ivadékok gomolygó bandákba tömörülnek. A korábbi időszakban vizeinkben közel fele-fele arányban volt jelen a (barna) törpeharcsa és a fekete törpeharcsa. Napjainkban az előbbi eltűnőben van, kiszorítja a hasoldalán sárga színű fekete

törpeharcsa, melynek az oldala nem foltos, nem felhőzött, ellentétben a rokonával.

2.3.4. Naphal

Mint a neve is utal rá, a naphal szereti a napfényt, így legnagyobb állományai azokban a sekély, part menti állóvizekben alakulnak ki, ahol már van hínárnövényzet, de még nem uralkodott el teljesen. Kedveli a gyorsan melegedő szélvizeket. A mély holtmedreknek csak a parti részeit lakja.

© MOHOSZ

A fiatalabb bányatavakban gyakran nagyon sűrű népessége él. Kisebb-nagyobb folyók lassú áramlású részén előfordul, de nem gyakori. Kistermetű hal, a nagyobb példányok testhossza is csak 10-15 cm körüli. Teste zömök, igen magas, oldalról erősen lapított. Feje viszonylag nagy, orra rövid, alig hosszabb, mint a szem átmérője. A sügérfélékhez hasonlóan kettős hátúszója összenőtt, nem két külön egységből áll. A kifejlett példányok kopolyúfedőjének felső részén egy fülszerű, fekete-piros folttal díszített bőrfüggelék van. Szája kicsi és felső állású, hasítéka is fölfelé irányul.

Hasúszói előre tolódtak, alig valamivel a mellúszók mögött kezdődnek. Pikkelyei aránylag nagyok, erősen ülnek. Színe kékes olajzöld, tarka mintázattal.

Szaporodása május-június, de kedvező körülmények között július-augusztusban másodszor is szaporodhat. az ívásra készülő hímek a sekély szélvizek gyökerekkel átszőtt aljzatán lapos mélyedést készítenek. Az odacsalt nőtényt ebbe rakja le ikráját, amit megtermékenyítés után a hím őriz, miközben a nőtényt elúzi a közelből. Főként a parti sáv gerinctelen állataival, rovarlárvákkal táplálkozik. Abban a víztestben, ahol előfordul a naphal, a süllő és a csuka, ott ezek kedvelt táplálékai közé tartozik.

2.3.5. Razbóra

Eredeti hazája az Amur folyótól délre eső terület, Európába véletlenül került az amur és a busafajok ivadékaival. Hazánkban 1963-ban észlelték először. Jelenleg a Kárpát-medencében és a környező

© A fénykép Dr. Harka Ákos felvétele

területeken él, de terjed. A könnyen felmelegedő nyugodt vizeket kedveli, legnagyobb állományaival a sekély tavakban és az alig mozgó vizű kisebb csatornáknál találkozhatunk, de a hegyi patakok kivételével szinte minden típusú vízben fellelhető. Apró termetű faj, a

nagyobbak hossza 8-10, legfeljebb 12 cm lehet. Teste megnyúlt, oldalról lapított. A fiatalok nyúlánkabbak, az idősebbek vastagabbak és zömökebbek, hátuk és faroknyelük magasabb. Hátvonalának íve a hátúszó kezdetéig domború, onnan kezdve enyhén homorú. Feje alacsony és kúpos, orra rövid, a hossza alig nagyobb a szem átmérőjénél. Felső állású szája kicsi, hasitéka meredeken fölfelé irányul. Hátúszójának és farokalatti úszójának széle domborúan ívelt. Pikkelyeinek hátsó széle sötétebb árnyalatú, ami olyan hatást kelt, mintha a bőrből kidomborodnának. A fiatalok és az ikrások oldalán egy sötét csík húzódik végig az orrtól a szemén át egészen a farokúszóig. Kezdetben csak igen apró planktonszervezeteket fogyaszt, később nagyobb planktonrákokkal, rovarlárvákkal, valamint a víz alatti tárgyakon és növényeken kialakuló élőbevonattal táplálkozik. Március közepétől június végéig ívnak több részletben valamilyen szilárd aljzatra. Az ikrát a hím kikelésig őrzi, gondozza.

2.3.6. Amurgéb

Az amurgéb – ahogyan a neve is utal rá – eredeti élőhelye az Amur folyó vidéke, valahol Oroszország, Kína és Korea közös határán. Hazánkban először 1997-ben a Tisza-tó területén észlelték. Az amurgéb a környezeti tényezőkkel szemben nagyon igénytelen, elviseli az oxigénhiányt, és azt is, ha télen mindössze néhány centiméternyi víz marad a vastag jégréteg alatt.

Ez az alvógébfélék családjába tartozó faj, ami azt jelenti, hogy a hasúszói nem nőttek össze tapadókoronggá, ez különbözteti meg az igazi gébektől. a folyók főmedrében ritka, de a hullámtéri mélyedésekben, kubikgödrökben és az előregedett holtágakban sűrű népsége alakulhat ki.

Kis termetű hal, a nagyobb példányok is csak 15–20 centiméteresek lehetnek. Színre és alakra hasonlít hozzá a lápi póc, de annak csak egy hátúszója van., míg az amurgébnek két hátúszója van.

Teste kissé zömök, mérsékelten ívelt hát- és hasvonalú, oldalról enyhén lapított. Nagy fejéhez mérten a szemei kicsinek tűnnek. Vastag ajkakkal keretezett felső állású szájának szeglete a szem alá ér. A szájhasiték ferdén fölfelé irányul, az állkapcsokon apró fogak sorakoznak. A hasúszók kivételével úszói jól fejlettek, a szélük lekerekített. K Apró pikkelyei nemcsak a testet, hanem a fej hátsó részét is beborítják. Alapszíne a környezettől függően sárgás- vagy sötétbarna, amelyet nagyobb sötét foltok és kisebb világos pettyek mintáznak. Fejét a szemek körül keskeny sötét sávok díszítik. Szaporodáskor a hímek sötét nászruhát öltenek, homlokuk duzzadtá válik. Bár a nagyobbak halakat is fogyasztanak, táplálékának zömét vízi gerinctelen állatok, elsősorban rovarlárvák teszik ki.

Május-júniusban szaporodik, az ikrát víz alatti tárgyra, faágakra, gyökerekre ragasztják, amit megtermékenyítés után a hím őriz.

2.4. Nem fogható, illetve külön időszakos felmentéssel fogható őshonos fajok

2.4.1. *Kecsege*

A leggyakoribb tokfélénk, egykor folyóink halászatában komoly jelentőséggel bírt, de az utóbbi időben állománya megritkult

© MOHOSZ

a természetes vizeinkben, ezért nem fogható, de nem védett halfaj. A nagyobb folyók gyorsabb és mély vizű, kavicsos-homokos vagy agyagos szakaszait, mederrészeit kedveli. A tavakban és a duzzasztott folyók üledékes mederszakaszain megél ugyan, de nem szaporodik. Testhossza az 1 métert, testtömege 6-7 kg-ot is elérheti.

A kecsége orsó alakú, megnyúlt testű hal, orra hosszú, fölfelé hajló. Hátán és hasán 12-18 csontvért található.

Alsó állású szája kicsi, alsó ajka közepén megszakított. Négy rojtozott bajuszszála viszonylag hosszú, lesimítva eléri a felső ajkat (ez alapján mindegyik védett tokfajunktól és az idegenhonos lénai toktól is elkülöníthető). Hátúszója a test végéhez közel esik.

Testének nagyobb része sötétbarna, szürkésbarna vagy feketésbarna, esetleg zöldes vagy kékes árnyalattal. A hasa sárga vagy vörhenyes fehér színű. A sötét alapszínű úszókat rendszerint egy keskeny fehéres sáv szegélyezi.

Ívási ideje áprilistól júniusig tartó hónapokra esik, a folyók mélyebb, sóderes és homokos szakaszain. Férgemből, csigákból, rovarlárvákból álló táplálékát a mederfenéken keresi. Ahol a tiszavirág lárvája bőséggel található, ott ez alkotja a fő táplálékát.

2.4.2. *Széles kárász*

A folyószabályozások előtt, amikor az Alföld jelentős része még mocsárvilág volt, leggyakoribb halaink egyike volt, napjainkban állománya – nemcsak Magyarországon, hanem a szomszédos országokban is

© MOHOSZ

- megritkult, emiatt a nem fogható, de nem védett halak közé tartozik.

A növényekben gazdag sekély állóvizek jellemző hala, folyóvizekből csak igen ritkán, áradások idején kerül elő. Nagyobb állományai az öreg holtágakban és a mocsarakban alakulnak ki. Elviseli az oxigénszegény viszonyokat, télen pedig a víz teljes átfagyását is. Közepes méretű faj, hossza 15-25 cm, ritkán 30 cm fölé is megnő.

A széles kárász igen magas hátú, oldalról erősen lapított hal, pikkelyei aranysárgák és nagyok. Hátúszója körülbelül a hasúszóval egy vonalban kezdődik, a széle domborúan lekerekített.

Feje kicsi, homloka meredeken emelkedik, orra tompa. Csúcsba nyíló kicsi száján nincsenek bajuszszálak. Testét nagy pikkelyek fedik, melyek vastagok és erősen ülnek.

Legjobban az ezüstkárász (barnás vizekben még a színe is) és a ponty hasonlít hozzá, de az ezüstkárász hátúszójának széle egyenes vagy kissé homorú, a ponty pedig a felső állkapcsán és a szájszögletében is kis bajuszt visel.

Az egészen fiatal példányok faroknyelén – közvetlenül a farokúszó előtt – általában egy körbefutó fekete gyűrű látható, amelyből később csak egy folt marad, majd az idősebbeknél ez is eltűnik (ilyen mintázatot a fiatal ezüstkárászok nem viselnek).

Ívási ideje és helye egybeesik a pontyéval. Mindenevő, táplálékát kisebb gerinctelen állatok, növényi hajtások és magvak, valamint szerves törmelék alkotja. Szaporodása május-júniusra esik. Az ikrákat részletekben rakják le az állóvizek növényekkel sűrűn benőtt részein.

2.4.3. Vágódurbincs

A durbincsek általános jellemzője, hogy a két hátúszójuk egyesült. A kopolyúfedő tüskés, a szájukban finom fogazat található, a mell és a has többé-kevésbé pikkelytelen. Álló- és folyóvizekben egyaránt

© MOHOSZ

előfordul, de az állóvizek esetén a mélyebb, növényzettől mentes helyeket kedveli, az elmocsarasodó részeket kerüli.

Kis növésű halunk, jól fejlett példányai sem haladják meg a 10-15 cm-es hosszúságot. Teste megnyúlt, mérsékelten magas, oldalról összenyomott. Feje és lekerekített orra aránylag hosszú, a szeme nagy. Csúcsba nyíló szája kicsi, felső állkapcsának vége nem ér a szem alá. Hátúszója hosszú és magas. Az úszó hátulsó részének a széle közel egyenes, és ha a vonalát meghosszabbítjuk, az hegyes szögben metszi a faroknyelet. Farokalatti úszója rövid. Hasúszói előre tolódtak, szinte egy vonalban kezdődnek a mellúszókkal. Pikkelyei közepes nagyságúak.

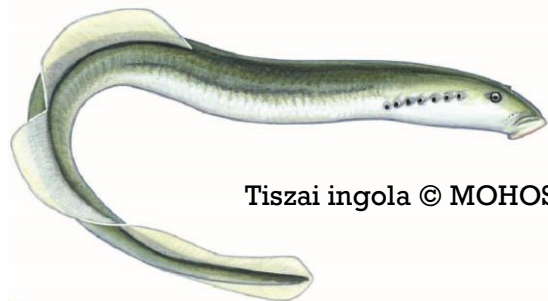
Nagyon hasonlít hozzá széles durbincs, de ennek színe halvány olajbarna, oldalán az apró, sötétbarna pettyekből elmosódó nagyobb foltok, szabálytalan harántsávokká állnak össze. Kezdetben a táplálékát planktonszervezetek, később fenéklakó gerinctelenek alkotják. A nagyobb példányok alkalmilag egy-egy apró ivadékhalat is elfogyasztanak. Ívása április és május folyamán több részletben játszódik le. Az ikra kis füzérek vagy csomók formájában a vízi növényzetre vagy a köves-kavicsos mederfenékre kerül.

2.5. Természetvédelmi oltalom alatt álló halfajok

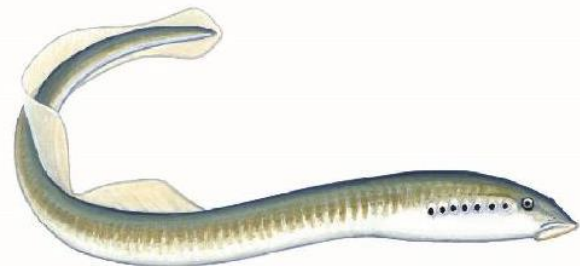
A horgásznak feltétlenül fel kell tudnia ismerni a Magyarországon természetvédelmi oltalom alatt álló fajokat, hogy véletlenül se tartsa meg vagy használja fel csalihalnak azokat a kifogható halak helyett. Mivel a védett fajok nem jelentik a horgászat tárgyát, esetükben a biztos meghatározás a kulcsfontosságú. Tilalmi idők és méretkorlátozások híján e fajok biológiai jellemzőinek ismerete nem alapvető elvárás a horgászok, így a horgászvizsgára készülők részére sem. Az alábbiakban ennek megfelelően – és a korábbi csoportosítást követve – a védett fajok biztos meghatározásához használható segédlet található. Ajánlatos e leírások mellett megfelelő képanyagon is tanulmányozni a kérdéses fajokat a felkészülés során.

2.5.1. Körszájúak

A körszájúak halszerű, de a halaknál fejletlenebb, hosszúkás testű élőlények. Ide tartozik **az ingolák** valamennyi faja. Jelenleg a hazánkban előforduló ingolákat 3 fajba sorolják a szakemberek. A kisebb testű, 10-12 cm-es példányok a lárvák, amik vékony, megnyúlt, hengeres test miatt a férgekéhez hasonlítanak, de a férgeknek nincsenek úszóik. A kb. kétszer ekkora kifejlett példányokon a két hátúszó, a farokalatti és a farokúszó egységes úszószegéllyé olvad össze. Fontos bélyeg, hogy az ingoláknak nincsenek páros úszói, alsó állású, tölcsérszerű szájuk állkapocs nélküli. A szem mögött 7 kopoltyúnyílás látható.

Tiszai ingola © MOHOSZ

Dunai ingola © MOHOSZ

Hasonló hozzájuk csak a fiatal angolna lehet, de azoknak állkapcsa és mellúszója van. Az ingolákkal kisebb-nagyobb folyóvizeinkben, ill. annak aljzatában találkozhatunk.

2.5.2. Halak

2.5.2.1. Az őshonos tokfajok a kecsge kivételével (viza, sőregtok, vágótok, simatok)

A hazai vizekben vadon élő nagytestű tokfélékkel csakis folyóvizekben találkozhatnánk, azonban sok állóvízbe is telepítettek mesterséges szaporításból származó példányokat, főként vágótokot és különböző hibrideket (melyek szintén automatikusan védelmet élveznek).

Viza © MOHOSZ

Vágótok © MOHOSZ

A pikkelyek helyett vérteket viselő, jellemzően hosszú orrú, erős, húsos, alsó állású szájú és aszimmetrikus farokúszójú halak tokféléként való felismerése nem okozhat gondot. Az egyes fajok elkülönítésére leginkább a száj és a száj előtt induló bajuszszálak alkalmasak.

A hazai vizekben leggyakrabban horogra kerülő – nem őshonos, fogható – tokféle a lénai tok. Ennek hosszú és sima bajuszszálai közelebb erednek az orrcsúcshoz, mint a nem túl nagy szájnyíláshoz, s hátrasímtva a felső ajkat elérik, az alsó ajak pedig középen megszakított.

A hatósági jóváhagyással foghatóvá tehető kecsge bajuszszálai szintén elérik a felső ajkat, de a kecsge bajuszszálai rojtozottak.

Ezektől a többi – védett – tokfaj a száj és a bajuszszálak mérete, alakja alapján is biztosan elkülöníthető: a **viza** bajuszszálai is elérik a felső ajkat, de hatalmas szája szinte a fej egyik szélétől a másikig ér.

Simatok © MOHOSZ

A **simatok** ajkai megszakítás nélküliek, a **vágótok** és az igen hosszú orral rendelkező **sőregtok**

Sőregtok © MOHOSZ
Hatályos állapot: 2020. július

bajuszszálai nem érik el a felső ajkat.

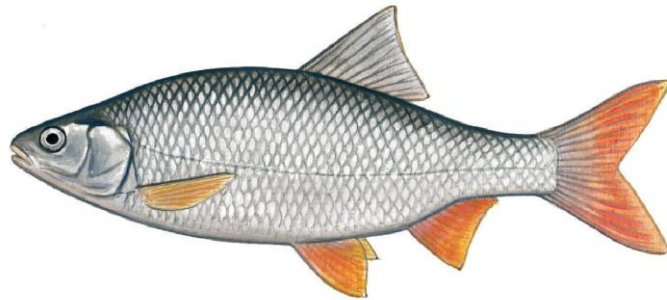
2.5.2.2. *Leánykancér, gyöngyös kancér, nyúldomolykó, Petényi-márna*

Folyóvízi halak, utóbbi kettő inkább kisebb vízfolyásokban, míg a leánykancér a nagy folyókban (főleg a Dunában, Drávában) jellemző.

Ezek közül a gyakorlatban igazán csak a **leánykancér** meghatározása

lehet problémás, mivel több hasonló testfelépítésű fogható keszegfajjal összetéveszthető.

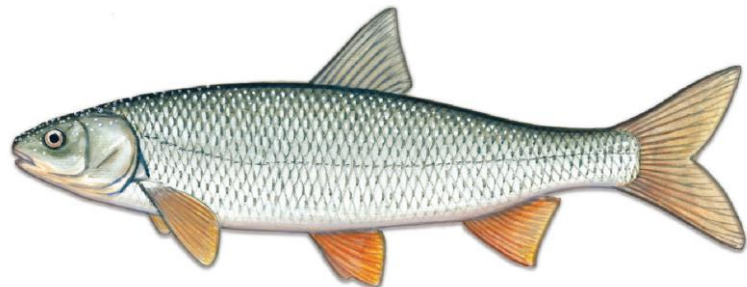
Leginkább a bodorkával keverhető össze, de annak a szája csúcsba nyíló, szeme nagyobb, szemgyűrűje rendszerint narancsos árnyalatú, míg a leánykancérnak félig alsó állású a szája, a fejéhez képest kisebb a szeme, szemgyűrűje pedig fehéres.

Leánykancér © MOHOSZ

A jászkeszeg szája csúcsba nyíló, pikkelyei apróbbak, számuk az oldalvonalon 55-60, míg a **leánykancér** jóval nagyobb pikkelyeket visel: az enyhén ívelt oldalvonala mentén 44-49 pikkely számolható.

A **gyöngyös kancér** teste megnyúlt, oldalról kevésbé lapított. Orra tompa, félig alsó állású szája aránylag kicsi. Pikkelyeinek száma az oldalvonalon 62-67. Fölötte 10-11, alatta 5 pikkelysor húzódik.

Gyöngyös kancér © MOHOSZ

A hátúszójának és hasúszóinak töve egy képzeletbeli függőlegesre esik. Hátúszójának és anális úszójának szegélye homorú. A hátúszójában 8-9, anális úszójában 9-11 elágazó úszósugár található. A farokúszó hosszú, mélyen bemetszett. Testszíne a háton szürkésbarna, oldalain világosodó ezüstfehér, a has fehéres. Uszonyai szürkés színűek, áttetszőek. Ívási időszakban apró gyöngyökre emlékeztető nászkiütések jelennek meg a tejesek hátoldalán, és páros úszói halvány vörösre színeződnek. Leginkább a nyúldomolykó hasonlít hozzá, de annak oldalvonalán a pikkelyek száma kevesebb, 46 és 53 között változik. Testalkatát tekintve a domolykó is hasonló, de pikkelyeinek száma az oldalvonalon csak 44-46, és a szája csúcsba nyíló. A leánykancér oldalvonala mentén is kevesebb, 44-49 pikkely számolható.

Nyúldomolykó © MOHOSZ

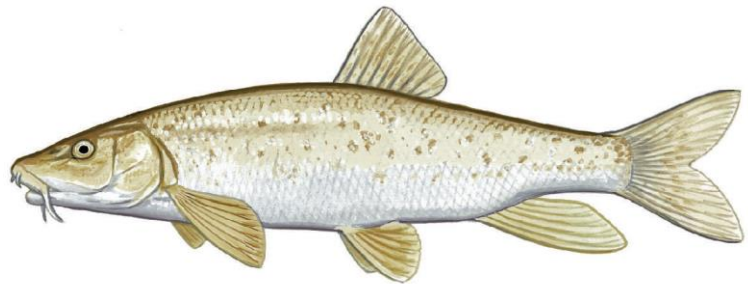
A paduc és a szilvaorrú keszeg pikkelyszáma ugyan hasonló, de előbbinek teljesen alsó állású a szája, utóbbinak pedig az anális úszója lényegesen hosszabb.

Hasonló az állasküsz pikkelyszáma is, de szája felső állású.

A kicsi és félig alsó állású szájjal és homorú farokalatti úszóval rendelkező **nyúldomolykó** hasonlít a domolykóra, de annak feje és teste jóval vaskosabb, csúcsba nyíló szájának szöglete elér a szem vonaláig, és farokalatti úszójának a széle domborúan ívelt. Mivel a nyúldomolykó kistermetű hal, a domolykó méretkorlátozását betartva még véletlenül sem fog domolykónak vélt nyúldomolykót megtartani a horgász.

A márnához nagyon hasonlító **Petényi-márna** (magyar márna, beleértve a balkáni és a kárpáti márnafajokat is) szintén kis növésű hal, a márna méretkorlátozását betartva véletlenül sem fog márnának vélt Petényi-márnát megtartani a horgász. Igen jó fajbélyeg a hátúszó első úszósugara, ami a márnánál kemény, fogazott csonttüske, ilyet nem találunk a Petényi-márnánál. Emellett a farokalatti úszó hátrasimítva a márnánál meg sem közelíti a farokúszó tövét, míg a Petényi-márna farokalatti úszója hátrasimítva megközelíti vagy el is éri azt.

Petényi- vagy Kárpáti-márna © MOHOSZ

A bihari márna endemikus, azaz bennszülött halfaj. Nevét arról a tájegységről kapta, amelyet a Sebes-Körös átszel. A folyó hosszabb szakasza Románia területén folyik, így a bihari márna populációjának nagyobbik hányada is a határon túl él.

2.5.2.3. Apró termetű halfajok: a lápi póc, a fürge cselle, a kurta baing, a sujtásos küsz, a szivárványos ökle, a küllők és a csíkok összes faja

Az apró **lápi póccal** kisebb, mocsaras állóvizekben vagy csatornában találkozhatunk. Jellegzetes, zömök testalkata és barnás, finom fekete mintázatú színe miatt kevés fajjal lehet összetéveszteni, egyedül a hasonló étletteret kedvelő amurgéb emlékeztet jobban rá, de az amurgébnak két hátúszója van, míg a lápi pócnak csak egy.

Lápi póc © MOHOSZ

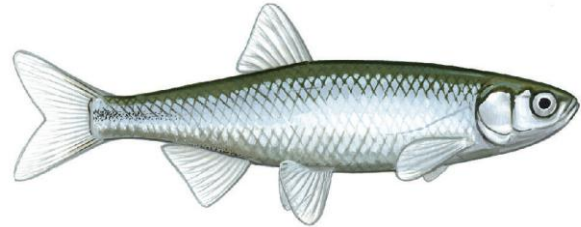
Az áramvonalas, orsószerű **fürge cselle** egy kistermetű, pataklakó halfaj. Lekerekített, tompa orra, nagyon apró pikkelyei, valamint az oldalát díszítő, olykor sötétebb, máskor

Fürge cselle © MOHOSZ

világosabb, de azért észrevehető foltos minden más halunktól megkülönbözteti. Ezekre figyelve más hazai fajjal nem téveszthető össze.

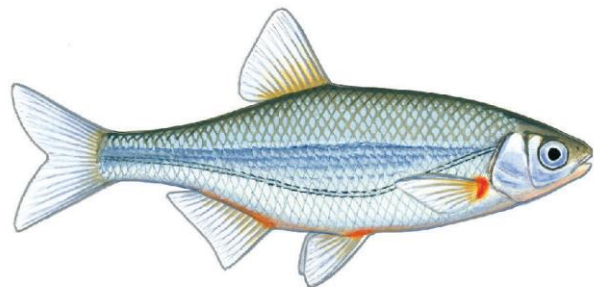
Az apró **kurta baing** felső állású szája meglehetősen nagy, de mivel szájhasítéka meredeken felfelé irányul, szájszöglete nem éri el a szem vonalát. A faj egyik legjellemzőbb bélyege, hogy oldalvonala rövid, csupán az első 7-12 pikkelyen látható, azonban több pontyféle ivadékaival is összetéveszthető, mivel azok fiatal példányain az oldalvonal gyakran nem látszik végig.

Kurta baing © MOHOSZ

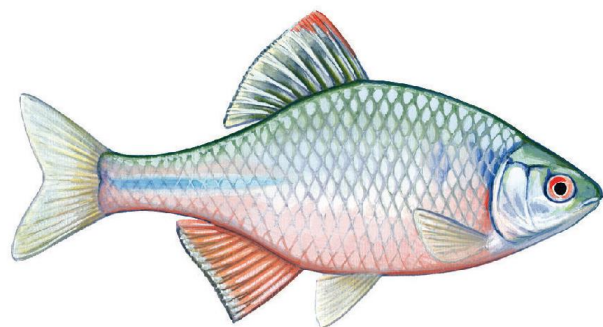
A szélhajtó küsz teste oldalról lapítottabb, farokalatti úszója pedig hosszabb, mint a kurta baingnál. A balin szájhasítéka csak enyhén irányul fölfelé, szöglete viszont a szem alá ér. A domolykó szája csúcsba nyíló, farokalatti úszója pedig rövidebb.

A **sujtásos küsz** patakok, kisebb folyók lakója. Szája kicsi, csúcsba nyíló, de oldalról nézve a szájhasíték enyhén fölfelé irányul. Az oldalvonal fölött és alatt fekete pontokból álló sujtás húzódik, ami főleg a test elején és a szaporodás időszakában feltűnő. Úszói világosszürkék, de mell- és hasúszóinak töve vörhenyes. A közeli rokon szélhajtó küsz szája felső állású, háta alacsonyabb, mellúszójának töve pedig szürke, a valamennyire hasonlító balin szája nagyobb, egészen a szeme alá ér.

Sujtásos küsz © MOHOSZ

A **szivárványos ökle** egy magas testű, oldalról erősen lapított, igen apró termetű hal, amelynek mind a háta, mind a hasa erősen ívelt. Orra rövid és tompa, szája kicsi és csúcsba nyíló. A szeme nagy, átmérője körülbelül megegyezik az orr hosszával. Az ivadék és a felnőtt példányok faroknyelén egyaránt egy fémes csillogású kékeszöld sáv látható, ami igen jó megkülönböztető bélyeg.

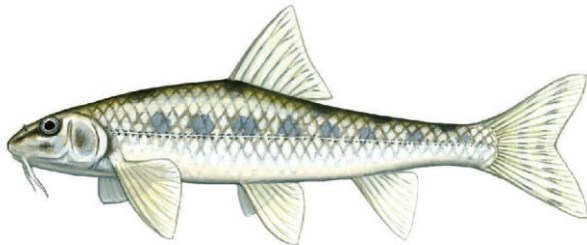
Szivárványos ökle © MOHOSZ

A **küllőfajok** (fenékjáró küllő, halványfoltú küllő, felpillantó küllő, homoki küllő) mindegyikére jellemző az apró termet, a hengeres test, az alsó állású száj és annak tövében kétoldalt az 1-1

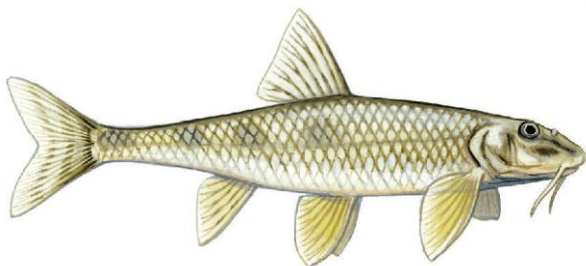
Felpillantó küllő © MOHOSZ

bajuszszál.

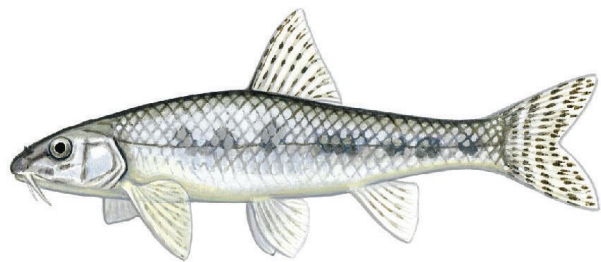

Halványfoltú küllő © MOHOSZ

Ennél többet nem kell tudnia róluk a horgásznak: ha küllőt fog, mindegy, hogy melyik fajról van szó, mindegyik védett. Az alkatra hasonló márna és Petényi- vagy Kárpáti-márna esetében 2-2 bajuszszálat találunk a száj két oldalán, de – szerencsére – még ezekkel összekeverve sem hibázhat nagyot a horgász, hiszen azokat is vissza kell eresztetni nyomban (egyiket a méretkorlátozás, másikat a védettség miatt).

Homoki küllő © MOHOSZ

Fenékjáró küllő © MOHOSZ

Réticsík © MOHOSZ

A **csíkfajok** (réticsík, vágócsík, törpecsík, kövicsík) mindegyikére jellemző a hengeres test, az alsó állású, húsos ajkakkal keretezett száj, amit sok (6 vagy 10) rövid, pár mm-es bajuszszál keretez.

Ennél többet nem kell tudnia róluk a horgásznak: ha csíkot fog, mindegy, hogy melyik fajról van szó, mindegyik védett. A hosszú és akár 30 cm-esre is megnövő réticsík emlékeztethet az angolnára, de annak nincsenek bajuszszálai, nincs

Vágócsík © MOHOSZ

hasúszója és nem különálló, rövid a hátúszó és farokalatti úszó.

A kis törpeharcsák hosszú bajuszszálakat viselnek csúcsba nyíló nagy szájuk körül, emellett testük nem hosszúkás-hengeres, fejük pedig lapos.

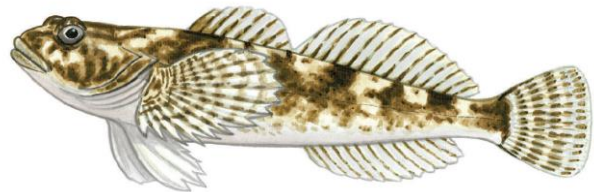
Kövicsík © MOHOSZ

Balkáni törpecsík © MOHOSZ

2.5.2.4. Kistermetű ragadozó halak: a kölönték, a selymes és a széles durbincs, a bucók

A **kölönték** pataklakó halak. Hazánkban a **botos kölönte** előfordulására lehet számítani, a **cifra kölöntét** legfeljebb a folyók felső szakaszáról lesodródó példányok képviselhetik.

Botos kölönte © MOHOSZ

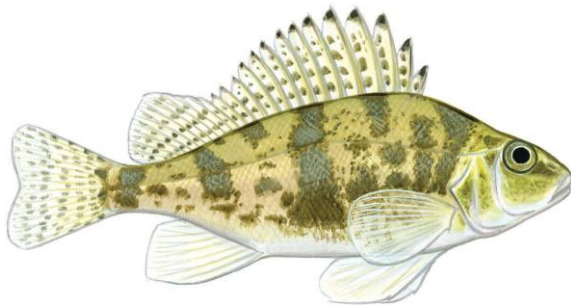
A kölönték mindegyikére jellemző az elől hengeres, hátulsó részén oldalról összenyomott, megnyúlt test, a széles, felülről lapított fej, nagy, csúcsba nyíló száj, a magasan elhelyezkedő szemek. Igen fontos jellemző, hogy a kölönték testén nincsenek pikkelyek, hasúszóik pedig különállóak.

Cifra kölönte © MOHOSZ

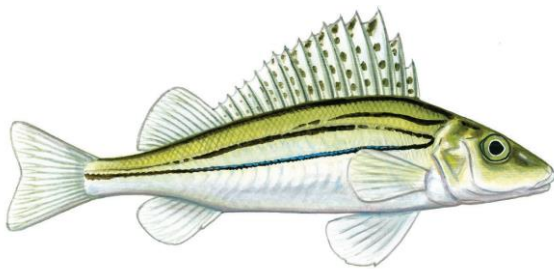
A hazánkban előforduló halfajok közül csak a gébek hasonlítanak hozzájuk, de a gébek testét pikkelyek borítják, fejük keskenyebb, a hasúszóik pedig összenöve tapadókorongot alkotnak. A kölönték két fajának elkülönítését nem szükséges ismerni, hiszen mindegy, hogy melyik fajról van szó, mindegyik védett.

A **széles durbincs** zömök, magas testű, oldalról lapított és néhány szabálytalan harántsávval mintázott barnás sügérféle. A hátúszó hátulso részének széle domború, és ha a vonalát meghosszabbítjuk, az megközelítőleg derékszögben metszi a faroknyelet. Nagyon hasonlít hozzá a vágódurbincs, de annak oldalát csak szabálytalanul elszórt sötétbarna foltok tarkítják, és a hátúszó szegélyvonalának lefutási iránya más.

Széles durbincs © MOHOSZ

A sügér zöldes sávozottsága kifejezettebb, és az első hátúszója végén egy fekete foltot visel. Mivel a vágódurbincs sem fogható, elegendő, ha a horgász felismeri, hogy vágó vagy széles durbincset fogott, hiszen különböző okból, de mindegyiket nyomban vissza kell engednie.

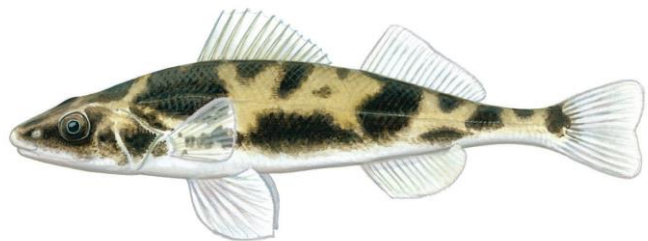

A sodrást kedvelő **selymes durbincs** teste megnyúlt, oldalról összenyomott. Feje és orra hosszú, a szeme nagy. Kis szája csúcsba nyíló vagy félig alsó állású. Hátúszója igen hosszú és elég magas. Alapszíne zöldessárga, hátán és oldalán 3-4 sötétbarna, helyenként megszakadó, keskeny hosszanti csík húzódik, ami alapján minden más halfajtól könnyen elkülöníthető.

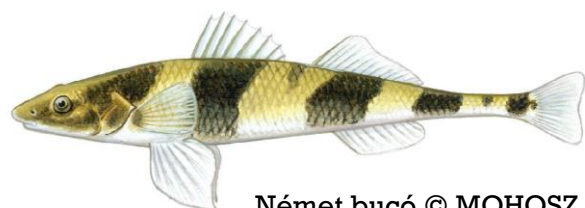
A **bucók** erősen megnyúlt, hengeres testű folyóvízi sügérféle ragadozók. Fejük hosszú és széles, fölülről enyhén lapított. Az orr hosszú, körülbelül kétszerese a nagyméretű szem átmérőjének. A száj közepes nagyságú, teljesen alsó állású.

A **magyar bucó** nagyobbra nő, testét általában szabálytalan alakú sötét foltok mintázzák, míg a kisebbre növe **német bucó** oldalát rendszerint igen határozott szélű ferde sávok díszítik, emellett faroknyele rendkívül elvékonyodó, orsós és első hátúszója rövidebb.

A bucók egyedi kinézete alapján biztonságosan elkülöníthetők minden más fajtól. A süllőt és kősüllőt a csúcsba nyíló száj, a fogak, a foltozott kettős hátúszó és a testmintázat teszi a bucóktól eltérővé.

Magyar bucó © MOHOSZ

Német bucó © MOHOSZ

2.5.2.5. Ritka fajok:

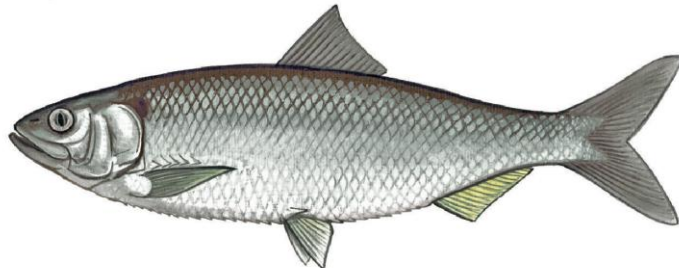
dunai nagyhering, gyöngyös koncér, vaskos csabak, pénzes pér, dunai galóca

A **dunai nagyhering** megnyúlt, oldalról lapított testű heringféle.

A szája nagy, csúcsba nyíló, felső állkapcsának szeglete túlér a szem középvonalán. Az

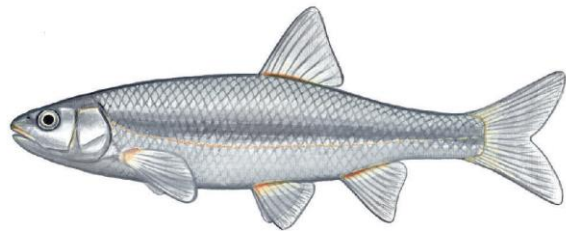
állkapcsokat, a szájpadlást, az ekecsontot és a nyelvet jól fejlett

fogak borítják. Hasának alján a pikkelyek fűrészkes élt alkotnak, szemének elülső és hátulsó részét pedig szemhéj védi. A hosszú, mélyen bemetszett farokúszó tövével az úszóra rányúló két hosszúkás pikkelylemezt visel. Szemhéja, hosszúkás pikkelylemezei és fűrészkes haséle a hazai halfajtóktól jól megkülönbözteti.

Dunai nagyhering © MOHOSZ

A **vaskos csabak** erősen megnyúlt, hengeres, oldalról kevésbé lapított, kistestű hal, ami a folyók felső szakaszán él. Nálunk csak a Felső-Tiszában lehet felbukkanására számítani. Félig alsó állású szája a kissé előrenyúló, tompa orr alatt található. Narancsszínű oldalonala fölött az orrtól a farokúszóig egy kékesszürke sáv húzódik.

Vaskos csabak © MOHOSZ

Testformája és szájállása a szintén védett nyúldomolykóéhoz és gyöngyös koncéréhez hasonló, de narancsszínű oldalonala és a fölötté húzódó kékesszürke sáv alapján nemcsak tőlük, hanem minden más fajtól jól megkülönböztethető.

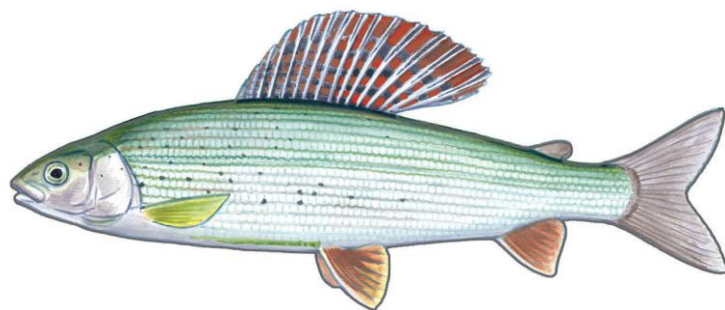
A **pénzes pér** egy hegyi folyókra jellemző pisztrángféle.

Teste megnyúlt, mérsékelten magas, oldalról összenyomott.

Csúcsba nyíló szája aránylag kicsi, felső állkapcsának hátsó vége legfeljebb a szem elejének vonaláig ér. Oldalai ezüstös színűek, elszórtan apró fekete vagy sötétszürke pettyekkel.

Hátúszója a többi pisztrángfélehez képest magas és

hosszú, benne 13-17 elágazó sugár van. Hosszú és magas hátúszója a többi zsírúszót viselő pisztrángfétől jól elkülöníthetővé teszi, a pontyféléknek pedig nincs zsírúszója.

Pénzes pér © MOHOSZ

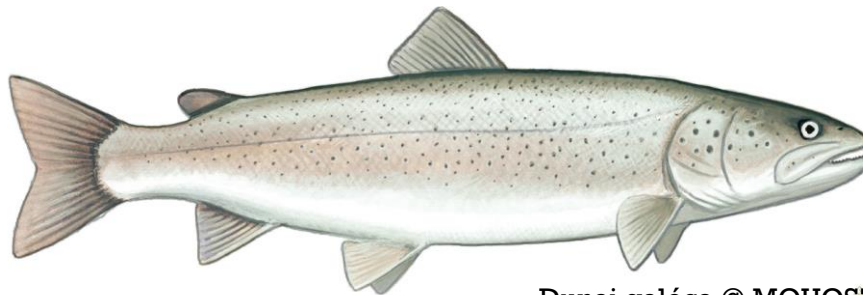
A **dunai galóca** a legnagyobbra megnövő pisztrángféle a Duna vízrendszerében.

A folyók felső szakaszán érzi jól magát, nálunk inkább csak lesodródó példányok jelennek meg. Oldalról enyhén lapított teste erősen megnyúlt, hossza a testmagasságnak legalább négyszerese.

Feje nagy, hosszabb, mint a test magassága. A szeme kicsi, átmérője mintegy fele az orr hosszának. Nagy, csúcsba nyíló szájában erős fogak ülnek, felső állkapcsa túlér a szem hátsó szélének vonalán. Pikkelyei igen aprók, számuk az oldalvonalon 180 és 200 között változik. Ezüstös színű testét és fejét apró sötét foltok díszítik, melyek gyakran X vagy félhold alakúak.

Leginkább a pisztrángokkal téveszthető össze, de azok orra tompább, testük zömökebb. A sebes pisztrángot a fekete mellett legtöbbször piros pettyek is díszítik, és oldalvonalán 115-130 pikkely van.

A szivárványos pisztrángnak kisebb a szája, felső állkapcsa nem ér túl a szem hátsó szélének vonalán, és pikkelyeinek száma az oldalvonalon csak 105-160 db.

Dunai galóca © MOHOSZ

3. A HORGÁSZETIKA SZABÁLYAI

A horgászat etikai szabályai azok az emberi magatartásbeli normák, amelyeket a kulturált ember, a horgász megad másoknak és elvár másoktól. Ezek egy része, mint az korábban olvasható volt, mára beépült jogszabályainkba, megsértésük szankcionálható, míg mások továbbra is íratlan normák, azonban betartásuk éppen úgy elvárható, mint jogszabályban szereplő társaiké. A horgászok vízparti magatartása alapján ítélik meg az egész horgásztársadalmat, ezért fokozottan ügyeljünk a viselkedési normák betartására!

A horgász a vizek partján kikapcsolódva, a halfogáson keresztül élményt szerezve, felfrissülve mindig a sportszerű horgászatra, a szabályok betartására, a természeti környezettel való összhangra törekszik. A horgászok kikapcsolódásának lényege a vizek, partok csendje, nyugalma, felüdülést jelentő természeti környezete és a halfogás élménye, de nem a mindenáron történő halfogás élménye. Azért, hogy mindez érvényesülhessen, a horgász kerülje a kiabálást, hangoskodást, a technikai eszközök hangos működtetését és tartózkodjon a másokat megbotránkoztató beszédstílustól, vízpartokra nem illő viselkedéstől, nehogy ezzel mások pihenését, kikapcsolódását megzavarja.

A horgász alapvető érdeke a vizek környezetének, természeti értékeinek, halállományának védelme, ezért tekintse kötelezettségének a horgászhelyének tisztán tartását és a vize, egyesülete környezetvédelmi munkájában való részvételt.

Mindenkor védje a halak élőhelyét, a vizeket és a vízparti környezetet!

A felelős horgász tiszteli a környezetet.

Horgászatkor ne hagyjon semmilyen szemetet – beleértve a kopott, levágott damilokat, horgokat (ezek veszélyesek lehetnek másokra és az állatvilágra is) –, csalikat maga után a vízben, a vízparton, a víz környezetében! Soha ne öntsön ki semmilyen szennyezőanyagot se a vízbe, se a talajra!

A horgászhelyet tartsa mindig szemégmentesen, és tisztán hagyja hátra!

A területről elvitt hulladékot megfelelő módon, az erre a célra kijelölt nyilvános szeméttartókba, konténerekbe vagy az otthoni szemetgyűjtőkbe helyezze el!

Minimalizálja a vizek, vízfolyások töltéseinek és partszakaszainak az erózióját, pusztulását! Támogassa a helyi környezetvédelmi és természetvédelmi törekvéseket!

Értesítse a vízhasználót (halórt) és az illetékes hatóságot a bekövetkezett környezetkárosodásról, vízszennyezésekről, halbetegségekről!

Minden személy, aki horgászik a vizeken, a vízpartokon egyenlő, függetlenül kortól, nemtől, beosztástól, tapasztalattól.

Legyen udvarias más horgásztársakkal, tisztelje más horgászok jogait!

Tartsa tiszteletben a többi horgász és a szabadban pihenni vágyók jogait! Tisztelje a tulajdonjogokat és ne kövessen el birtokháborítást magánkézben lévő földeken és vizeken!

Rendszeresen gyarapítsa horgászati ismereteit és tudását!

Folyamatosan keressen új ismereteket és tapasztalatokat!

Ossza meg tudását és tapasztalatait másokkal!

Részesítse előnyben a sporthorgászatot és mindig tartsa be a horgászrendi előírásokat!

Legyen együttműködő és megértő a bennünket képviselő, a közösségi döntést végrehajtó horgászegyesület felé, munkájával, javaslataival segítse az egyesület törekvéseit!

A horgászversenyek és a horgász versenysport törekszik a felszerelések, a fogástechnika fejlesztésére az eredményesség és a halat kímélő módszerek kialakítása érdekében.

A horgászversenyek mottója: a megfogott hallal való kíméletes bánásmód, a halak biztonságos élve tartása, majd a mérlegelést követő mielőbbi elengedése.

A nagy látogatottságú, kedvelt horgászhelyeken a később érkezők mindig úgy helyezkedjenek el, hogy az ott lévők a horgászásban ne zavarják és a horgász-készség bedobása ne jelentsen másokra balesetveszélyt!

Adjon másnak is helyet, teret a horgászathoz! Ne zsúfolódjanak össze, tartsanak kellő távolságot egymástól!

Olyan felszerelést használjon, amellyel irányítani lehet a halat, és amellyel távol tudja tartani a többi horgásztól! Amikor egy szomszédos horgász megakaszt egy halat, és várható, hogy annak kifárasztáshoz az előttünk lévő területre is szükség lesz, akkor vegyük ki a felszerelést a vízből ezzel is segítve a horgásztársat a hal megfogásában.

Lehetőleg gyorsan szákolja meg a halat, hogy a többi horgász visszatehesse horgász-készségét a vízbe!

A horgászat során becsülje és védje a vízi környezet minden lakóját és mindig kíméletesen bánjon minden hallal!

Ha valamely vízszakaszon sorozatosan méreten aluli vagy fajlagos tilalom alatt álló hal akad horogra, a halállomány kímélése érdekében változtasson horgász-helyet és szükség szerint módszert! Ez akkor is indokolt, ha szabályosan horgászva sorozatosan kívülről akad a halba a horog. Szándékosan sohase akasszon halat kívülről, hiszen azt úgylis el kell engednie!

Horgászat közben mindig gondolja át, hogy fogásából mennyi halra van szüksége, és csak annyi halat tartson meg, amennyire szüksége van, ne tegye szákba azokat a halakat, melyeket nem kíván elvinni, és ne is pocsékolja, ne dobja ki a szemébe pazarlóan halzsákmányát. A szükségtelen mennyiségű halat és azokat, melyeknek elvitelét az előírások tiltják, a fogást követően nyomban, óvatosan és sértetlenül, nagyon kíméletesen engedje vissza, lehetőség szerint ki se vegye a vízből! Ha kíméletesen visszaengedi a halakat, később újra lehetőség nyílik majd a megfogásukra.

Mindig megfelelő módon tárolja a kifogott halat! Ne tartsa meg halzsákmányt csak azért, hogy mutogassa, felvágjon vele! A halakat ne tegye ki lassú fulladásnak! A hal megölése mindig legyen gyors és humánus.

Tegyen meg mindent az idegenhonos növények és állatok nemkívánatos terjedésének megakadályozása érdekében! Ismerje meg a nemkívánatos fajokat és segítsen megelőzni elterjedésüket.

A haltelepítésekre csak a víz hasznosítójának van joga. Lehetőleg ne használjon olyan élő csalihalat, amely más vízterületről származik, és ne eresszen be a vízbe idegen halfajokat, mivel azok életben maradván elszaporodhatnak horgászvizeinkben. Tegyen meg mindent az invazív, idegen, terjeszkedő halfajok elszaporodásának megelőzése érdekében!

A horgász óvja, védi a vizek halállományát és nem irigyli másoktól a halfogás élményét. Tapasztalataival, tanácsaival lehetősége szerint segíti horgásztársait, mindenekelőtt a fiatalokat, a kezdőket és az ország más tájairól érkezett horgászvendégeket, valamint azokat, akik arra idős koruk vagy testi fogyatékoságuk miatt fokozottabb mértékben rászorulnak.

A horgász, a halőrök és más hivatalos személyek által végzett ellenőrzéseket ne tekintse indokolatlan zaklatásnak, segítse a halőrök felelősségteljes munkáját, melyet a becsületes horgászokért, a vizek halállományának és környezetének védelme érdekében végeznek.

Azokat a horgászokat, akik megszegik a vonatkozó jogszabályi és helyi előírásokat, erre figyelmeztesse, vagy jelezze a szabálytalanságot a halőr, illetve a halgazdálkodási hasznosító részére!

A vízparti és nyíltvízi horgászat veszélyforrásokat is rejt, ezek elkerülése és a kulturált emberhez méltó magatartás érdekében horgászat előtt és közben célszerű tartózkodni a szeszes italok fogyasztásától.

A sportszerű, etikus horgászok azok, akik mindenkor figyelnek a vizek halállományára, a víz környezetére, természeti értékeire, betartják a vonatkozó jogszabályok horgászati tevékenységre vonatkozó előírásait és a horgászat általános etikai alapelveit.

4. AZ EGYESÜLETI TAGSÁGBÓL EREDŐ JOGOK ÉS KÖTELEZETTSÉGEK, HORGÁSZSZERVEZETEK SZEREPE

4.1. A horgászegyesületek

A horgászegyesületek alapműködés szerint elvárható feladatai:

- Horgászati feltételek biztosítása, körülmények javítása a tagok számára
- Tagsági viszonyok kezelése, érdekvédelem, oktatás, nevelés
- Kapcsolattartás a megyei, területi horgászszövetséggel
- Gyermekek- és ifjúsági horgászat népszerűsítése
- Egyesületi vagyon kezelése, horgászathoz kapcsolódó szolgáltatások nyújtása

4.2. Az egyesületi tagságból eredő jogok és kötelezettségek

Az egyesület tagja jogosult az egyesület tevékenységében részt venni.

Az egyesület tagjait egyenlő jogok illetik meg és egyenlő kötelezettségek terhelik, kivéve, ha az alapszabály egyéb, különleges jogállású tagságot határoz meg.

A tag tagsági jogait személyesen gyakorolhatja. A tagsági jogok forgalomképtelenek és nem örökölhetők.

A tagok – a tagdíj megfizetésén túl – az egyesület tartozásaiért saját vagyonukkal nem felelnek.

Az egyesület tagja köteles az alapszabályban meghatározott tagi kötelezettségek teljesítésére. Az egyesület tagja nem veszélyeztetheti az egyesület céljának megvalósítását és az egyesület tevékenységét.

4.3. A horgászszervezetek

A Hhvtv. értelmében a horgászszervezeti tagság kötelező a horgászok részére a gyermek és külföldi horgászok kivételével.

A horgászszervezetek elsődleges feladata a horgászok érdekvédelme. A horgászegyesületek a MOHOSZ megyei, területi horgászszövetségek tagjaiként működhetnek a MOHOSZ tagszervezeti rendszerében oly módon, hogy a megyei, területi horgászszövetségük a MOHOSZ tagszövetségeként működik.

A MOHOSZ az általános érdekvédelmi és érdekképviseleti, valamint egyéb feladatain túl a Hhvtv. rendelkezéseiben tételesen meghatározott feladatokat a közfeladat-ellátása keretében látja el. Ezek az általa vagy a tagjának, vagy tagszervezete tagjának minősülő horgászszervezetek által hasznóbérelt, illetve horgászati célú halgazdálkodásra vagy horgászati célú haltermelésre hasznosított állami, vagy a többségi állami tulajdonú,

nyilvántartott halgazdálkodási vízterületeken ellátandó, valamint a horgászokra, a rekreációs halászokra, valamint a tagjának vagy tagszervezete tagjának minősülő horgászszervezetekre kiterjedően meghatározott közfeladatok.

5. A HALÓRZÁS, VALAMINT A HORGÁSZATTAL KAPCSOLATOS HELYSZÍNI HATÓSÁGI ÉS RENDÉSZETI INTÉZKEDÉSEK

5.1. A halórök feladata

A halórök feladata a halgazdálkodásra jogosult halgazdálkodási terv alapján hasznosított halgazdálkodási vízterületének őrzése, a benne található halállomány, és élőhelyének a védelme.

A halór működési területét a halgazdálkodási hatóság az általa kiadott szolgálati naplóban határozza meg. A halór jogosult a működési területén kívüli nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen is eljárni.

A MOHOSZ vagy halgazdálkodásra jogosultnak minősülő tagszervezete által foglalkoztatott hivatásos halór illetékessége a megbízó szervezet által hasznosított valamennyi – beleértve az alhaszonbérbe adott vízterületeket is – nyilvántartott halgazdálkodási vízterületre kiterjed.

A hivatásos halór a rendészeti feladatokat ellátó személyek, valamint a fegyveres biztonsági őrök ruházati ellátására vonatkozó részletes szabályokról szóló 70/2012. (XII. 14.) BM rendeletben meghatározott formaruhát köteles viselni, a halóri jelvényt a formaruházat felső ruházatán, vagy egyéb jól látható helyre tűzve kell viselnie.

5.2. A halór kötelezettségei a működési területén

- A halór munkavégzése közben köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha illetékességi területén, a törvényben meghatározott feladatai ellátása során jogszabálysértő tény, tevékenységet, mulasztást észlel vagy olyan tény, tevékenységet, mulasztást hoznak tudomására, amely törvényben meghatározott feladatai ellátásával összefüggő ügyben beavatkozást tesz szükségessé,
- Intézkedése megkezdése előtt köteles szolgálati igazolványát felmutatni. Ha a szolgálati igazolványának felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.
- A halór által alkalmazott intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

5.3. A hivatásos halór által alkalmazható intézkedések

A halór az illetékességi területén jogosult:

- azt a személyt, aki a halgazdálkodási vízterületen, annak partján halászik, horgászik, hal kifogására irányuló tevékenységet végez vagy ahhoz előkészül, a halfogásra jogosító okmányok bemutatására felszólítani,
- a horgászó személyt a birtokában lévő hal kifogására való jogosultságának igazolására felszólítani, a jogosultság hiányában kifogott halat a vízbe kíméletesen visszahelyeztetni, az élettelen halat elismervény ellenében visszatartani,
- a kifogható mérettartományon kívüli, a területi jegyen meghatározott mennyiségen felüli, a tilalmi időben kifogott, valamint a védett halat és más hasznos víziállatot a vízbe kíméletesen visszahelyeztetni, az élettelen halat elismervény ellenében az egyes rendészeti feladatokat ellátó személyek tevékenységéről, valamint egyes törvényeknek az iskolakerülés elleni fellépést biztosító módosításáról szóló törvény szerint elvenni,
- a horgászati vagy halászati jogsértő cselekményt elkövető, helyi horgászrendet megsértő személytől a területi jegyet elvenni és azt a kibocsátónak haladéktalanul megküldeni,
- a horgászati vagy halászati jogsértő cselekmények alábbi minősített eseteiben az állami horgászjegyet, turista állami horgászjegyet, állami halászejegyet elvenni attól a személytől, aki
 - tiltott vagy nem megengedett eszközzel, illetve módon horgászik vagy halászik, ideértve a megengedettnél több horgászkesztség vagy halászeszköz használatát,
 - nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen területi jegy nélkül horgászik vagy halászik,
 - kíméleti területen horgászik vagy halászik,
 - tilalmi időszakban a tilalom alá eső hal egyedét kifogja,
 - védett hal egyedét kifogja,
 - általános tilalmi időben horgászik vagy halászik, vagy
 - a méret-, illetve mennyiségi korlátozásokat megszegi,
 - az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben foglalnál nagyobb testhosszúságú, a vízpartról élve elszállítani megkísérelt halat abba a nyilvántartott halgazdálkodási vízterületbe visszaengedni, amelyből a halat kifogták, vagy elismervény ellenében elvenni és gyorsan, kíméletesen leölni.
- a törvényben meghatározott feladataival összefüggő jogellenes cselekmény, szabálysértés, bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a cselekmény abbahagyására felszólítani, valamint a cselekmény folytatásában megakadályozni,
- azt a dolgot, amely a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló törvény, a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló törvény, vagy a büntetőeljárásról szóló törvény alapján lefoglalható, bizonyítékként felhasználható, a rendőrségnek, a jogosultnak, vagy az eljáró hatóságnak történő átadásig átvételi elismervény ellenében ideiglenesen elveheti,
- a törvényben meghatározott feladatával összefüggő jogellenes cselekmény elkövetésén tetten ért személyt, ha nem igazolja személyazonosságát, dolog kiadását megtagadó személyt, valamint ha a tetten ért személy az előállításnak ellenszegül vagy az előállítás egyéb okból nem hajtható végre a rendőrség megérkezéséig - de legfeljebb két óra időtartamra – visszatartani,

- a törvényben meghatározott feladataival összefüggő jogellenes cselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt, valamint azon szabálysértés esetén, amely tekintetében helyszíni bírság kiszabására jogosult annak elkövetésével gyanúsítható személyt, a személyazonosságának megállapítása érdekében igazoltatni,
- a törvényben meghatározott feladatkörébe tartozó jogellenes cselekmény, valamint azon szabálysértések esetén, amellyel kapcsolatban helyszíni bírság kiszabására jogosult, a szabálysértés vagy bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy ruházatát kizárólag az érintett személy beleegyezésével – bizonyítékként felhasználható dolog elvétele érdekében – átvizsgálni (ha előállításra is jogosult nem szükséges az érintett beleegyezése),
- a törvényben meghatározott feladatkörébe tartozó jogellenes cselekmény, valamint azon szabálysértések esetén, amellyel kapcsolatban helyszíni bírság kiszabására jogosult a szabálysértés vagy bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy csomagját és az elkövetéshez használt járművet – a bizonyítékként felhasználható dolgok felkutatása vagy biztosítása érdekében – átvizsgálni,
- abban az esetben, ha a halór közszolgálati vagy közalkalmazotti jogviszonyban álló személy, – és a munkáltató a rendőrséggel együttműködési megállapodást kötött – akkor jogosult a tetten ért személyt bűncselekmény vagy azon szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértés esetén, amely tekintetében helyszíni bírságot szabhat ki az eljárás lefolytatása érdekében haladéktalanul előállítania helyi rendőri szervhez, vagy a rendőrséggel egyeztetett helyszínen a rendőrség részére átadni. Ellenszegülés esetén az előállításhoz a rendőrségről szóló törvény szerint a rendőrség segítségét kell kérnie.

Az előállítás során az ellenszegülés megtörése, a szökés megakadályozása érdekében testi kényszert alkalmazhat. Az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de a rendőrséghez történő előállítás során is legfeljebb 4 órán át korlátozhatja.

5.4. A társadalmi halór fogalma, jogállása

A Hhvtv. annak érdekében, hogy a halórzés szélesebb körben megvalósulhasson bevezette a társadalmi halór intézményét. A társadalmi halóröket a halgazdálkodásra jogosult kérelmére a halgazdálkodási hatóság bízza meg az illetékességi területén, ha a halórzés és a halállomány védelem biztosítása érdekében indokolt.

5.5. A társadalmi halór intézkedési jogosultságai

A társadalmi halór a halórnel szűkebb körű intézkedési jogosultságokkal bír, azonban azokat az alapvető ellenőrzési feladatokat elláthatja, amelyek elégségesek jogsértés esetén a feljelentés elkészítéséhez, így halgazdálkodási hatósági eljárás kezdeményezéséhez. A társadalmi halór jogosult tehát:

- a halfogásra jogosító okmányok ellenőrzésére és a Hhvtv. 45. § (1) bekezdése alapján azok átvételére,

- halászati, horgászati jogsértés gyanúja esetén a halfogásra jogosító okmányok visszatartására a halőrnek történő átadásáig, illetve bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúja esetén a halfogásra jogosító okmányok visszatartására a halőr vagy a rendőrség megérkezéséig,
- a kifogott hal fajának, méretének, tömegének ellenőrzésére, valamint halászati, horgászati jogsértés gyanúja esetén
 - a hal visszatartására a halőr megérkezéséig, vagy
 - a hal visszaengedésére.
- A társadalmi halőr jogosult a fentiekben felsorolt intézkedések keretében a halfogásra jogosító okmányokban foglalt személyes adatok kezelésére az intézkedése alapján indult eljárás megindításáig.

5.6. Az állami halőr és az Állami Halóri Szolgálat

Az állami alkalmazásban foglalkoztatott halőr, azaz az állami halőr országos hatáskörrel jár el, megilleti a halőr és a halgazdálkodási hatóság jogosítványa egyaránt, vagyis az ország összes vízterületén és halastavakon és azok partjain is jogosult ellenőrzést végezni. De az állami halőr nemcsak a vízterületeken és azok partjain járhat el, hanem jogosult a hal és haltermékek nyomon követésére is. Ez alapján eljárhat hal és haltermék értékesítő helyeken, de alapos indokkal magánterületen is.

Emellett a kényszerítő eszközök közül bilincs használatára is jogosult.

Az Állami Halóri Szolgálatot a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal működteti, melynek tagjai állami halőrök.

5.7. A halgazdálkodási igazgatás

Az eddig taglalt szabályok és előírások csak akkor tarthatók be hatékonyan, ha mindezen előírások betartását hatóság felügyeli. A vonatkozó hatályos jogszabály ezeket a feladatokat a halgazdálkodási hatóság hatáskörébe utalta, amely következtében a halgazdálkodással összefüggő állami feladatok végrehajtását a halgazdálkodási hatóság végzi. A halgazdálkodási hatóság alatt általánosságban a megyei kormányhivatalokhoz tartozó elsőfokon eljáró megyei halgazdálkodási hatóságok értendők.

5.8. A halgazdálkodási hatóság alkalmazható jogkövetkezmények

A halgazdálkodási hatóság a feltárt jogsértés súlyával arányosan, a jogsértésben rejlő kockázat mértékének és jellegének figyelembevételével a következő intézkedéseket hozhatja:

- tevékenység végzését határozott időre, teljesen vagy részlegesen felfüggesztheti, korlátozhatja, a működést megtilthatja, az újbóli működést feltételhez kötheti;

- vállalkozás, létesítmény működési engedélyét feltételhez kötheti, módosíthatja, felfüggesztheti, visszavonhatja, illetve kezdeményezheti annak visszavonását;
- vállalkozás, létesítmény nyilvántartásba vételét feltételhez kötheti, határozott időre vagy véglegesen megtagadhatja, a vállalkozást, létesítményt törölheti nyilvántartásából;
- az újbóli engedélyezést vagy nyilvántartásba vételt oktatáson való részvételhez, annak igazolásához, illetve vizsgázáshoz kötheti;
- haltermék előállítását, tárolását, szállítását, felhasználását, forgalomba hozatalát, behozatalát, kivitelét, illetékességi területén való átszállítását feltételhez kötheti, korlátozhatja, felfüggesztheti, megtilthatja;
- elrendelheti a halállomány, haltermék lefoglalását, forgalomból való kivonását, visszahívását, ártalmatlanítását, megsemmisítését;
- megtilthatja gépek, eszközök használatát;
- halfogásra alkalmas eszközt lefoglalhat, elkobozhat, elrendelheti a tulajdonos költségére történő megsemmisítését,
- halgazdálkodási hatósági eljárás keretében elkobzott, ideiglenesen visszatartott vagy tulajdonosa által hátrahagyott horgászkesztséget, halászeszközt, egyéb eszközt – ha az erről szóló döntés jogerőre emelkedésének vagy a hátrahagyott eszköz elkobzásának, ideiglenes visszatartásának vagy megtalálásának időpontjától számított hat hónapon belül nem jelentkezik érte tulajdonosa – a halgazdálkodási hatóság jogosult megsemmisíttetni vagy a tulajdonos nevében és helyett rendelkezni vele.

Figyelem: A vonatkozó hatályos jogszabályban foglalt rendelkezések nem ismerete a horgászt sem mentesíti a felelősség alól!

5.8.1. A halvédelmi bírság

A halgazdálkodási hatóság halvédelmi bírságot szab ki

- a jogosulatlanul horgászó;
- a jogosulatlanul halászó;
- a fogási napló vezetését elmulasztó;
- nem megengedett módon, eszközzel vagy tilalmi időben horgászó vagy halászó;
- a nem fogható hal és más hasznos víziállat kifogását (gyűjtését) megvalósító;
- a halgazdálkodási kíméleti területen a tilalom feloldásáig halászati, horgászati vagy egyéb tevékenységet – ideértve gépi meghajtású vízi jármű használatát –, vadászatot, fürdőzést végző;
- a halfogásra jogosító okmányok nélkül halfogásra alkalmas állapotban lévő eszközzel halgazdálkodási vízterületen, haltermelési létesítményen, vagy azok partján tartózkodó és a Hhvtv. 43. § (2) bekezdés *a*) pontja szerinti pótlást elmulasztó;
- a törvényben foglalt tilalmakat és korlátozásokat megszegve halfogásra alkalmas állapotban lévő eszközzel halgazdálkodási vízterületen vagy annak partján tartózkodó;

- a halászati engedély, állami horgászjegy, állami halászjegy igénylése során az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben meghatározott nyilatkozatot valótlan tartalommal megtevő;
- a hal élőhelyén kialakult természeti egyensúly megbontására alkalmas szervezetet, táplálékanyagot, szennyezőanyagot halgazdálkodási vízterületre kijuttató;
- méret- vagy mennyiségi korlátozással, vagy tilalmi idővel védett hal vagy más hasznos víziállat jogosulatlan kifogását megvalósító személlyel szemben;
- a nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen őshonos hal kifogását megvalósító;
- a halfogásra alkalmas horgászkesztséget vagy aktív halászeszközt annak halfogási célú használata során folyamatos felügyelet nélkül hagyó,
- az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben foglalnál nagyobb testhosszúságú, jogszerűen kifogott halat a vízpartról nem leölve elszállító,
- a kifogott halat korábban kifogottal kicserélő,
- az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben foglalt meghatározás szerint kívülről akasztott halat megtartó,
- a halgazdálkodási hatóság által jóváhagyott hatályos halgazdálkodási tervben meghatározott – az adott halgazdálkodási vízterület specifikus adottságainak megfelelően kialakított – helyi horgászrendi előírásokat megsértő,
- nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületbe halat telepítő,
- nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületre területi jegyet kiadó, ott horgászatot engedélyező, vagy onnan térítés nélkül vagy térítésért őshonos halfaj elvitelét engedélyező,
- nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen vagy annak egy részén más vízterületből származó hal tárolása tilalmát megszegő (Hhvtv. 21. § (1a) bekezdése szerint),
- a halgazdálkodási vízterületet, halgazdálkodási tevékenység folytatását a halgazdálkodási hatósághoz be nem jelentő személlyel szemben.

Ha a jogsértés súlya azt indokolja, a halgazdálkodási hatóság a vízilétesítmény üzemeltetőjére halvédelmi bírságot szab ki, ha a vízilétesítmény üzemeltetője a Hhvtv. 19. § (1) vagy (3) bekezdésben foglaltaknak ismétlődő jelleggel nem tesz eleget és emiatt jelentős halpusztulás következik be.

A halvédelmi bírság legkisebb összege tízezer forint, legmagasabb összege ötszázezer forint.

5.8.2. Eltiltás, horgászjegy visszavonása

A halvédelmi bírságnál kell megemlíteni egy másik szankciót, nevezetesen az állami horgászjegy visszavonását, illetőleg kiváltásától történő eltiltást.

Halászati engedély, állami halászjegy, állami horgászjegy, turista állami horgászjegy nem adható annak a személynek – a halgazdálkodási hatóság bírságot kiszabó határozatában megállapított eltiltás időtartamára –, akivel szemben halvédelmi bírságot szabtak ki. A halgazdálkodási hatóság által megállapított **eltiltás lejártát követően** halászati

engedély, állami halászszejg, **állami horgászszejg, turista állami horgászszejg csak akkor váltható ki újra, amennyiben az igénylő a halvédelmi bírságot megfizette.**

Az állami horgászszejget, a turista állami horgászszejget a halgazdálkodási hatóság visszavonja attól a személytől

- aki ezen okmányát a helyszíni ellenőrzéskor nem tudja felmutatni és mulasztását a halgazdálkodási hatóságnál 10 napon belül nem pótolja,
- akivel szemben halvédelmi bírságot szabtak ki,
- akinek a horgászattal, a halászszejggyel vagy a hal fogásával összefüggésben szabálysértési vagy büntetőjogi felelősségét megállapították,
- aki tiltott vagy nem megengedett eszközzel, illetve módon halászik vagy horgászik.

A halgazdálkodási hatóság által kiszabott halvédelmi bírság és állami horgászszejg váltásától való eltiltás mellett **a halgazdálkodásra jogosult a szabálytalanságot elkövető horgászt eltilthatja – a cselekménye súlyától függően akár 5 éves időtartamra is – a hasznosításában lévő vízterületre érvényes területi jegy ismételt megváltásának lehetőségétől.** Ezzel a lehetőséggel egyre több halgazdálkodásra jogosult élni kíván tekintettel arra, hogy a *tapasztalatok szerint ennek sokszor nagyobb visszatartó ereje van mint halgazdálkodási hatóság által kiszabott szankciónak.*

6. A VÍZPARTI ÉS A CSÓNAKBÓL TÖRTÉNŐ HORGÁSZAT LEGFONTOSABB SZABÁLYAIRÓL ÉS ETIKAI ELVÁRÁSÁIRÓL

6.1. A vízparton betartandó fontosabb vízminőség-védelmi, környezetvédelmi és biztonsági szabályok

A horgászok egyúttal környezetvédők is, amelynek mindig meg kell mutatkoznia magatartásukban, ezért óvják és védik a vizek állat- és növényvilágát. A horgászok szervezetei pedig jelentős anyagi áldozatvállalással pótolják, értékes halfajokkal fejlesztik a vizek halállományát.

A vizek környezetének védelméből fakadóan a horgászati tevékenység során tilos a vízi és vízparti élőhelyek károsítása, a halak szándékos zavarása. Az észlelt víz- és környezetszennyezést, kivált a halpusztulást és a halbetegséget a horgász haladéktalanul jelentse a horgászrend mellékletében megtalálható tájékoztató anyagnak megfelelően a vízhasznosítónak, a halórnek, az illetékes környezetvédelmi és természetvédelmi hatóságnak, a vízügyi igazgatóságnak, a halgazdálkodási hatóságnak, vagy más hivatalos személynek, szervnek!

Az etetés a horgászat eredményességét segíti. Etetőanyagot megfelelő minőségben és mindig mértéktartó mennyiségben szabad használni! A víz minőségének védelme érdekében tilos minden, olyan természeti egyensúly megbontására alkalmas szerkezet, táplálékanyag, etetőanyag vízbe juttatása, amely a víz minőségét rontja. Az etetést egyes a halgazdálkodási hatóság, illetve a helyi horgászrend is korlátozhatja vagy akár meg is tilthatja.

Egy igazi horgász a horgászahelyét tisztán tartja, és azt a horgászati befutással tisztán hagyja el. A horgász a konyhára szánt zsákmányát lehetőleg kijelölt haltisztító helyen, dolgozza fel, vagy a kíméletesen megölt halat tisztítás nélkül szállítsa el. Szemetet, étel-, ital-, és horgászcsali-maradékokat, vagy más hulladékot a horgászahelyén nem hagyja hátra. Ha a vízparton nincs erre a célra kialakított szemégyűjtő, a horgász a horgászahely elhagyásakor magával viszi a szemetet és annak megfelelő elhelyezéséről gondoskodik.

A kijelölt fürdőhelyeken – azok fürdőzők általi látogatottsága idején – csak a kijelölt hatósággal, a strand tulajdonosával, kezelőjével egyeztetett időpontban szabad horgászni.

A parti horgász sötétedés után – ha közvilágítás nincs azon a területen, valamint ha horgászmodszereivel ez összeegyeztethető – horgászahelyét jól látható módon világítsa ki.

Folyóvíz jegén tartózkodni, így horgászni is tilos. Állóvíz jegén csak nappal és csak ott szabad, ahol az nem tiltott és a jég legalább 10 cm vastag, nem olvad és nem mozog.

A horgász a kivágott léket köteles szembetűnő módon megjelölni. A horgászahelyet a jégen nem szabad gépjárművel megközelíteni.

Védett természeti területeken a horgászathoz a természetvédelmi hatóság engedélye is szükséges. A megszokott gyakorlat szerint ezt az engedélyt a halgazdálkodási hasznosító kéri meg, így az általa ennek függvényében kiadott területi jegyekbe feltételrendszerként a természetvédelmi kezelő elvárásai már beépültek.

E horgászvízeken a horgásznak kellő gondossággal kell ügyelni a természetvédelmi előírások betartására. Nem nyilvántartott halgazdálkodási vízterületen a horgásznak meg kell győződnie arról, hogy a víz védett természeti területen van-e, mert ha igen, akkor ott az állami jegy önmagában nem biztosítja a legális horgászati lehetőséget, ahhoz még a természetvédelmi hatóság engedélye is szükséges.

6.2. A csónakból történő horgászat fontosabb szabályai

Horgászni csak a vízi közlekedési rend elsődlegességének betartásával szabad. A horgászat során az esetleg használt karót, bóját a horgászat befutással a vízből el kell távolítani.

A csónak tulajdonosa köteles gondoskodni arról, hogy a csónak felszereltsége és műszaki állapota a mindenkori rendeleti előírásoknak megfeleljen. A csónak vezetője köteles a Hajózási Szabályzat rendelkezései szerint vezetni a vízi járművet. A csónakkal kellő távolságban kell elhaladni a partról, a horgászállásokról vagy csónakból horgászók bevetett felszereléseitől. Motoros vízijármű használata esetén a sebességet csökkenteni kell az indokolatlan hullámverés elkerülése érdekében.

A víziközlekedés fontosabb szabályait a *víziközlekedés rendjéről szóló 57/2011. (XI. 22.) NFM rendelet* szabályozza, amelynek bizonyos részeit a csónakból horgászni kívánó személynek is ismernie kell.

Ennek megfelelően az alábbiakban röviden összefoglalásra kerülnek a legfontosabb elemek, melyek **nem tartoznak a horgászvizsgához elsajátítandó kötelező ismeretekhez.**

Figyelem: Több horgászvízen az „alap” területi jegy csak parti vagy partmenti horgászatra jogosít, és a csónakos horgászat csak kiegészítő területi jegy váltását követően engedélyezett. Erre a területi jegy váltásakor mindenképp figyelemmel kell lenni!

6.2.1. A vízijármű vezetőjére vonatkozó szabályok

Csónakot és nyilvántartásba vételre nem kötelezett vízi sporteszközt, ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – az vezethet, aki

- a 14. életévét – gépi hajtású vízijármű esetében 17. életévét – betöltötte,
- úszni tud,
- a vezetésben kellő gyakorlattal rendelkezik és
- ismeri az a Hajózási szabályzat rendelkezéseit, valamint az igénybe vett vízterület sajátosságait.

Ha több személy tartózkodik a csónakban vagy nyilvántartásba vételre nem kötelezett vízi sporteszközön, indulás előtt 16. életévét – gépi hajtású vízijármű esetében 17. életévét – betöltött, valamint a fentiekben ismertetetteknek megfelelő vezetőt kell kijelölni.

6.2.2. A csónakkal való közlekedés szabályai

Csónakkal, vízi sporteszközzel és kishajóval a parttól vagy kikötőhelyről elindulni és menetirányt változtatni akkor szabad, ha az a víziközlekedés más résztvevőit nem zavarja és vízben tartózkodó személyt nem veszélyeztet.

Csónak vagy vízi sporteszköz más hajóval történő találkozás, keresztezés és előzés esetében a kishajóra vonatkozó szabályokat alkalmazza.

Ha azonos hajtású kishajók vagy csónakok vagy vízi sporteszközök (a vitorlával haladók kivételével) egymás útvonalát keresztezik, a jobbról érkezőnek van elsőbbsége.

A gépi erővel hajtott kishajó, csónak és vízi sporteszköz, valamint a nem gépi erővel és nem vitorlával hajtott csónak és vízi sporteszköz találkozásakor és keresztezésakor köteles a vitorlával haladó kishajó, csónak és vízi sporteszköz útjából kitérni.

A gépi erővel hajtott kishajó, csónak és vízi sporteszköz találkozásakor és keresztezésakor köteles kitérni a nem gépi erővel és nem vitorlával hajtott csónak és vízi sporteszköz útjából és – feltéve, hogy a víz szélessége és mélysége ezt lehetővé teszi – legalább 30 m távolságot tartani attól.

A gépi erővel hajtott kishajók, csónakok és motoros vízi sporteszközök találkozásukkor jobbra kell tartaniuk és a bal oldaluk felől kell egymást elkerülniük.

Csónakkal (kivéve a hajó csónakját), kishajóval (kivéve a hajó kishajóját), továbbá vízi sporteszközzel

- a menetben lévő nagyhajó útvonalát a nagyhajó haladási irányában 1000 méternél kisebb távolságon belül keresztezni,

- a menetben lévő, két gyors, percenként 100-120-szor felvillanó sárga villogó fényt viselő gyorsjáratú hajó útvonalát a gyorsjáratú hajó haladási irányában 1500 méternél kisebb távolságon belül keresztezni, és
- az a) és b) pontban meghatározott, menetben lévő hajókat hátulról 60 m-nél, továbbá oldalról – feltéve, hogy a víziút méretei ezt lehetővé teszik – 30 m-nél kisebb távolságra megközelíteni tilos.

Kikötött úszólétesítmény és a part közötti vízterületen, a kötelek, támdorongok, kikötői eszközök, az alacsonyvezetésű köteles komp kifeszített kötele alatt közlekedni, és a kötelek mindkét irányból az attól mért 50 méternél kisebb távolságra megközelíteni tilos.

Vízben tartózkodó személyt – a mentés esetét kivéve –

- a vitorlával haladó kishajóval, csónakkal és vízi sporteszközzel, valamint a nem vitorlával és nem gépi erővel haladó csónakkal legalább 10 m,
- gépi erővel hajtott kishajóval, csónakkal, vízi sporteszközzel, valamint a nem vitorlával és nem gépi erővel haladó vízi sporteszközzel legkevesebb 30 m távolságban úgy kell kikerülni, hogy az a vízijármű és a közelebbi part vagy az őt kísérő vízijármű között maradjon. A vízben tartózkodót a vízijármű közeledésére - szükség esetén - kiáltással is figyelmeztetni kell és a vízijármű sebességét olyan mértékre kell csökkenteni, hogy az ne okozzon hullámozást a vízben tartózkodó közelében.

Ha az előző bekezdésben előírt megközelítési szabály betartása a vízterület méretei miatt nem lehetséges, akkor a vízben tartózkodó körüli 30 m sugarú kör területén legfeljebb 5 km/h sebességgel szabad elhaladni a vízben tartózkodó zavarása nélkül.

6.2.3. A csónak felszerelése és biztonsági előírásai

A kishajó és a csónak a víziközlekedésben csak a biztonsági előírások megtartásával vehet részt.

Ha a csónak és kishajó használatakor a megengedett legkisebb biztonsági távolság – ideiglenesen – nem tartható meg, a csónakban és kishajóban tartózkodó személyek mentőmellényt viselni kötelesek.

A csónakból és kishajóból indulás előtt – és szükség esetén menetben is – el kell távolítani a stabilitását és úszóképességét befolyásoló mennyiségű vizet.

A kishajó és a csónak legkisebb biztonsági távolsága:

- a Balatonon 0,3 m,
- más vízterületen 0,25 m.

Biztonsági távolság: a kishajó vagy a csónak vízmentes oldala, illetve fartükre felső szélének legmélyebb pontja és a tényleges merülési sík közötti legkisebb távolság.

Csónak az alábbi alapfelszereléssel közlekedhet:

- mentőmellény – a csónakban tartózkodó 16. életévüket be nem töltött személyek és úszni nem tudó felnőttek együttes számának megfelelően, de legalább 1 db,
- evező – a csónakban tartózkodó személyek számának és a csónak hajtásának megfelelően, de legalább 1 db,
- horgony – 1 db, a csónak horgony nélküli tömegének legalább 5%-ával egyenlő tömegű horgony (a horgony a mederhez történő ideiglenes rögzítésre alkalmas, más számára veszélytelen kialakítású eszközzel, tárgyjal helyettesíthető),
- kikötésre és horgonyzásra alkalmas és megfelelő állapotú kötél vagy lánc – legalább 10 fm,
- legalább 1 liter űrméretű vízmerő eszköz – 1 db,
- egy elektromos üzemű, szokásos erősségű, fehér fényű, szükség szerinti irányba fordítható fényforrás, amivel a csónakos a közeledő vízijárműnek jelezni tud; a biztonságos üzemelés feltétele tartalék izzó megléte vagy olyan fényforrás, amelyben több, egymástól függetlenül működőképes izzó vagy világító dióda (LED) van, továbbá tartalék áramforrás megléte a napnyugtától napkeltéig terjedő időszakban,
- a csónak üzembentartójának nevét és elérhetőségét tartalmazó – a csónaktesten tartósan rögzített – tábla,
- ha a csónakban tűz- vagy robbanásveszélyes anyagot szállítanak, akkor megfelelő 8A, illetve 34B oltásteljesítményű tűzoltó készülék – 1 db.

6.2.4. A csónak használata

A menetben levő csónakban tartózkodóknak – a csóváló evezést (védlizés), csáklózást vagy más munkát végző személy kivételével – tilos állni.

A csónak vezetője a beszállás előtt köteles tisztázni, hogy a csónakban helyet foglaló személyek tudnak-e úszni és azok nyilatkozata, továbbá a Hajózási Szabályzat rendelkezései alapján a mentőfelszerelés elhelyezéséről, továbbá alkalmazásra való készenlétéről köteles gondoskodni.

Vízen levő (közlekedő vagy veszteglő) csónakban tartózkodó úszni nem tudó, valamint 14 évnél fiatalabb személy, továbbá vízi sporteszközön közlekedő minden személy köteles mentőmellényt viselni.

Csónak vagy vízi sporteszköz vezetését a Hajózási Szabályzat egyéb rendelkezéseinek megtartásával csak partközelen, hajóúton kívül, kikötőben az üzemeltető által kijelölt részen, motoros vízi sporteszköz vezetését a hajózási hatóság által engedélyezett zárt vízi sportpályán szabad oktatni és gyakorolni.

Azonos hajtású csónakok – kivéve a vitorlával haladó csónakokat – találkozásakor a völgymenetben haladó csónak köteles a hegymenetben haladó számára a partközeli elhaladást biztosítani. Ha az egymás melletti biztonságos elhaladás csak az egyik csónak menetirányának változtatásával lehetséges, a hegymenetben haladó csónak köteles kitérni.

7. ALAPVETŐ HORGÁSZMÓDSZEREK

A Hhvtv. alapján:

A horgászat: rekreációs célból a halnak halgazdálkodási vízterületen és haltermelési létesítményben az e törvényben és a végrehajtására kiadott rendeletben megengedett módon és horgászkeszséggel vagy a csalihalnak 1 négyzetméternél nem nagyobb emelőhálóval való fogása;

A horgászkeszség: horgászati célú, halfogásra alkalmas eszköz, amely legalább horgászbotból, horgászsinórból áll, és legfeljebb három horoggal van felszerelve.

A horgászmodszereket a bot, zsinór, csali elhelyezés, felkínálás, bevetés, vezetés, használat stb. alapján az alábbiak szerint csoportosíthatjuk.

7.1. Úszós horgászmodszerek

E modszereknél a hal kapását a vízfelszínen látható úszó jelzi, illetve az úszó tartja a vízoszlop kívánt részén a csalit.

7.1.1. Spiccbotozás

Jellegzetes kezdő, illetve kishal-, csalihalfogó, egyszerű horgászmodszer, ugyanakkor gyorsasága miatt kedvelt és eredményes versenymodszer is. A rövidebb botok kis súlya és csekély nyélátmérője miatt a kezdő kisgyermek is gyakorolhatja. A zsinór egyik vége a bot (3, 4, 5, 6, 7 m hosszú) elkeskenyedő végére, a spiccre van rögzítve, a zsinór másik végén előkén vagy direktbe kötve kisméretű horog található. Az általában könnyű, finom úszót rendszerint néhány darab sörétólmot tartja egyensúlyban. A kész szerelék a bothossznál kicsit rövidebb, így kényelmesen használható kishalak horgászatára, mivel a hal súlya alatt meghajló bottal éppen kézhez lehet lendíteni a kisebb halakat. A nagyobbak fírasztása ezzel a felszereléssel már némi gyakorlatot kíván, és azok kiemeléséhez természetesen merítőháló használata is szükséges.

7.1.2. Úszózás orsós bottal

7.1.2.1. Horgászat bolognai bottal

A bolognai bot jellegzetes, 4-9 m hosszú, karcsú, könnyű, felgyűrűzött és orsóval felszerelt úszós bot. Precíz, egy helyben történő állóvízi horgászathoz vagy folyóvízi úsztatáshoz alkalmazható. Lényeges a bot hossza miatt annak csekély súlya, valamint a finom szerelék (0,12-0,18 mm-es damil).

7.1.2.2. Matchbotos horgászat

A matchbot jellemzően 3,6 m és 4,5 m közti hosszban készült vékony, de erős, sűrűn gyűrűzött horgászbot. Nagy távolságú finomszerelésre alkalmas, elsősorban állóvízen. Test nélküli (ceruza), vagy testtel rendelkező, illetve önsúlyos úszót lehet vele nagy távolságra eljuttatni. Az önsúlyos úszók egyes típusainak súlya fel-le csavarható lamellákkal változtatható. A szerelék vízbe juttatásakor a közvetlen kontaktus fenntartása érdekében a zsinórt a víz alá kell süllyeszteni.

7.1.2.3. *Egyéb klasszikus úszós horgászmódszerek*

- dévérezés, pontyozás feltolós úszóval, mély vízben
- nádi pontyozás felfektetős úszóval, erős szereléssel, csónakból
- rablóhalas horgászat szabadon úsztatott vagy fenékre rögzített úszóval
- léki horgászat – ragadozóra, békés halra
- harcsahorgászat felszíni úszóval (stupek, óriásantennás úszó)

7.1.2.4. *Rakós botos úszózás*

A rakós bot több tagból összerakható (nem összetelhető), jellemzően 10 m-nél is hosszabb, könnyű bot. A rakós bot külsőleg hasonlít egy merev, erős spicbothoz, azonban működése és használata egészen más jellegű. A merev bottest önmagában nem lenen alkalmas a halak mozgásának kivédése, ezért a bottest első részeibe finoman előfeszített gumi kerül, a botnál jóval rövidebb szerelék ehhez rögzül. A jelentősen megnyúlni képes gumi segíti a fásasztást. A fásasztás végén a hosszú botot hátrafelé mozgatva és a megfelelő helyen megbontva lehet a botot lerövidíteni, így a teljes botnál jóval rövidebb zsinór és a kinyúló gumi hosszával közel egyező botdarabbal már elvégezhető hal megszákolása is. A hosszú bot hátrafelé mozgatását görgős állványzat segíti. A rakós botozás előnye a nagyon nagy pontosságú etetés, valamint a hosszú ideig és pontosan az etetésen tartható szerelék, ennek megfelelően jellegzetes versenymódszer. A rakós botos technikával meglepően nagy halak is kifoghatók, ezért sokan hobbicélokra is szívesen használják olyan vizeken, ahol gyakoriak az etetéssel partközelve csalható több kilós halak.

7.2. **Fenekező horgászmódszerek**

E módszereknél a végszerelékkel valamilyen nehezékkel a vízfenékre süllyesztjük, a csalit is ott kínáljuk fel, a hal kapását pedig a horgászbot vagy a zsinór, illetve kapásjelző mozgása jelzi. Előnye, hogy jóval nagyobb távolságra, illetve áramló vagy mély víz esetén is könnyebben lehet horgászni aránylag rövidebb botokkal is. Hátránya a kapásjelzésből adódó kisebb érzékenység.

7.2.1. *Hagyományos fenekező módszerek*

A súly (ólom, etetőkösár, „tiroli-fa” stb.) segítségével az orsós horgászbottal nagy távolságra bedobható a szerelék, melyen 1-2-3 horog található. A szerelék bejuttatását követően és a zsinór megfeszítése után a zsinórra kapásjelzőt tesznek, vagy a zsinór elektromos kapásjelzőbe kerül. A szerelék fajtájától és a módszertől függően a felcsalizott horog a vízfenéken vagy a felett közvetlenül lebeg.

Ilyen hagyományos fenekező módszer:

- klasszikus etetőkösaras pontyozás, keszegezés;
- klasszikus rablóhalas fenekezés partról;
- klasszikus rablóhalas fenekezés csónakból.

7.2.2. Bojlizás

A módszer nevét a speciális, nagyméretű, nagy energia- és fehérjetartalmú, jellegzetes, eredetileg főzött csali idegen elnevezéséről kapta. Jellemzően nagy halak (ponty, amur) kifogására és gondos bánásmód melletti fényképezést követő visszabocsátására kidolgozott módszer, mely jelenleg is gyorsan fejlődik. Jellemzője az erős, nagy terhelést bíró horgászbót, a nagy kapacitású, jó minőségű orsó, az erős zsinór és a speciális végszerelék. A bojlizást rendszerint többnapos időszakra kiterjedő kampányszerű horgászat formájában üzik, ami során általában etetéssel próbálják a megfelelőnek vélt helyre csalni a nagytestű halakat. Gyakran igény a nagy távolságok elérése, ezért ahol a hasznosító engedeli, dobás helyett sokszor inkább behordással (csónakkal, távirányítású etetőhajóval) juttatják be a végszereléket.

7.2.3. Feederezés

Olyan fenekező módszer, mely során a horog (horgok) ún. feederkosár és/vagy csúszó ólom mellé kerül(nek), és a hal kapását a különböző érzékenyséű színes botspiccek megrándulása jelzi. Jellemző az érzékeny, finom zsinór és a speciális végszerelések, amik még nagyobb távolságok esetén is lehetőséget biztosítanak a halak megfogására. Az érzékeny botspiccek a legkisebb mozdulatra is reagálnak. A feederbotok finom, közepes és kemény kivitelben készülnek, hosszuk általában 3,3 és 4,2 m között mozog. A módszer sajátossága, hogy a botot a vízparttal párhuzamosan helyezik el, hiszen így zár be a bot és a zsinór olyan szöveget, ami a jó kapásjelzést segíti. Folyóvizeken – különösen erős sodrásban – inkább meredeken felfelé állított bottal érik el ugyanezt a helyzetet, ami kedvezőbb, mert így kevesebb vízbe kerülő zsinórba fekszik bele az áramlás.

7.2.4. Pickerezés

A feeder módszerhez teljesen hasonló, de jóval finomabb fenekező módszer, a kapást itt is a finom botspicc megrándulása jelzi. A különbség a pickerbot hosszában (2,1-3 m), lágyabb és rugalmasabb testében, valamint a végszerelékben van. A rugalmasabb bottest a fásasztás során jobban fásasztja a halat, azonban ez a kisebb bothosszal párosulva azt is jelenti, hogy a nagyobb halak jóval kevésbé irányíthatóak. Dobósúlya kisebb, jellemzően 10-40 g, ami a megdobható távolságot és a használható végszerelékeket is behatárolja. Pickerbottal ritkán horgásznak 30-40 méternél messzebb, és gyakori az is, hogy ólomsúly kerül fel nehezeknek, az etetőanyagot pedig külön, etetőcsúzlival juttatják be. Érzékenysége miatt kiváló keszegező módszer, és gyakran jól használható a széles időjárás miatt problémás úszózás helyett is.

7.3. Múcsalis horgászatok

E módszerek esetében a horgászat során a vízbe juttatott, illetve ott mozgatott múcsali utánozza a hal táplálékát vagy vetélytársát, így kihasználva zsákmányolási vagy territóriumvédő ösztönét támadásra készíti a halat.

7.3.1. Pergetés

Olyan aktív horgászat, mely során a horgász csónakból, partról vagy vízben állva a bedobott műcsalit az orsó segítségével visszafelé húzza és a pergető bottal mozgatja a megfogni kívánt hal vélt vagy tudott tartózkodási helyének közelében. Kiválóan alkalmas ragadozó halak sportszerű horgászatára. Ultra könnyű műfaja (süger, pisztráng) mellett csuka, süllő és nagyméretű harcsa fogására is alkalmas módszer.

A pergetés egyik speciális módja a csónakkal végzett műcsali-vontatás, az ún. sleppelés. Ez a módszer nagyon hatékony, különösen az igazán mély vizekben. Azonban a hazai, jellemzően sekély vizeinken e módszernél különös magas a kívülről akadás esélye, ezért alkalmazását a legtöbb horgászvíz horgászrendje nem, vagy legfeljebb csak kézben tartott bottal engedélyezi.

Eszközei:

- *wobblerek* (egy- vagy kétrészes, halat utánzó műcsalik 2 db egy-, két- vagy háromágú horoggal szerelve; van felszínen, vízközt és mélyen járó változat);
- *twisterek, plasztikhalak* (súlyozott horogra húzott, jellegzetes mozgást produkáló lágy PVC formák);
- *villantók* (körforgók vagy támolgók, fémből készült, natúr vagy színezett, hármashoroggal szerelt műcsalik)

7.3.2. Műlegyezés

Klasszikus, sportszerű horgászati módszer, melynek alkalmazása során a szerelék végén vékonyodó előkére szerelt igen könnyű műlegyet a legyezőbot jellegzetes mozdulataival kidobott nehéz legyezőzsinór juttatja el a kívánt helyre. A jellegzetesen finom, de rugalmas legyezőbot végére kerül a zsinór tárolására szolgáló legyezőorsó. A bot, zsinór, orsó összhangját tekintve különböző erősségű (3-4-5-6-7-8-9 stb. osztályú) készséget lehet összeállítani a vízterület, illetve a fogható fajok ismeretében. Műlegyező módszerrel nemcsak klasszikus ragadozóhalak vagy pisztrángfélék, hanem a hazai halfauna jelentős része eredményesen horgászható.

Módszerei: *szárazlegyezés* (vízfelszínre eső vagy úszó rovarok utánzatai); *nedveslegyezés* (vízközt úszó hal- és rovarutánzatok vagy ún. fantázialegyek, streamerek); *nimfázás* (mederfenéken úszó vagy sodródó ízeltlábú-utánzatok.)

8. A ZSÁKMÁNNYAL VALÓ KÍMÉLETES BÁNÁSMÓD

8.1. Jogsabályi előírások

Valamely fogási tilalom alá eső faj véletlenül megfogott egyedét vagy a méret- és mennyiségi korlátozások által tiltott halat a horgtól óvatosan és gyorsan megszabadítva, vagy ha ez sérülésmentesen nem lehetséges, akkor a zsinórt a szájnyílás előtt elvágva – haladéktalanul vissza kell helyezni élőhelyére akkor is, ha sérült, beteg vagy elpusztult.

Tilos a megfogott halak kínozása. A megfogott, és kifogott halakkal úgy kell bánni, hogy az azok számára okozott fizikai sérülés ne haladja meg a horgászmodszerekből adódó szükséges minimumot. *A megtartani nem kívánt halat – horgászverseny kivételével – azonnal vissza kell helyezni a vízbe.* A kifogott halakat azok elpusztításáig maradandó sérülést nem okozó módon élve kell tartani, vagy azonnal le kell ölni.

Horogra kívülről, nem a fejrészen akadt halat megtartani tilos.

Az őshonos halállomány védelme érdekében máshonnan származó idegenhonos halfajokat a vízbe engedni, valamint az inváziós idegenhonos halfajokat – a kívülről akadást kivéve – visszaengedni tilos.

Itt megjegyezni érdemes, hogy őshonos halakat is kizárólag csak a halgazdálkodásra jogosult telepíthet a Hhvtv.-ben és a Vhr.-ben meghatározott előírások szerint!

A szabályosan kifogott és elvinni kívánt halat a vízpartról elszállítani gyorsan és kíméletesen leölve szabad. A 30 cm-nél kisebb testhosszúságú hal elszállítható élve is, kizárólag olyan tárolóedényben, amely biztosítja a számára a szükséges oxigéntartalmú vizet, és minimalizálja az állatot érő stressz hatásokat.

8.2. Etikai, horgászrendi előírások

A horgásznak kötelessége érdeklődni, hogy eltérnek-e a helyi szabályok a horgászat országos rendjétől, köteles megismerni és betartani a vízterületre vonatkozó szabályokat.

A hal gerinces élőlény, ezért az állatvédelmi törvény vonatkozó rendelkezései a halakkal kapcsolatos tevékenységekre is mérvadóak, ám emellett mint az élővilág része, a hal és a halállomány tiszteletet és védelmet érdemel. A jogszerűen kifogott hal megtartása sem jelentheti annak lassú, kínos halálát.

A halat a vízbe visszabocsátani, nem visszadobni szabad! A külső és belső sérülések elkerülése végett mindenképpen el kell kerülni a visszabocsátásra szánt hal leejtését.

A horgász köteles mindent elkövetni a kíméletes horogszabadítás érdekében.

A kifogott hal kíméletes megfogása (vizes kézzel, vizes ruhával) után haladéktalanul meg kell határozni annak fajtát, fogható vagy nem fogható státuszát, méretét, jogszerű megtarthatóság

esetén annak szándékáról határozni kell. **Ha a horgász ezt egyértelműen nem képes meghatározni, akkor a halat minden esetben vissza kell engedni éltető elemébe!**

Megtartani szánt és szákból tartott halat más, később kifogott hallal kicserélni tilos.

A hal kíméletes megtartására lehetőleg csomómentes anyagú, gyűrűs szákot (*drótszák használata már a legtöbb horgászvízen tiltott*) kell alkalmazni, azt megfelelő vízmélységben elhelyezni.

A hal kíméletes megfogása és kiemelése érdekében a horgászmodszertől és a zsákmányolt hal méretétől függően merítő szákot kell alkalmazni.

Nagytestű, visszabocsátásra szánt halat a szákolást követően puha felületre (benedvesített halmatrac vagy növényzet) kell helyezni, a horogszabadítást követően – legfeljebb gyors fényképezés után – haladéktalanul, megfelelő vízmélységben vissza kell bocsátani. **A felső méretkorlát egyre több vízterület és halfaj esetében bevezetésre kerül, mellyel párhuzamosan a halmatrac és halmérleg használata is egyre több helyen válik kötelezővé.**

Abban az esetben, ha a horgász egymás után több védett, tilalmi idő vagy méretkorlátozás alá eső halat fog, változtatni kell a horgászmodszeren, illetve az alkalmazott csalin, továbbá a horgászhelyet is meg kell változtatni!